

המכתה

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

גְּלוּיָן 170

פְּרָשַׁת חֵקֵת

שְׁנַת תשפ"ב לַפ"ק

הוצאות הגליון נתנדב ע"י אנ"ש היקרים

המחותנים החשובים

הר"ר אברהם אלחנן יגלניק הי"ו

הר"ר משה אורי ריינער הי"ו

לרגל נישואי בניהם שיחיו

החתן המזופלג נרנן הי"ו עב"ג

בורא עולם בקנין השלם זה הבנין, שיזכו לבנות בית
נאמן בישראל, שיהא קשר של קיימא ובנין עדי
עד, והזיווג יעלה יפ"ה, ויזכו להעמיד דורות ישרים
ומבורכים, על דרך הצדיקים האמיתיים

הר"ר נתן יוסף דייטש הי"ו

לרגל נישואי בנו בשעטו"מ

החתן המזופלג ירוחם יצחק הי"ו עב"ג

שיתקיים בעז"ה למז"ט ביום ב' פ' בלק

באולמי "הגפן" - ביתר עילית

בורא עולם בקנין השלם זה הבנין, שיזכו לבנות בית
נאמן בישראל, שיהא קשר של קיימא ובנין עדי
עד, והזיווג יעלה יפ"ה, ויזכו להעמיד דורות ישרים
ומבורכים, על דרך הצדיקים האמיתיים

החתן היקר והמזופלג

הר"ר נרנן מילר הי"ו

לרגל נישואיו בשעטו"מ עב"ג

שיתקיים בעז"ה למז"ט ביום ה' פ' בלק

באולמי "פארהאנד" - בית שמש

בורא עולם בקנין השלם זה הבנין, שיזכו לבנות בית
נאמן בישראל, שיהא קשר של קיימא ובנין עדי
עד, והזיווג יעלה יפ"ה, ויזכו להעמיד דורות ישרים
ומבורכים, על דרך הצדיקים האמיתיים

האזהרה

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לְחִיּוֹרַת

בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם הַתּוֹרָה

דְּעִתִּיקָא סְתִימָא

דְּעִתִּידָא

לְאַתְגְּלִיָּא

לְעִתִּיד־לְבָא

יו"ל בעז"ה ע"י

מכון אור האורות

רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרַשְׁתַּת חֻקַּת

א.

(ח"א נה, ד"ה-ו)

על-ידי 'חזוק הראיה' של הצדיק -
 שְׂרוּאָה 'צדקת השם' -
 שהקדוש-ברוך-הוא מחליש 'פח הדין',
 ומסלקו מהרשע לטובת הצדיק - על-ידי-יָזָה
 נתחזק אמונתו, ויכול להתפלל.

כי לבו נתפשט מעקמימותו שהיה לו
 מקדם, ונתישר, בבחינת (תהלים לו, יא):
 "וצדקתך לישרי לב".

כי מתחלה נעקם לבו מלהאמין בשלמות
 בהשם-יתברך - כי היה נדמה לו: שעות
 חסיוֹשְׁלוֹם הקדוש-ברוך-הוא את ה'דין'.

אבל עכשו שְׂרוּאָה 'צדקות השם' -
 נתישר לבו ב'שלמות אמונה' - ואז
 מחזק את-עצמו, ומתפלל על צרכיו.

כי עקר ה'תפלה' היא על-ידי 'אמונה' -
 שפאמין שהכל ברשות הקדוש-ברוך-
 הוא, אפלו לשנות הטבע, ו"אין הקדוש-
 ברוך-הוא מקפח שכר כל בריה" (פסחים קיח.
 בבא-קמא לח: ועוד) - "כי צדיק ה'" (תהלים יא, ז).

וזהו בחינת (במדבר יט, ב): "פְּרַה אֲדוּמָה" -
 כמאמר הזהר (חקת קפ: - מובא לעיל כל
 לשון הזהר): "פְּרַה דְּקַבִּילַת מְשׁוֹר".

"פְּרַה" - זה בחינת 'תפלה', בחינת (הושע
 יד, ג): "וּנְשַׁלְמָה פְּרִים שְׁפִתֵינוּ".

"דְּקַבִּילַת מְשׁוֹר" - בחינת 'הסתכלות',
 לשון (במדבר כד, יז): "אֲשׁוּרְנוּ
 וְלֹא קְרוֹב".

- עניני 'פְּרַה אֲדוּמָה' -

"זאת חקת התורה וגו'. ויקחו אליך פרה
 אדמה תמימה, אשר אין בה מום, אשר לא
 עלה עליה על. ושחט אתה לפניו. והזה וכו'
 שבע פעמים. ושרף את הפרה לעיניו. ולקח
 הפהן עץ ארז ואזוב ושני תולעת, והשליך
 אל תוך שרפת הפרה. ואסף איש טהור את
 אפר הפרה. וביום השביעי יטהר. ולקחו
 לטמא מעפר שרפת החטאת. והזה וכו'
 וביום השביעי" (במדבר יט, ב-ג ד"ה-ו ט"ב-יז י"ט)

לפי שהשטן ואמות-העולם מונין את ישראל
 לומר מה מצוה הזאת ומה טעם יש בה, לפיכך
 כתב בה: 'חקה' - 'גזרה' היא מלפני, ואין לה
 רשות להרהר אחריה. (רש"י)

"דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה". האי
 "פרה" - לדכיותא קא אתינא, לדכאה למסאבי.
 "פרה" - דקבילת מן 'שמאלא'. ומאן הוא
 ל'שמאלא', 'שור', כמה דאת אמר (יחזקאל א, י):
 "ופני שור מהשמאל".

"אדומה" - סומקא פוורדא, דכתיב (שיר-השירים
 ב, ב): "כשושנה בין החוחים". "אדומה" - גזרת
 דינא. "תמימה" - מאי "תמימה" - כמה דתנינן
 (בבא-קמא): "שור תם ושור מועד". "שור תם" -
 דינא רפיא. "שור מועד" - דינא קטיא. אוף
 הכא: "תמימה" - דינא רפיא, גבורה תתאה, דא
 היא "תמימה". "גבורה עלאה" - דא היא דינא
 קטיא, והיא יד החזקה תקיפא.

"אשר לא עלה עליה עול". "על" כתיב - כמה
 דאת אמר (שמואל-ב, נ, א) "ונאם הגבר הוקם על".
 מאי טעמא, בגין דהיא "שלומי אמוני ישראל"
 (שמואל-ב, יט, וכו'.

כל מלה דהאי "פרה", היא ב'שבע', ז' כבוסים
 וכו', והא אתמר, מאי טעמא. בגין דהיא 'שבע
 שני שמיטה', ו'בת-שבע' אתקרי - ועל דא כל
 עובדי ב'שבע'. (זהר חקת קפ:)

"אשר אין בה מום" (שם) - כמה דאת אמר (שיר-
 השירים ד, ז): "כלך יפה רעיתי ומום אין בך".
 (זהר חקת קפ:)

וְזָהוּ (שם יט, ב): "אֲדָמָה תְּמִימָה". "אֲדָמָה - דָּא גְזֵרַת דִּינָא. תְּמִימָה - דָּא שׁוּר תָּב, דִּינָא רַפִּיא" (זהר שם).

הִינֵנו: שְׂרוּאָה שֶׁהִקְדוּשֵׁי בְּרוּךְ-הוּא מַחְלִישׁ בַּח הַדִּין וּמְסַלְקוּ מִהָרְשָׁע לְטוֹבַת הַצְּדִיק, בְּבַחֲיַנַּת (דְּבָרִים לב, מא): "וְתֵאֵחָז בְּמִשְׁפַּט יָדַי".

"אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עַל" (במדבר שם) - "דָּא שְׁלוּמֵי אֲמוּנֵי יִשְׂרָאֵל" (זהר שם, על-פי שמואל-ב, כ, יט) - זָהוּ בְּחִינַת 'חֲזוּקַת אֲמוּנָה', בְּחִינַת 'תְּפִלָּה', שְׁנַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי 'חֲזוּקַת-רֵאִיָּה' כַּנ"ל - בְּחִינַת: "וְצִדְקָתָךְ לְיִשְׂרָאֵל לֵב, כַּנ"ל".

וְזָהוּ בְּחִינַת "עֶפֶר וָאֶפֶר" הַנֶּאֱמָר בִּפְרָה' (במדבר יט, ט"ז) - כִּי הַתְּפִלָּה צְרִיכָה לְבַחֲיַנַּת 'עֶפֶר וָאֶפֶר'.

"אֶפֶר שְׁבַתְּפִלָּה" הוּא - שְׁבַשְׁעַת-הַתְּפִלָּה צְרִיךְ לְהַכְנִיעַ 'הָרַע שֶׁבְּפִרְטוֹ, וְהָרַע שֶׁבְּכָלְלִי, תַּחַת הַטּוֹב.

"הָרַע שֶׁבְּכָלְלִי" - בְּבַחֲיַנַּת (מְלָאכִי ג, כא): "וְעִסּוֹתֵם רְשָׁעִים כִּי יִהְיוּ אֶפֶר תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם" - הִינֵנו: הַתְּפִלּוֹת שֶׁל פּוֹשְׁעֵי-יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּתְפַּלְלִים עִמָּהֶם, יִבְטַל הָרַע שֶׁלָּהֶם, וְיַעֲשֶׂה מִהָרַע כִּסָּא לְקַדְשָׁהּ.

וְ"הָרַע שֶׁבְּפִרְטוֹ" - שֶׁמְבַטֵּל גּוֹפוֹ וְחַמְרוֹ הַמְּגַשֵּׁם בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה.

וְ"עֶפֶר שְׁבַתְּפִלָּה" - שֶׁיִּקְשֶׁר עֲצָמוֹ עִם הַשׁוֹכְנֵי-עֶפֶר, וְיַעֲזֹר אוֹתָם בְּתַפְלָתוֹ, שֶׁיִּתְפַּלְלוּ עִמּוֹ, בְּבַחֲיַנַּת (ישעיה כו, יט): "הִקִּיצוּ וְרַנְּנוּ שׁוֹכְנֵי-עֶפֶר".

וְזָהוּ שֶׁאֵמַר אַבְרָהָם בְּתַפְלָתוֹ (בְּרֵאשִׁית יח, כז): "הֲנֵנּוּ נָא הוֹאֵלְתִּי לְדַבֵּר אֵל ה', וְאֲנֹכִי עֶפֶר וָאֶפֶר".

וְלַעֲזוּרָה 'שׁוֹכְנֵי-עֶפֶר' - זֶה יֵשׁ בְּפִרְטוֹ וּבְכָלְלִי.

'בְּפִרְטוֹ': הִינֵנו: 'חֲלָקֵי נַפְשֵׁי-רוּחֵי-נִשְׁמָה שְׁלוֹ' שֶׁבָּאוּ כְּבָר בְּגִלְגּוּל וְנִתְקַן.

וּבְכָלְלִי: הִינֵנו: נַפְשֵׁי-רוּחֵי-נִשְׁמָה שֶׁל שׁוֹכְנֵי-עֶפֶר אַחֲרֵים' - לַעֲזוּרָה אוֹתָם שֶׁיִּתְפַּלְלוּ עִמּוֹ.

וְזָהוּ בְּחִינַת "שְׁבַעַת שְׁבַעַת" הַנֶּאֱמָר בִּפְרָה' (במדבר יט, ד"ב-ד"ט), שֶׁכָּל עֲנִינָה 'שְׁבַעַת', כַּמוּבָא (זהר שם; זהר אַחֲרֵי עוֹ: - בְּמִדְבַר-רַבָּה יט, ב): "שְׁבַעַת כְּבוֹסִין, שְׁבַעַת כַּהֲנִים וְכוּ'" (שְׁבַעַת פְּעָמִים שְׁבַעַת - שְׁבַע פְּרוֹת, שְׁבַע שְׂרָפוֹת, שְׁבַע הַזְּאוֹת, שְׁבַעַת כְּבוֹסִין, שְׁבַעַת טְמֵאִים, שְׁבַעַת טְהוּרִים, שְׁבַעַת כַּהֲנִים) - זֶהוּ בְּחִינַת 'תְּפִלָּה', בְּחִינַת (תְּהִלִּים קיט, קסד): "שְׁבַע בַּיּוֹם הַלְלֹתֶיךָ".

"עֵץ אֲרִז וְאִזּוֹב וְשָׁנִי תוֹלְעַת" הַנֶּאֱמָר בִּפְרָה' (במדבר יט, ו) - הֵם בְּחִינַת הַשְּׁלֹשֶׁה-דְּבָרִים, 'שְׁלֹשֶׁת-קוֹלוֹת', שֶׁצְּרִיךְ לְתַקֵּן בְּתַפְלָתוֹ.

(א) "אֲרִז" - זֶה בְּחִינַת (קִהְלֹת ה, ב): "קוֹל כְּסִיל בְּרַב דְּבָרִים", לְהַעֲלוֹת אֶת הַנוֹפְלִים בְּ'אֲמוּנוֹת-כְּזָבוֹת', בְּחִינַת "דְּרָכֵי הָאֱמֹרִי" (שְׁבַת פ"ו מ"י; שְׁבַת סז: תּוֹסַפְתָּא שְׁבַת פ"ח), שֶׁנֶּאֱמָר בְּ'אֲמֹרֵי' (עֲמוֹס ב, ט): "כְּגִבְהַת אֲרָזִים גְּבָהוּ", וְהַגְּבוּהֵי-קוֹמָה' הֵם 'כְּסִילִים' עַל-פִּירֹב.

(ב) "אִזּוֹב" - זֶה בְּחִינַת (שְׁמוֹת לב, יח): "קוֹל עֲנוֹת אֲנָכִי שִׁמְעִי" - שֶׁעַל-יְדֵי 'כְּוִנַּת-הַלֵּב' בְּתַפְלָה, מִתְקַן אֶת אֵלוֹ שֶׁשְׁכָּלָם יוֹתֵר מִמְּעַשֵׂיהֶם, בְּחִינַת 'קִטְנֵי-קוֹמָה', בְּחִינַת 'אִזּוֹב'.

ג) "וּשְׁנֵי תוֹלְעֵת" - זה בחינת (תהלים מד, יז): "מִקּוֹל מְחֹרֵף וּמְגֹדֵף", בחינת (תהלים כב, ז): "וְאַנְכִי תוֹלְעֵת וְלֹא אִישׁ, חֲרַפְתָּ אָדָם וּבְזוּי עָם" - שצריך להפוך כל הבזיונות ל'כבוד', ולבטל את-עצמו מכל וכל בשעומד בהיכל המלך.

וזוהו "שחיטה שרפה אסיפה" הנאמר ב'פרה' (במדבר יט, ג'הט).

א) "שחיטה" - זה בחינת 'בטול אמונת-פסילים', בחינת (הושע ה, ב): "וְשַׁחַטָה שְׂטִיִּים הָעֲמִיקוּ".

ב) "שרפה" - זה בחינת 'חזיקה לב', בחינת (תהלים לט, ד): "חֵם לִבִּי בְקִרְבִּי".

ג) "אסיפה" - זה בחינת 'בטול הבזיונות של השונאים', בחינת (בראשית ל, כג): "אִסְפָּף אֲלֵכֶם אֶת חֲרַפְתִּי".

ב.

(ח"ב עד)

"אחר פורים קורין פרשת פרה", שהוא 'הכנה לפסח' - "כדי שיהיו נזהרין לטהר מטמאת מת, שיהיו טהורין לעשות הפסח" (מגלה כט:).

ובתחלה הוא בחינת 'פור', כי "פורים על שם הפור" (אסתר ט, כו), ו'אחר' כך נעשה 'פרה' (עין פרי-עץ-חיים, פורים פ"ו; עץ-חיים שער ט פ"ז).

ג.

(לקוטי הלכות, השקמת-הבקר א, יב - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רפב)

'פרשת פרה', הוא בחינת 'תשובה', בחינת (במדבר-רבה יט, ח): "תבא אמו ותקנה על בנה". כי על-ידי ה'נקודות-טובות'

שמוצאין - על-ידי-זה נכנע הרע, ועל-ידי- זה זוכין באמת לתשובה'.

וזוה בחינת (זחר חקת קפ: - על במדבר יט, ב): "פְּרַה אֲדָמָה תְּמִימָה". "אדמה" - דא דינא קשיא, 'תמימה' - דא דינא רפיא".

דהינו: כשהוא בבחינת 'דינא קשיא', שמתגבר הרע, בחינת 'דינא קשיא', חסו-שלום - אזי צריך לרפות הדין, על-ידי שמוצא בעצמו 'איזה נקדה-טובה' עדין.

וזוה בחינת (במדבר יט, ב): "אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם, אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עֹל" - כי ה'נקדה-טובה' היא בחינת: "יונה תמה" (על-פי שירי-השירים ה, ב - "יונתי תמתי" - עין-שם באות ז) שאין בה שום מום, כי היא נאה ויפה, בחינת (שם א, ה): "שחורה אני ונאווה".

וזוה בחינת (פיוט לפרשת-פרה): "מטהר טמאים, ומטמא טהורים" - כי זאת הבחינה, מה שדן את-עצמו לכף-זכות, ומוצא בעצמו 'נקודות-טובות' - זאת הבחינה מטהרת טמאים ומטמא טהורים.

כי מי שהוא במדרגה התחתונה - צריך דוקא למצא זכות בעצמו, כדי שלא יפל לגמרי חסו-שלום, ועקר טהרתו ותשובתו על-ידי-זה דיקא.

אבל מי שהוא טהור - כשיחזיק עצמו במדרגת הטוב - בודאי נפגם על-ידי- זה, כי יפול ל'גדלות' חסו-שלום וכמו שאמרו רז"ל (נדה ל:): "אפלו כל העולם פלו אומרים לך 'צדיק אתה!' - היה בעיניך ברשע".

על-כן אמרו: "כְּרָשַׁע!" - ולא רָשַׁע
גְּמור' חס־ושלום! - כי אסור
להחזיק עצמו לְרָשַׁע גְּמור' חס־ושלום.

רק אדרבא: כְּשֶׁנֶדְמָה לוֹ שֶׁהוּא רָשַׁע
גְּמור' חס־ושלום, וְאִפְלוּ אִם הָאֵמֶת
הוּא כִּי חס־ושלום, אִף-על-פּי-כֵן צָרִיךְ
לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ לְמִצָּא בְּעִצְמוֹ נִקְדָּה-טוֹבָה -
לְבַל יִהְיֶה חס־ושלום רָשַׁע גְּמור'. ועל-יְדֵי-
זֶה נִטְהַר, וְזוֹכָה לְתִשׁוּבָה. וְזֶה בְּחִינַת:
"מְטַהֵר טְמֵאִים, וּמְטַמֵּא טְהוֹרִים", כְּנ"ל.

ד.

(לקוטי-הלכות, נפילת-אפים ד, יט)

"פְּרִשְׁת פָּרָה אֲדָמָה" מְגַלֵּה לָנוּ: שְׂאִי-
אֶפְשֶׁר לְהַשִּׁיג וּלְהִבִּין שׁוּם טַעַם
בְּמִצְוֹת הַבוֹרָא יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ, וְאִסוּר לְהִרְהַר
בְּזֶה כֻּלָּל.

כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (במדבר יט, ב): "זֹאת חֻקַּת
הַתּוֹרָה", וְכֵן שֶׁפִּרְשׁ רַש"י שֶׁם (על-
פּי בַמְדַבְּרֵי-רַבָּה יט, א; תַּנְחומָא חֻקַּת ג; ח; מְדַרְשׁ תַּהֲלִים
ט; יִלְקוּט קַהֲלַת יב, י; וְעוֹד): "לְפִי שֶׁהַשִּׁטָּן
וְאִמּוֹת-הָעוֹלָם מוֹנִינ׳ אֶת יִשְׂרָאֵל מִזֶּה מִצְוָה
הַזֹּאת וּמִזֶּה טַעַם יֵשׁ בָּהּ, לְכַךְ כְּתוּב 'חֻקָּה',
לֹאמַר: חֻקָּה חֻקְקָתִי, גְּזֵרָה גְּזֵרְתִּי, אֵין לָךְ
רְשׁוֹת לְהִרְהַר אַחֲרֶיהָ".

וְזֹאת הַמִּצְוָה שֶׁל 'פָּרָה אֲדָמָה' - לֹא
לְלַמֵּד עַל עִצְמוֹ יָצָא, אֲלָא לְלַמֵּד
עַל הַכֻּלָּל כִּלּוֹ יָצָא" (ספרא ויקרא, ברייתא דרבי
ישמעאל) - לְגַלּוֹת וּלְהוֹרֹת עַל כָּל מִצְוֹת
הַתּוֹרָה: שְׂאִסוּר לְהִרְהַר אַחַר טְעָמִים כֻּלָּל.

וְעַל-כֵּן גַּם שְׂאֵר הַמִּצְוֹת נִקְרָאִים 'חֻקִּים',
כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (בְּרַאשִׁית כו, ה): "חֻקוֹתַי
וְתוֹרֹתַי", וּפִרְשׁ רַש"י גַּם שֶׁם: "כְּגוֹן אֲכִילַת
חֵזִיר וּלְבִישַׁת שַׁעֲטָנִי וְכוּ' שְׂאִמּוֹת-הָעוֹלָם

מוֹנִינ׳ אֶת יִשְׂרָאֵל כִּי אֵין בָּהֶם שׁוּם טַעַם"
וְכוּ'.

כִּי בְּאֵמֶת: טְעָמֵי הַמִּצְוֹת נִעְלָמִים
וְנִסְתָּרִים, וְאִי-אֶפְשֶׁר לְהַשִּׁיגם בְּדַעַת-
אֲנוּשֵׁי כֻּלָּל, רַק צְרִיכִין לְקַיָּמם בְּאִמּוּנָה
בְּלִבָּד, לְהִאֲמִין בָּהּ וּבְמִשְׁחָה עֲבָדוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּל
יִשְׂרָאֵל מְאֲמִינִים בְּפִשְׁטוֹת.

בְּלִי דְרַכֵּי הַחֻקְמוֹת וְהַשְּׁטוֹת שֶׁלָּהֶם [שֶׁל
הַאֲפִיקוֹרְסִים], שְׂרוֹצִים לְחַקֵּר וּלְהִבִּין
אֵיךְ דִּבֶּר הַשֵּׁם-יִתְבַּרְךָ עִם מֹשֶׁה, שְׂאִסוּר
לְהַעֲלוֹת עַל הַכְּתָב, מְכַל-שֶׁכֶּן עַל הַפֶּה,
דְּבָרֵיהֶם וְדַעוֹתֵיהֶם הַזֵּרוֹת וְהַסְּרוּחוֹת
וְהַמְטַנְפּוֹת הַמְּלָאִים קִיָּא צוֹאָה יוֹתֵר מִבֵּית-
הַכֶּסֶף, וְאֵין סְרַחוּן וְרִיחַ רַע גְּרוּעַ מֵהֶם
בְּעוֹלָם.

וְעַל-כֵּן "מִצְוֹת פָּרָה אֲדָמָה" מְטַהֵרַת
מְטַמֵּאת מֵת - כִּי 'פְּרִשְׁת פָּרָה'
הוּא בְּחִינַת (קַהֲלַת ז, כג): "אֲמַרְתִּי אֲחַכְּמָה
וְהִיא רְחוּקָה מִמֶּנִּי", כִּי הִיא "מְטַהֵרַת
טְמֵאִים וּמְטַמֵּאת טְהוֹרִים" - שֶׁזֶּה בּוֹדָאי אִי-
אֶפְשֶׁר לְהַשִּׁיג וּלְהִבִּין בְּשׁוּם דַּעַת-אֲנוּשֵׁי
כֻּלָּל. וְהִיא דִּיקָא מְטַהֵרַת מְטַמֵּאת מֵת,
שֶׁעַקֵּר הַטְּמָאָה הִיא בְּחִינַת חֻקְיֵת הַמְּחַקְרִים
וְהַכּוֹפְרִים שֶׁהֵם 'סְטְרָא-דְּמוֹתָא', כִּי הֵם עַקֵּר
זְהַמַּת-הַנְּחָשׁ.

וְעַל-כֵּן עַל-יְדֵי 'מִצְוֹת פָּרָה', שֶׁהִיא בְּחִינַת
"חֻקַּת הַתּוֹרָה", שֶׁמְגַלֵּית לָנוּ
שֶׁהַתּוֹרָה הִיא בְּחִינַת 'חֻקָּה', בְּחִינַת:
"אֲמַרְתִּי אֲחַכְּמָה וְהִיא רְחוּקָה", בְּחִינַת:
"חֻקָּה חֻקְקָתִי, גְּזֵרָה גְּזֵרְתִּי, אֵין לָךְ רְשׁוֹת
לְהִרְהַר אַחֲרֶיהָ" (בַּמְדַבְּרֵי-רַבָּה יט, א; יִלְקוּט קַהֲלַת יב,
י; וְעוֹד) - עַל-יְדֵי-זֶה נִטְהַרִין מְטַמֵּאת מֵת.

כִּי עַל-יְדֵי-זֶה נִתְבַּטַּל 'סְטְרָא-דְּמוֹתָא' -
עַל-יְדֵי שְׂמֵאֲמִינִים בַּהֲשֵׁם-יִתְבַּרְךָ

ובמצותיו, ואין חוקרין אחר שום טעם כלל, רק מקימין אותם בדרך חקה לבד, שזה עקר האמונה.

ועל-כן על-ידי מצות פרה' דיקא - שאנו מקימין מצותיו אף על-פי שיש בה שני הפכים, שהיא "מטהרת טמאים ומטמאת טהורים", שזה אי-אפשר להבין בודאי - ואף-על-פי-כן אנו מקימין אותה באמונה לבד - על-ידי-זה אנו ממשיכין עלינו 'אמונה', לקיים כל מצותיו וחקותיו בלי שום טעם כלל. ועל-ידי-זה נטהרין מ'טמאת מת', שהוא בחינת 'החקירות והכפירות' הנ"ל.

"זאת התורה אדם פי ימות באהל" (במדבר יט, יד)

ה.

(ח"א יג, ה)

יש 'ארבע חיות' ב'תורה' וכו'. ו'אדם שבתורה', זה בחינת (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם". ויש בה 'קלות וקמורות', שהם בחינת (הקדמת-הזהר יג): "מסכני ועתירי".

[זה-לשון הזהר שם: "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו" (בראשית א, כו). "נעשה אדם" - משותפא כלל דכר ונוקבא. "בצלמנו" - עתירי. "כדמותנו" - מסכני.]

ו.

(פתב"ד רבנו ז"ל - השיק לח"א יג הנ"ל, הנדפס בסוף הספר)

ה'אדם' - בחינת (הקדמת הזהר יג): "מסכני ועתירי", כמו שכתוב (בראשית א, כו - הקדמת הזהר שם): "נעשה אדם בצלמנו" - עתירי. 'כדמותנו' - מסכני. וכו'.

ו'אדם' - זה בחינת: "זאת התורה אדם", כי בה 'קלות וקמורות', ויש בה 'קומה שלמה', רמ"ח אברים ושס"ה גידים (זהר וישלח קע: תקוני-זהר נ:).

ז.

(ח"א לז, ג)

ה'גוף' לגבי ה'נפש' - הוא בחינת 'חמר', 'בהמה', 'סכלות', 'חשך', 'מיתה', ו'שכחה', בחינת 'הכמות-היצונית' - כנגד 'הכמות-התורה', שהם בחינת 'אדם' - בחינת 'צורה', 'אור', 'הכמה', 'זכרון', ו'חיים'.

וצריך כל אדם להכניע ה'חמר', הינו בחינות 'מיתה', בחינת 'סכלות' של הגוף של ה'ארבע-יסודות' וכו', שהם ה'תאוות' - דהינו: להפריש עצמו מכל ה'תאוות'.

וזה נעשה על-ידי ה'תענית' - שעל-ידי ה'תענית', מחלישין ה'ארבע-יסודות', ונתבטל ה'חמר', 'סכלות', 'חשך', 'שכחה', 'בהמה'. ונתגבר ונתעלה בחינת ה'שכל', וה'צורה', ה'אור', וה'זכרון', 'אדם' וכו'.

והוא בחינת 'אדם', כמו שכתוב (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם".

וזה אותיות "אדם":

מ"ם סתומה - הוא בחינת 'תענית', בחינת 'עולם-הבא' וכו'.

ו'דל"ת' - הוא רמז ל'ארבע-יסודין' שנשפלים על-ידי ה'תענית'.

ונתעלה ה'שכל' הרמוז ב'אל"ף', כמו שכתוב (איוב לג, לג): "ואאלףך חכמה".

מה'שִׁלְשִׁי-שִׁכְלִיּוֹת'. וְשִׁלְשִׁי-פְעָמִים 'י"ק
הוא גִּימְטְרִיא 'אָד"ם'.

נמצא: שֶׁעַקֵר שֵׁם 'אָדָם', הוא בְּחִינַת
ה'שִׁכְלִי-הָאֱמֵתִי', דְּהֵינּוּ 'חֲכָמוֹת-
הַתּוֹרָה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֲנִפִּיךְ-נְהִירִין' -
בְּחִינַת הַרְחַקָת וְשִׁבִירַת כָּל הַתְּאוּזוֹת וּמַדּוֹת-
רְעוּת, כַּנִּל.

י.

(ח"א רמה)

יש 'חֲדַר־תּוֹרָה' - וְמִי שֶׁזּוֹכֵה לָהֶם -
בְּשִׁמְת־חֵיל לְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה, הוּא נִכְנָס
בְּהַחֲדָרִים וּמַחֲדָר לְחֲדָר וְכוּ'.

אבל צָרִיךְ לְזַהֵר מְאֹד: 'לְבַל יִטְעֶה בְּעַצְמוֹ'
- כִּי יֵשׁ בְּמָה וּכְמָה חֲדוּשִׁין שְׂאִינָם
בְּאִים מִשָּׁם, רַק מ'הִיכְלִי-הַתְּמוֹרוֹת, וְיֵשׁ שָׁם
'חֲדוּשִׁים נְאִים' שֶׁנִּדְמִים ל'הַשְּׂגוֹת'.

לְמַשָּׁל: כְּשִׁפּוֹת־בֵּין תַּבַּת 'אָדָם', זֶה מְרַמֵּז
עַל דְּמוּת הָאָדָם, אֲבָל הוּא רַק
דְּמִז בְּעֵלְמָא, כִּי אֵין פְּתוּב שָׁם 'צִיּוֹר
הָאָדָם'.

ויש שְׂמִצִּירִין 'צוּרַת הָאָדָם', וְשָׁם נִגְלָה
יֹתֵר קֶצֶת דְּמוּת הָאָדָם, וְאִף-עַל-פִּי-
כִּן אֵין זֶה 'אָדָם מִמֶּשׁ' - רַק ה'אָדָם בְּעַצְמוֹ',
הוּא ה'אָדָם בְּאֱמֵת'.

כְּמוֹ-כֵן: יֵשׁ בְּמָה 'חֲדוּשֵׁי-תּוֹרָה' שֶׁהֵם
כְּמוֹ שְׁפּוֹת־בֵּין תַּבַּת 'אָדָם' לְבַד -
כִּי ה'תּוֹרָה' הִיא בְּחִינַת 'אָדָם', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
(בַּמִּדְבָּר יט, יד): "זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם".

ויש שְׁנִכְנָס לַפְּנִים מְזֵה, וְאִף-עַל-פִּי-כֵן אֵין
זֶה 'אָדָם'. רַק כְּשִׁזּוֹכִין אֶל ה'תּוֹרָה
בְּעַצְמוֹ, זֶהוּ בְּחִינַת 'אָדָם בְּאֱמֵת'.

ת.

(ח"א צב)

עַל-יְדֵי שְׂאָדָם' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'תּוֹרָה', כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב (בַּמִּדְבָּר יט, יד): "זֹאת
הַתּוֹרָה אָדָם", נֶעַ וְנָד אֶפִּילוּ בַּתּוֹךְ בֵּיתוֹ -
יְכוּל לְהַמְתִּיק הַדֵּינָים וּלְהַחֲיוֹת מֵתִים.

ט.

(ח"א קא)

צָרִיךְ הָאָדָם לְהַתְיַעַע בַּתּוֹרָה וּלְהַמִּית
עַצְמוֹ עָלֶיהָ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַז"ל
(בְּרֵכוֹת סג): עַל פְּסוּק (בַּמִּדְבָּר יט, יד): "זֹאת
הַתּוֹרָה אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהֶל", "אֵין הַתּוֹרָה
מֵתִקְיָמָה, אֲלָא בְּמִי שֶׁמִּמִּית 'עַצְמוֹ'
עָלֶיהָ" - דְּהֵינּוּ: 'עַצְמִיּוֹתוֹ', הַמַּדּוֹת
וְהַתְּאוּזוֹת-רְעוּת הַחֲקוּקִים עַל 'עַצְמוֹתָיו'.

וְעַל-יְדֵי שְׁמִתְיַעַע בַּתּוֹרָה עַד שִׁיזְכֶּה
לְהַבִּין אוֹתָהּ - עַל-יְדֵי-זֶה יוֹצֵא
מ'אֲנִפִּיךְ-חֲשׂוֹכִין' ל'אֲנִפִּיךְ-נְהִירִין', וְנִתְבַּטַּל
מִמֶּנּוּ הַשְּׁעֵבּוּד שֶׁל הַמַּדּוֹת וְהַתְּאוּזוֹת-רְעוּת
שֶׁל הָע' עַפּוֹ"ם, שֶׁהֵם ה'אֲנִפִּיךְ-חֲשׂוֹכִין'.

וְאִז נִקְרָא: 'אָדָם', בְּחִינַת: "זֹאת הַתּוֹרָה
אָדָם", בְּחִינַת (בְּמֹזוֹת סא): "אַתֶּם
קְרוּיִים אָדָם, וְאֵין הָעַפּוֹ"ם קְרוּיִים אָדָם" -
כִּי עַקֵר שֵׁם 'אָדָם' זּוֹכִין עַל-יְדֵי ה'תּוֹרָה'. כִּי
עַקֵר שֵׁם 'אָדָם', הוּא ה'שִׁכְלִי-הָאֱמֵתִי' שֶׁל
'חֲכָמוֹת-הַתּוֹרָה'.

כִּי יֵשׁ 'שִׁלְשִׁי-שִׁכְלִיּוֹת': (א) 'שִׁכְלִי-פְּשׁוּט',
בְּחִינַת 'חֲכָמָה'. (ב) וּכְשִׁלּוּמַד וּמִבִּין, זֶה
נִקְרָא 'בִּינָה'. (ג) וְאַחֲרֵיכֵן כְּשִׁיּוֹדַע הַתּוֹרָה, זֶה
נִקְרָא 'דַּעַת'.

וְאִלוֹ ה'שִׁלְשִׁי-שִׁכְלִיִּים' - הֵם בְּחִינַת
שִׁלְשֵׁ פְעָמִים י"ק. כִּי י"ק הֵם
'חֲכָמָה וּבִינָה', שֶׁכְּלוּלִים בְּכָל אֶחָד

וְזָהוּ: "זאת התורה אדם", "זאת התורה" דיקא - שרק ה'תורה' האמתיות, הוא בחינת 'אדם'.

יא.

(לקוטי הלכות, ספה ז, י)

כל אחד מישראל הוא בחינת 'ספר' תורה, כמו שכתוב (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם".

כי "האדם כלול מרמ"ח אברים ושס"ה גידים, שהם בחינות רמ"ח מצות-עשה ושס"ה מצות לא-תעשה", בידוע (מדרש תהלים לב; זהר וישלח קע); שהיא 'כלליות' התורה'.

נמצא: שה'אדם' הוא ה'תורה'. וכל מה שנתרבין ישראל ביותר - נתרבין ספרים בתורה יותר. ועל-כן באמת בכל דור ודור, נתרבין ספרים יותר, כי נתרבין ישראל ביותר.

ועל-כן מחיב כל אחד להשאיר בנים אחריו - כי הבנים שמניח אחריו, הם בחינת רבוי הספרים של התורה בנ"ל.

כי העקר שיראה להזכיר את בניו שישמרו תורת-השם. ואז כשבניו אחריו מקימין את התורה, וזכה שיצאו ממנו בני-ישראל שמקימין את התורה - זה בחינת רבוי הספרים של התורה.

כי "לא המדרש הוא העקר אלא המעשה" (אבות פ"א, מ"ז). ומי שזוכה לקיים את התורה, מביא הארה גדולה בהתורה, פאלו נכתבה ונתנה היום.

יב.

(לקוטי הלכות, בשר-בחלב ה, כה)

"זאת התורה אדם פי ימות באהל" (במדבר יט, יד). דרשו רז"ל: (ברכות סג): "אין התורה מתקיימת, אלא במי שממית עצמו עליה".

"פי ימות באהל" - "באהל" דיקא - זה בחינת שממית עצמו ומוסר נפשו, בשביל שיהיה נשאר 'באהל תורה' שהוא 'אהל הצדיקהאמת', בבחינת (שמות לג, יא): "ויהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל".

ועל-כן כל המקרבין לצדיקי-אמת, נקראים 'יושבי אהל', בבחינת (בראשית כה, כז): "ויעקב איש תם ישב אהלים", ודרשו רז"ל (בראשית-רבה סג, י): "אהלו של שם ועבר", שהיו אז הצדיקי-אמת. וכתוב (תהלים קיח, טו): "קול רנה וישועה באהלי צדיקים".

והכתוב מבשר: שלעתיד ישובו כל ישראל באהלי הצדיקי-אמת, ויתקרבו אליהם, כמו שכתוב (הושע יב, י): "עד אושיבך באהלים בימי מועד", כמו שפרש רש"י שם: "בימי מועד הראשון, שהיה יעקב איש תם יושב אהלים" - הינו בנ"ל.

זהו בחינת: "אדם פי ימות באהל" - שעקר תקון האדם, עקר קיום-התורה, הוא כשממית עצמו בשביל 'האהל' - הינו בשביל שיתקרב להצדיקי-האמת, שזהו בחינת "יושב אהל", בנ"ל.

"וַנִּתֵּן עֲלֵיו מִים חַיִּים אֶל כָּלִי. וְהָזָה הַטְּהוֹר עַל הַטְּמֵא" (במדבר יט, יז-יט)

יג.

(ח"א נו, ז)

ה'מקוה' מטהר מכל הטמאות, כמו שכתוב (יחזקאל לו, כה): "וְזַרְקָתִי עֲלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים וְטַהַרְתֶּם" - כי "אין יסורין בלא עון" (שבת נה.) - ועל-כן ה'מקוה' שמושיע מכל הצרות ומכל היסורים, הוא מטהר מכל הטמאות ומכל החטאים.

יד.

(ח"א סא, ה)

מי שכבר נשקע בטנפת של המותרות, על-ידי פגם 'אמונת-הכמים' - יש 'מים' ש'מטהר מזאת הטנפת, בבחינת (יחזקאל לו, כה): "וְזַרְקָתִי עֲלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים וְטַהַרְתֶּם, מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֹתְכֶם". ועל-ידי-זו בא ל'עצה-שלמה'.

"וַיָּבֹאוּ וְכו' מְדַבֵּר צֶן וְכו' וַתִּמֶת שָׁם מַרְיָם. וְלֹא הָיָה מִים לַעֲדָה. וַיִּרַב הָעָם עִם מֹשֶׁה. וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם. קַח אֶת הַמַּטֵּה וְהַקְהֵל אֶת הָעֵדָה וְכו' וַדַּבַּרְתֶּם אֶל הַסֹּלֶעַ לְעִינֵיהֶם. שָׁמְעוּ נָא הַמַּרְיָם. וַיָּרַם מֹשֶׁה אֶת יָדוֹ וַיַּךְ אֶת הַסֹּלֶעַ בְּמַטְהוֹ פְּעַמִּים. יַעַן לֹא הֵאֱמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישֵׁנִי לְעִינֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לָכֵן לֹא תָבִיאוּ אֶת הַקְהָל הַזֶּה אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָהֶם. הֲמָה מִי מְרִיבָה. וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה מְלָאכִים מִקֹּדֶשׁ אֶל מֶלֶךְ אֲדוּם, כִּי אָמַר אַחִיקָה יִשְׂרָאֵל, אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מֵצְאָתָנוּ. וַיִּרְדּוּ אֲבֹתֵינוּ מִצְרִימָה וְכו' וַיִּרְעוּ לָנוּ מִצְרַיִם וְלֹאֲבֹתֵינוּ. וַנִּצְעַק אֶל ה' וַיִּשְׁמַע קִלְנוּ, וַיִּשְׁלַח מְלָאָךְ וַיִּצְאָנוּ מִמִּצְרַיִם, וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ בְּקֹדֶשׁ עִיר קִצְהָ גְבוּלָךְ. נַעֲבְרָה נָא בָאָרֶץ, לֹא נַעֲבֹר בְּשָׂדֶה

וּבְכֹרֶם, וְלֹא נִשְׁתַּה מִי בָּאָר, דֶּרֶךְ הַמֶּלֶךְ נִלְךְ. וַיֹּאמֶר אֲלֵיו אֲדוּם לֹא תַעֲבֹר בִּי, פֶּן בַּחֲרַב אֲצַא לְקִרְאָתְךָ. וַיֹּאמְרוּ אֲלֵיו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמַסְלָה נַעֲלָה, וְאִם מִימֶיךָ נִשְׁתַּה וְכו' וַנִּתַּתִּי מְכָרֶם, רַק אֵין דָּבָר בְּרַגְלֵי אַעֲבֹרָה. וַיֹּאמֶר לֹא תַעֲבֹר." (במדבר כ, א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ)

והאי סלע לא נפיק מינה אלא טפין טפין זעיר שם זעיר שם, וכמה מחלוקות על אלין טפין, ומאן גרים דא, 'המורים', דאתמר בהון: "כל המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה", ובגין דא: "שמעו נא המורים".

ובגין-יהו: "ויך משה את הסלע במטהו פעמים" - דאם לא דמחא בה, לא הוו טרחין ישראל ותנאים ואמוראין באורייתא דבעל-פה דאיהי 'סלע' (מובא הרבה בלקוטי-הלכות).

אלא אתמר בו: "ודברתם אל הסלע ונתן מימיו" בלא טורה, ויהיה מתקנים בהון: "ולא ילמדו עוד" (ישעיה ב, ד), והנה נפיק מיה בלא קשיא ומחלוקות ופסק, בגין דשכינתא דאתמר בה (ירמיה כג, כט): "הלוא כה דברי פאש נאם ה'", הנה שרי בפומיהון ד'ישראל, דאיהי אורייתא דבעל-פה, דאיהי 'סלע' ע"ל ס', דאינון שתיין מסכתות, דהכי איהו 'סל' ע' ע"ל ס'.

(תקוני-זהר מד.)

טו.

(ח"א כ, בל התורה)

דע: שיש 'נשמה' בעולם, שעל-ידיה נתגלה 'באורי ופרושי התורה', והיא מסבלת ביסורין, "פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה" וכו' (אבות פ"ו מ"ד).

וכל 'מפרשי התורה' מקבלין מ'זאת הנשמה', וכל דבריה בגחלי-אש, כי אי-אפשר לקבל ולשאב 'מימי התורה', אלא מי ש'דבריו בגחלי-אש, בבחינת (ירמיה כג, כט): "הלוא כה דברי פאש".

וכשהיא נופלת מבחינת "הלוא כה דברי פאש", ואין דבריה בגחלי-אש, ודבריה נצטננין - אזי נסתלקת, ואזי נסתלק 'באורי-התורה' הנמשכת על-ידיה; וכל 'מפרשי-התורה' אין יכולין להשיג שום

בְּאוֹר־הַתּוֹרָה, וְנִתְעוֹרַר מְרִיבָה עַל הַצְּדִיקִים.

כִּי עָקַר ה' מַחֲלֶקֶת נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי ה'סֹתְלָקוֹת בְּאוֹר־הַתּוֹרָה, כִּי ה'בְּאוֹר־הוּא תְרוֹץ עַל קִשְׁיוֹת וּמְרִיבוֹת.

וְזֶה בְּחִינַת (במדבר כ, א): "מְדַבֵּר צֶן" - בְּחִינַת 'דְּבוּר מְצַנֵּן' - שְׁשֵׁם מֵתָה מְרִיבִים, בְּחִינַת הַנְּשָׂמָה הַסּוֹבְלָת מְרִירוֹת הַשְּׁעִבוּד עַל הַתּוֹרָה. וְאִז נִסְתַּלַּק ה'בְּאוֹר, בְּחִינַת 'בְּאוֹר־הַתּוֹרָה'.

וְאִז: "וַיִּרַב הָעַם עִם מֹשֶׁה" (פסוק ג) - בְּחִינַת ה'מְרִיבָה' שְׁנִתְעוֹרַר.

וְאֵלּוּ מְפָרְשֵׁי הַתּוֹרָה, נִקְרְאִים בְּשִׁבְלֵי־זֶה 'מוֹרִים' - מַחֲמַת שְׁמִקְבָּלִים עַל־יְדֵי הַנְּשָׂמָה הַנִּלְמָדָה בְּשֵׁם "מְרִים".

גַּם, הֵם: "מוֹרִים אֶת מוֹרֵיהֶם" (רש"י כ, י) [הַמוֹרִים מְלַמְּדִין אֶת מְלַמְּדֵיהֶן. בְּמִדְבַר־רַבָּה יט, ט; תַּנְחוּמָא חֲקַת ט], כְּמֵאמֶר: "וּמִתְלַמְּדֵי יוֹתֵר מִכֻּלָּם" (תַּעֲנִית ז. מִכּוֹת י.). וְזֶה שְׁאֵמֶר לָהֶם מֹשֶׁה: "שְׁמַעוּ נָא הַמְּרִים" (פסוק י).

וְכִי שְׂרוּצָה לְהַמְשִׁיךְ 'בְּאוֹר־הַתּוֹרָה' - צָרִיךְ מִתְחִלָּה לְהַמְשִׁיךְ לְעַצְמוֹ דְּבוּרִים חֲמִים כְּגַחֲלֵי־אֵשׁ מִלְּבַהֲעֵלְיוֹן, וְלִשְׁפֹךְ שִׂיחוֹ בְּתַפְלָה.

וְנִכְמְרוּ רַחֲמֵי־הַשֵּׁם, וְנִפְתַּח לְבַי־הַעֲלִיּוֹן, וְנִשְׁפַּע מִשָּׁם דְּבוּרִים, וְעַל־יְדֵי הַדְּבוּר מִמְשִׁיךְ 'בְּאוֹר־הַתּוֹרָה' מִשָּׁם.

וְלְבַי הַנִּלְמָד, הוּא בְּחִינַת 'סֹלַע' שְׁמִשָּׁם הַדְּבוּר וְכוּ'. וְסֹלַע, הוּא בְּחִינַת 'צוּר', בְּבְחִינַת (תהלים קה, מא): "פֶּתַח צוּר

וַיִּזְבּוּ מֵיָם". וְהוּא בְּחִינַת 'לֵב', בְּחִינַת: "צוּר לְבַבִּי".

וְה'לֵב' נִכְמַר בְּרַחֲמִים, וּמִשְׁפִּיעַ דְּבוּרִים חֲמִים, בְּבְחִינַת (תהלים לט, ד): "חֵם לְבִי בְּקִרְבִי בְּהִגִּי תִבְעַר אֵשׁ דְּבַרְתִּי בְלִשׁוֹנִי".

וְב'לֵב' הַזֶּה - פְּתוּבִים כָּל 'בְּאוֹר־הַתּוֹרָה' וְכוּ'. וְכִי שְׂרוּצָה לִקַּח אִיזָה 'בְּאוֹר, צָרִיךְ לוֹ לִקַּח מִה'לֵב' הַנִּלְמָד, בְּתַפְלָה בְּבִקְשָׁה פְּנִ"ל, לְעוֹרֵר 'לְבַהֲעֵלְיוֹן' לְהַשְׁפִּיעַ עָלָיו דְּבוּרִים כְּגַחֲלֵי־אֵשׁ, כִּי אַחֲר־כֵּן נִפְתַּח הַצּוּר וַיִּזְבּוּ מִיָּמָיו" (תהלים קה, מא), 'בְּאוֹר־הַתּוֹרָה'.

וּכְשֶׁדוֹרֵשׁ בְּרַבִּים, וְקָדַם ה'בְּאוֹר' מְקַשֵּׁר עַצְמוֹ עִם נְשִׁמוֹתֵיהֶם וְשׁוֹפֵךְ שִׂיחוֹ וְתַפְלָתוֹ לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ, בּוֹדֵאֵי: "הֵן אֵל כַּפִּיר לֹא יִמָּאֵס" (איוב לו, ה). אֲבָל 'תַּפְלַת יְחִיד' אֲפָשֶׁר שְׁמוֹאֲסִין בְּתַפְלָתוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת (פסוק ח): "וְדַבַּרְתָּ אֶל הַסֹּלַע לְעֵינֵיהֶם" - שְׁתַּפְּלֵתָהּ תִּהְיֶה בְּשַׁעַת שֶׁהַצּוּר מְקַבְּצִים. וְזֶה (שם): "הִקְהֵל אֶת הָעָם".

וְזֶהוּ הַחֲלוּק לְהַלּוּמָד מִהַסְפָּר, לְהַשׁוּמַע מִפִּי הַחֲכָם, שְׁבוֹדֵאֵי נִתְקַשֵּׁר נְשִׁמָּתוֹ עִם נְשִׁמַת הַחֲכָם בְּשַׁעַת תַּפְּלָתוֹ, וַיֵּשׁ לוֹ חֵלֶק בְּבְאוֹר הַזֶּה, כִּי עַל־יְדֵי הַתַּפְּלָה הַיּוֹצֵאת מִהַרְבֵּה נְשִׁמוֹת, נִתּוֹסַף קִדְשָׁה לְמַעְלָה וּמְעוֹרֶרֶת בְּיוֹתֵר 'לְבַהֲעֵלְיוֹן' וְכוּ'.

גַּם: כָּל אֵלּוּ הָעוֹמְדִים בְּשַׁעַת הַדְּרוֹשׁ, נִכְנָע רַשְׁעָתָם עַל־יְדֵי הַטּוֹב שְׁבָחָם הַדּוֹרֵשׁ, וְנִכְנָעִים הָאוֹיְבִים, הֵינּוּ הַקְּלֻפּוֹת הַשׁוֹכְנִים סָבִיב לְבַהֲעֵלְיוֹן.

וְזֶה (פסוק ח): "קַח אֶת מַטֵּה וְהַקְהֵל אֶת הָעֵדָה". "מַטֵּה" - זֶה בְּחִינַת

מִמְשַׁלְת וּכְחַ הַצַּדִּיק שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל־יְדֵי עֲבוֹדָתוֹ, שֶׁעַל־יָדוֹ נִכְנָעִים כָּל הָאוֹיְבִים, שְׁמָהֶם נַעֲשֶׂה מִטְהֵ־עַז לְהַכְנִיעַ אוֹיְבִים.

וְזֶהוּ (פְּסוּק ו'): "וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם" - כְּשֶׁשָּׁמְעוּ הַמְּרִיבָה, הַבִּינּוֹ: שֶׁהַמְּרִיבָה הַתַּחִּיל, מַחֲמַת נִפִּילַת 'בְּאוֹרֵי־הַתּוֹרָה' שֶׁהֵם בְּחִינַת 'פְּנִים', וְהַדְרַת פְּנֵי זָקֵן (וַיִּקְרָא יִט, לב), "גַּ תִּקְוֵנִי דְקָנָא, "גַּ מַדּוֹת שֶׁהַתּוֹרָה נִדְרָשֶׁת בָּהֶן וְכוּ'.

וּכְשֶׁמִּתְפַּלֵּל קֹדֶם הַדְּרוֹשׁ - צָרִיךְ לְהַתְפַּלֵּל בְּתַחֲנוּנִים, וַיִּבְקֹשׁ מִתַּנְת־חֲנָם וְלֹא בְזֻכּוֹת עֲצָמוֹ, אֲה־עַל־פִּי שֶׁעֲכָשׁוּ נִתְעוֹרֵר מִטְהֵ עַז' שֶׁל עֲבוֹדָתוֹ, אֵין זֶה בְּדִי לְהַתְנַאֲוֹת, אֶלָּא לְהַכְנִיעַ הָרַע שְׁבַעֲדָה.

וְזֶהוּ טָעוֹת שֶׁטָּעָה מִשָּׂה: שֶׁהַקְּדוֹשׁ־ בְּרוּךְ־הוּא אָמַר לוֹ (פְּסוּק ח'): "קַח אֶת הַמִּטָּה וְהַקְּהָל אֶת הָעֵדָה וְדַבַּרְתָּ אֶל הַסֹּלֶעַ לְעֵינֵיהֶם" - שִׁיקַח מִמְשַׁלְת עַזוֹ שִׁישׁ לוֹ מִמְצוֹת וּמִמַּעֲשִׂים טוֹבִים שְׁלוֹ.

"וְהַקְּהָל אֶת הָעֵדָה" - כִּי בְשַׁעַת הַקְּהָלִי שִׁישׁ בָּהֶם גַּם רַעִים, צָרִיךְ מִטְהֵ־ עַז בְּדִי לְהַכְנִיעַ רַשְׁעָתָם.

וְאַחֲר־כֵּן: "וְדַבַּרְתָּ אֶל הַסֹּלֶעַ לְעֵינֵיהֶם", "אֵין דְּבוּר אֶלָּא נַחַת" (שַׁבַּת סג. זֶהֲרַ תְּצַא רַעַט), שִׁישְׁפַּךְ שִׁיחוֹ בְּדָל וּכְרַשׁ.

"אֶל הַסֹּלֶעַ" - הֵינּוּ לְבִי־הַעֲלִיּוֹן. "לְעֵינֵיהֶם" דִּיקָא - שִׁיחִיָּה הַקְּהָל בְּשַׁעַת מַעֲשֶׂה, בְּדִי שִׁיקַשְׁר אֶת עֲצָמוֹ עִם נִשְׁמָתָם.

וְהוּא לֹא כֵן עָשָׂה: שֶׁזָּכַר טוֹבוֹ וְצַדִּיקָתוֹ בְּשַׁעַת תְּפִלָּתוֹ - שֶׁלֹּא הִשְׁתַּמֵּשׁ עִם

הַמִּטָּה בְּשִׁבִּיל הַקְּהָלִי, אֶלָּא הִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַמִּטָּה בְּשַׁעַת תְּפִלָּתוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת (פְּסוּק יא): "וַיִּרַם מֹשֶׁה אֶת יָדָיו". "יָדוֹ" - זֶה תְּפִלָּתוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת יז, יב): "וַיְהִי יָדָיו אֲמוּנָה". תְּרַגְּמוֹ: "פְּרִישׁוֹן בְּצִלּוֹ" - שֶׁהָרִים אֶת תְּפִלָּתוֹ, וְלֹא קָשַׁר עֲצָמוֹ עִם הַקְּהָל.

"וַיִּךְ אֶת הַסֹּלֶעַ בְּמִטְהוֹ פְּעָמִים". "הִכָּה צוּר וַיִּזְבּוּ מַיִם" (תַּחֲלִים עח, ט) - שֶׁהִכָּה לְבִי־הַעֲלִיּוֹן, כְּמוֹ שֶׁלּוֹקַחִין אֵיזָה דְּבַר בְּכַח וּבְאָנָס - כִּי בָּא בְכַח מַעֲשִׂיו הַטּוֹבִים.

וְזֶהוּ: "הִכָּאת הַסֹּלֶעַ פְּעָמִים".

'הִכָּאת אַחַת' - שֶׁלְּקַח 'בְּאוֹרֵי־הַתּוֹרָה' בְּכַח וּבְאָנָס, וְלֹא בִקֵּשׁ מִתַּנְת־חֲנָם.

וְהִכָּאת אַחַת' - כִּי "מִי שֶׁדוּחַק אֶת הַשָּׁעָה, שָׁעָה דוּחַקְתּוֹ" (בְּרֻכּוֹת סד. עַרְוּבִין יג), וְנִסְתַּלַּק קֹדֶם זְמָנוֹ.

וְהַשְׂכִּינָה שֶׁהִיא הַלֵּב הַנִּלְוֵל, מִיִּלְלַת וּבּוֹכָה עָלָיו. וְזֶה: "פְּעָמִים" - כִּי מִתּוֹ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־יְדֵי הַכָּאָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בַּמִּדְבָּר יב־יג): "הִמָּה מִי מְרִיבָה" וְכוּ'. [עַן לֹא הֵאֱמַנְתָּם כִּי לְהַקְדִּישֵׁנִי וְגו', לְכֵן לֹא תְבִיאוּ אֶת הַקְּהָל הַזֶּה אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָהֶם. הִמָּה מִי מְרִיבָה וְגו'].

וְזֶהוּ: "יַעַן לֹא הֵאֱמַנְתָּם בִּי" - שֶׁהָרִים תְּפִלָּתוֹ מִתְּפִלַּת הַקְּהָל, שֶׁלֹּא קָשַׁר אֶת־עֲצָמוֹ עִם הַקְּהָל. וְהַתְּפִלָּה הִיא 'אֲמוּנָה', כְּמוֹ "וַיְהִי יָדָיו אֲמוּנָה".

"לְהַקְדִּישֵׁנִי לְעֵינֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". "לְהַקְדִּישֵׁנִי" דִּיקָא - כִּי

על-ידי ה'תפלה של רבים, נתקדש השם-
יתברך.

"לכן לא תביאו וכו' אל הארץ" - רמז
על 'הסתלקותו' - כי הקדשה גם-כן
נתוסף למעלה בשעת פטירת הצדיק וכו'.

ובזכות התורה שממשיכין, זוכין
לארץ-ישראל וכו' - שהיא
"אחת משלשה דברים שבאים על-ידי
יסוריך" (ברכות ה.), ועקר היסורים, הם
המונעים הרשעים "מוציאי דבת הארץ"
(במדבר יד, לז).

וצריך להכניע מתחלה אלו הרשעים
ולענש אותם בחרבא וקטלא, ועל-
ידי-זה יכולין לילך לארץ-ישראל. וכח הזה
לענש את הרשעים, אי-אפשר אלא
בשם-קבלין הכח הזה מ'אדום' וכו'.

וכחות הרוחניות הנבראים מאותיות
התורה שחדש, הן 'מלאכים'
ממש, ומקבלין כח מאדום כדי לענש
הרשעים בחרבא וקטלא. והן 'נבראים' -
בבחינת (תהלים סח, יב): "ה' יתן אמר
המבשרות צבא רב". והן מענישין את
הרשעים וכו'.

ואלו הפחות, המלאכים - הן לפי
'התחדשות התורה', לפי הקדשה
שנתוסף למעלה וכו'.

ולפעמים: הקדשה כל-כך מעטת, עד
שהמלאכים הם מעוטי כח,
שאין כח בידם אלא להכניע את הרשעים
בלבד ולהביא "מנוח בלבם" (ויקרא כו, לו), אבל
לא לענש אותם בחרבא להעביר אותם.

ולפעמים: גם להכניע אותם בלבד אין
כח למלאכים האלו וכו',

מחמת 'מעוט הקדשה', ואין להם אלא הכח:
לעורר כח האמות על הרשעים ה"מוציאי
דבת הארץ" וכו'.

כמו עכשו בגלות, שאין לנו כח לענש
בעצמנו את הרשעים, אלא בדיניהם,
בבחינת (חבקוק א, ד): "רשע מכתיר את
הצדיק, על כן יצא משפט מעקל" -
שהצדיק מוציא ה'משפט-דקדשה' מבין
הקלפות, ויוצא המשפט מעקולו.

ולפעמים: אין להם כח אלא להשתיק
אותם בלבד, שלא לדבר סרה
בפנינו, כדי שלא יפנסו דבריהם באזני המון-
עם.

ולפעמים: גם זה הכח אין להם וכו'.

וז'הו (מן פסוק יד ו'להלן): "וישלח משה
מלאכים אל מלך אדום".

"מלאכים" הן"ל, "מלך אדום" הן"ל.

"כח אמר אחיך ישראל" - הינו
ה'מלאכים' האלו, נתהוו מ'מאמרות
טהורות' של ישראל הן"ל, בבחינת "יתן
אמר המבשרות צבא רב".

"אתה ידעת את התלאה אשר מצאתנו,
וירדו אבותינו מצרים". "אתה
ידעת" דיקא - פי כל הענשים על-ידו,
ובפרט "גלות-מצרים, שהיה על פגם-
הברית" (שער-הכונות, פסח א), ועל 'פגם-
הברית', 'הרב' בא וכו'.

"וירעו לנו המצרים ונצעק אל ה'
אלקינו וישלח מלאך", "זה
משה" (ויקרא-רבה א, א; במדבר-רבה טז, א; ועוד).
"ויוציאנו" - פי 'פגם-הברית' הוא 'פגם-

הַדַּעַת' וְכוּ, וְהַקּוֹל' מְעוֹרֵר הַדַּעַת',
 בְּבַחֲיִנַת: "הַקּוֹל מְעוֹרֵר הַפּוֹנֵה" (ירושלמי,
 בְּרֻכּוֹת תַּחֲלוֹת פ"ד; רא"ש, בְּרֻכּוֹת פ"ג, מ; תַּלְמוּדֵי יְרֵבֵנּוּ
 יוֹנָה, בְּרֻכּוֹת טו; שְׁלַח־עֲרוּף, אַרְחֻחִים סא, א; שְׁלַח־
 הַקְדוּשׁ, שַׁעֲרֵי־הָאוֹתִיּוֹת, קדשה).

וּבְשִׁבְלֵי־זֶה: "וְנִצַּעַק" וְכוּ וַיִּשְׁמַע אֶת
 קוֹלֵנוּ, וְהַקּוֹל מְעוֹרֵר
 הַדַּעַת. "וַיִּשְׁלַח מַלְאָךְ" - "זֶה מֹשֶׁה",
 בְּחִינַת דַּעַת. וְעַל־יְדֵי הַתְּגַלּוֹת־הַדַּעַת'
 כְּתוּב, אִז: "וַיִּצְיֵאֵנוּ" וְכוּ.

וּבְשִׁבְלֵי־זֶה: אוֹמְרִים ה' הַגְּדָה ב' קוֹלֵךְ־רַם'
 - כִּי ה' גָּאֵלְהָ הִיְתָה עַל־יְדֵי
 'קוֹל', בְּבַחֲיִנַת (דְּבָרִים כו, ז): "וַיִּשְׁמַע אֶת
 קוֹלֵנוּ". וּבְשִׁבְלֵי־זֶה: נִקְרְאת בְּשֵׁם הַגְּדָה' -
 לְהוֹרֹת עַל 'תְּקוּן־הַבְּרִית', בְּבַחֲיִנַת (דְּבָרִים ד,
 יג): "וַיִּגַּד לָכֶם אֶת בְּרִיתוֹ".

"אֶעֱבְרָה נָא בָּאֲרָצְךָ" - שְׂרָצוּ לִילֶךְ
 לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל דְּרָךְ כַּחוֹת שֶׁל
 אָדוּם, לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ כַּח לַעֲנֹשׁ אֶת הַרְשָׁעִים
 בְּחֶרֶב אֶת וּקְטָלָא, כְּדֵי שְׂיֻכְלוּ לִילֶךְ "בְּדֶרֶךְ
 הַמֶּלֶךְ", "מִלְכּוֹ שֶׁל עוֹלָם" (תַּרְגוּם יוֹנָתָן), וְלֹא
 בְּשִׁבְלֵי 'תַּעֲנוּגֵי הָעוֹלָם־הַזֶּה'.

וְזֶה: "לֹא נִלְךְ בְּשֻׁדָּה וּבְכֶרֶם וְלֹא נִשְׁתָּה
 מִי בָּאֵר" - זֶה בְּחִינַת 'תַּעֲנוּגֵי הָעוֹלָם־
 הַזֶּה'. כֹּל זֶה אֵין רְצוֹנֵנוּ, אֶלָּא: "דְּרָךְ הַמֶּלֶךְ
 נִלְךְ" - כְּדֵי שֶׁלֹּא יִמְנְעוּ אוֹתֵנוּ הַרְשָׁעִים
 מִלִּילֶךְ "בְּדֶרֶךְ מִלְכּוֹ שֶׁל עוֹלָם".

"וַיֹּאמֶר אֵלָיו אָדוּם לֹא תַעֲבֹר בֵּי, פֶּן
 בַּחֲרַב אֵצֵא לְקִרְאֲתְךָ" - כֹּל זֶה
 מִחֲמַת 'מַעוֹט כַּח הַקְּדָשָׁה' כִּנ"ל.

וְזֶהוּ: "וַאֲנַחְנוּ בְּקִדְשׁ עִיר קִצָּה גְבוּלְךָ" -
 הֵינּוּ: מִחֲמַת שֶׁהַקְּדָשָׁה בְּמַדְרָגָה
 פְּחוּתָה, שֶׁהִיא נוֹגַעַת בְּגְבוּל הַטְּמֵאָה.

וּבְשִׁבְלֵי־זֶה: "וַיֹּאמֶר לֹא תַעֲבֹר בֵּי" וְכוּ,
 כִּי "מִי שֶׁהוּא בְּמַדְרָגָה
 תַּחֲתוֹנָה, אֵין לְהַתְּגַרֵּת בְּרְשָׁעִים" (בְּרֻכּוֹת ז;
 וְעוֹד).

"וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו בְּמִסְלָה נַעֲלָה" - בְּחִינַת
 "מִסְלּוֹת בְּלִבָּבָם" (תַּהֲלִים פד, ו),
 לְהִבְיֵא "מִדְּרָךְ בְּלִבָּבָם" (וַיִּקְרָא כו, לו).

"וְאִם מִימִיךָ נִשְׁתָּה". "מִימִיךָ" - זֶה
 'מִשְׁפָּט', בְּבַחֲיִנַת (עֲמוּס ה, כד): "וַיִּגַּל
 כַּפַּיִם מִשְׁפָּט". כִּי לַפְּעָמִים צָרִיךְ לְכַף
 הַרְשָׁעִים בְּמִשְׁפָּטֵיהֶם.

"וְנָתַתִּי מִכָּרֶם", תַּרְגוּמוֹ: "דְּמִיהוֹן" -
 הֵינּוּ: הַשְּׁחָד שֶׁמְקַבְּלִין, כְּדֵי
 לְהוֹצִיא 'מִשְׁפָּט' מִן הָעֵקוֹל בְּרֻצּוֹנָם.

"רַק אֵין דְּבַר בְּרַגְלֵי אֶעֱבְרָה" - אֲנִי רוֹצֵה
 לִילֶךְ וְלַעֲבֹר בְּכַחַךְ, כְּדֵי לְהַשְׁתִּיק אֶת
 הַרְשָׁעִים, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִפְגְּסוּ 'דְּבָרֵיהֶם' בְּרַגְלֵי,
 הֵינּוּ: 'הַמּוֹן־עַם' הַמְּכַנִּים בְּשֵׁם 'רַגְלֵיךְ', כְּמוֹ
 (שְׁמוֹת יא, ח): "וְכָל הָעָם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיךְ".

"וַיֹּאמֶר לֹא תַעֲבֹר" - וְכַל־זֶה הוּא מִחֲמַת
 'מַעוֹט הַקְּדָשָׁה' כִּנ"ל - כִּי צָרִיךְ
 לְשַׁפֵּךְ תַּפְּלוֹתוֹ קִדְשׁ הַתּוֹרָה, וְלִקְשֹׁר עֲצוּמוֹ
 עִם הַנְּפָשׁוֹת הַשּׁוֹמְעִים, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתּוּסַף
 קְדָשָׁה יְתָרָה וְכוּ. וְנִתְרַבָּה הָאָרֶת הַתּוֹרָה,
 וְנִתְרַבּוּ כַּחוֹת הַמַּלְאָכִים. וְלִפְנֵי כַּחוֹת
 הַמַּלְאָכִים, יְכוּל לַעֲנֹשׁ הַרְשָׁעִים.

וְזֶה פְּרוּשׁ (פְּרָקָא תַּלְיָתָא דְסַפְרָא־דְצִנְיָעוּתָא,
 וְהוּא בְּזֵהר תַּרְוּמָה קעז): "תַּשְׁעָה
 תִּקְוִינִין יִקְרִינִין אֶתְמַסְרוּ לְדִקְנָא" - הֵינּוּ:
 לְזָמֵן הַיּוֹשֵׁב בִּישִׁיבָה לְדָרֶשׁ, נִמְסַר לוֹ
 תַּשְׁעָה בְּחִינּוֹת הַנ"ל:

[א] "קַח אֶת הַמִּטָּה". [ב] "וְהַקְּהַל אֶת
 הָעֵדָה" לְהַכְנִיעַ רַעְתָּם. [ג] "וְדַבַּרְתֶּם

אֶל הַפֶּלַע" בַּתְּחִנּוּנִים. [ד] "לְעֵינֵיהֶם"
 שִׁיקְשֶׁר עִמָּהֶם. [ה] לְהַמְשִׁיךְ דְּבוּרֵי־אֵשׁ.
 [ו] לְהַמְשִׁיךְ תּוֹרָה. [ז] בְּרִיאַת הַמַּלְאָכִים.
 [ח] לְקַבֵּל כַּח מַאֲדוּם לְהַכְנִיעַ הַשּׁוֹנְאִים.
 [ט] לָבוֹא לְאַרְצ־יִשְׂרָאֵל.

וְאֵלֶּיךָ תִּקְוֶנִיךָ דְּאֵתְמַסֵּר לְזֶקֶן הַדּוֹרֶשׁ: "כֹּל
 מָה דְּאֵתְטַמֵּר וְלֹא אֶתְגַּלֵּי" - רְמַז
 עַל נִשְׁמַת בְּחִינַת 'מְרִים' שְׁנִסְתַּלַּק.

"אֲשַׁתְּכַח" - פְּרוּשׁ: "אֲשַׁתְּכַח עֵבֶשׁוֹ עַל־
 יְדֵי זֶקֶן הַזֶּה כֹּל מָה שֶׁהָיָה
 מִשְׁתַּפַּח, עַל־יְדֵי נִשְׁמַת שְׁנִסְתַּלַּק.

וְעֵבֶשׁוֹ מִסֵּדֵר וְהוֹלֵךְ תִּשְׁעָה תִּקְוֶנִיךָ.

(א) "תִּקְוֶנָא קִדְמָאָה: נִימִין עַל נִימִין,
 מִקְמִי פִתְחֵי דְאַדְנִין, עַד רִישָׁא
 דְּפִמָּא".

"נִימִין" - בְּחִינַת 'שְׁעָרוֹת', בְּחִינַת (תְּהִלִּים
 פז, ב): "שַׁעְרֵי צִיּוֹן", בְּחִינַת:
 "מִטָּה עֲזָרָה יִשְׁלַח מִצִּיּוֹן", כַּנֶּ"ל.

"מִקְמִי פִתְחֵי דְאַדְנִין" - הִינּוּ: קִדְמָה
 שְׁשֻׁמְעוּ אִם יְכוּלִין לְקַבֵּל.

"עַד רִישָׁא דְּפִמָּא" - פִּתְחוּ פִּיהֶם וְאָמְרוּ
 נַעֲשֶׂה. וְזֶהוּ (כְּתוּבַת קִיב): "דְּקִדְמִי
 פִּמְיִכּוֹ לְאַדְנִיכּוֹ".

(ב) "תִּקְוֶנָא תְּנִינָא: מְרִישָׁא הָאִי לְרִישָׁא
 אַחְרָא" - הִינּוּ: לְהַכְנִיעַ רְעֻתָם כַּנֶּ"ל,
 וּבְזֶה מוֹצִיא אוֹתָם מִתַּחַת רְשׁוֹת דְּסִטְרָא־
 אַחְרָא, וּמְכַנֵּס אוֹתָם תַּחַת רְשׁוֹת הַקִּדְשָׁה.
 וְזֶהוּ: "מְרִישָׁא הָאִי לְרִישָׁא אַחְרָא".

(ג) "תִּקְוֶנָא תְּלִיתָאָה: אֲשַׁתְּכַח מִתַּחַת
 תְּרִין נְקִיבִין, אַרְחָא מְלִיא דְּלֹא
 אֶתְחַזֵּי" - הִינּוּ: בְּחִינַת 'חֶטֶם', בְּחִינַת:
 "וּדְבַרְתֶּם אֶל הַפֶּלַע" כַּנֶּ"ל, בְּחִינַת (יִשְׁעִיָּה
 מח, ט): "וַתְּהַלְתִּי אַחֶטֶם לְךָ".

"אַרְחָא מְלִיא" - "כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירְאִיו"
 (תְּהִלִּים לד, י), וְזֶה: "מְלִיא".

וְיִרְאָה' הִיא בְּחִינַת 'תְּפִלָּה', בְּחִינַת (מִשְׁלֵי
 לא, ל): "וַיֵּרֶא ה' הִיא תְּהַלְלֵךְ",
 בְּחִינַת 'חֶטֶם', בְּחִינַת (יִשְׁעִיָּה יא, ג): "וַהֲרִיחוּ
 בִּירְאֵת ה'".

"דְּלֹא אֶתְחַזֵּי" - כִּי צְרִיךְ לְהַקְטִין אֶת־
 עֲצָמוֹ, וְלֹא יִתְּלַח בְּזִכּוֹתוֹ כַּנֶּ"ל,
 בְּבְחִינַת (מִשְׁלֵי כה, ו): "אֵל תִּתְּהַדֵּר לִפְנֵי מֶלֶךְ".

(ד) "תִּקְוֶנָא רְבִיעָאָה: עַלְעִין אֶתְחַפֵּין
 מֵהָאִי גִיסָא וּמֵהָאִי גִיסָא" - הִינּוּ:
 בְּחִינַת 'הַתְּקַשְׁרוֹת עִם נִשְׁמוֹתֵיהֶם', וְהֵם
 מִחַפֵּין אוֹתוֹ מִכָּל צַד.

(ה) "תִּקְוֶנָא חֲמִישָׁאָה: אֶתְחַזֵּין תְּרִין
 תְּפוּחִין סוּמְקִין פּוֹרְדָּא".

"תְּפוּחִין" - זֶה בְּחִינַת "מִפְתְּחֵי הַלֵּב"
 (בְּרִכּוֹת סא). שְׁנַפְתְּחִים, שְׁנַכְמֵר
 רַחֲמֵי לִב־הַעֲלִיּוֹן וְנִשְׁפַּע דְּבוּרִים חֲמִים,
 דְּבוּרֵי אֵשׁ, בְּחִינַת "סוּמְקָא פּוֹרְדָּא", כַּנֶּ"ל.

(ו) "תִּקְוֶנָא שְׁתִּיתָאָה: בְּחַד חוּטָא תְּלִיין
 אַכְמִין תְּקִיפִין עַד חֲדוּי" - זֶה בְּחִינַת
 'הַמְּשַׁכְּת־הַתּוֹרָה' כַּנֶּ"ל, שֶׁהֵם בְּחִינַת (שִׁיר־
 הַשִּׁירִים ה, יא): "תִּלְתְּלִים שְׁחָרוֹת כְּעוֹרֵב",
 שֶׁהֵם "תְּלֵי תְּלִים שֶׁל הַלְּכוֹת" (עֲרוּבִין כא:),
 הַנִּמְשָׁכִים "עַד חֲדוּי, עַד מְעוּי", בְּבְחִינַת
 (תְּהִלִּים מ, ט): "וַתּוֹרְתֶךָ בְּתוֹךְ מְעוּי".

"וַתְּלִין בְּחַד חוּטָא" - בְּבְחִינַת (שָׁם נ, ג):
 "וּסְבִיבֵיךָ נִשְׁעָרָה מְאֹד",
 "שֶׁהַקְּדוּשָׁתְּךָ בְּרוּךְ־הוּא מְדַקְדֵּק עִם צְדִיקִים
 כְּחוּט" (בְּמֹזֵת קכא); וְכִשְׁפּוֹגְמִים כְּחוּט־
 הַשְּׁעָרָה, אֲזִי אֵין כַּח בְּיָדָם לְהַמְשִׁיךְ אֵלֶּיךָ
 הַלְּכוֹת הַנֶּ"ל.

טז.

(חיי-מוהר"ן פג)

מה שספר תחלת קוץ תקס"ד. ענה ואמר: אספר לכם מה שראיתי, ותספרו לבניכם:

אחד היה שוכב על הארץ, וסביבו היו יושבים עגול. וסביב העגול עוד עגול, וסביב העגול עוד עגול, וכן עוד כמה עגולים. וסביבם היו יושבים עוד כמה אנשים בלי סדר.

ואתו שהיה יושב באמצע (כלומר: שהיה יושב מטה על צדו), היה עושה בשפתיו, וכלם סביבו היו עושים בשפתותיהם אחריו.

ואחר-כך ראיתי: והנה איננו (אותו האמצעי)! - וכלם היושבים סביבו הפסיקו לעשות בשפתותיהם! - ושאלתי: "מה זה?"! - השיבו לי: "שנתקרה ונגוע ופסק מלדבר"! - והפסיקו מלדבר!

ואחר-כך התחילו כלם לרוץ! - ורצתי אחריהם! - וראיתי מרחוק שני "פאלאצן" [ארמונות], הינו: 'בנינים נאים יפים מאד'. ושם היו יושבים שני שררות'.

והם רצו לשם לה' שררות, והתחילו לטען עמהם: "למה התעיתם אותנו?"! - ורצו להורגם! - וברחו ה' שררות' לחוץ! - וראיתם, והוטב בעיני מאד מהות שלהם! - ורצתי אחריהם. וראיתי מרחוק, 'אהל יפה'.

וצעקו משם לה' שררות: "חזרו לאחוריהם, ובקשתם כל הזכיות שיש לכם ונטלתם בידיכם. ותלכו להנר התלוי שם, ושם תפעלו כל מה שתמצאו!"

וחזרו לאחוריהם, וקבלו הזכיות שלהם. והיו שם חבילות זכיות! - ורצו

(ז) "תקוּנָא שביעָאָה: שפּוֹן סוּמָקָא פּוֹרְדָא אַתְפּוֹנִין" - הינו 'בריאת מלאכים' בנ"ל, בבחינת (תהלים לג, ו): "וברוח פיו כל צבאם".

"סמקא פּוֹרְדָא" - בבחינת (שם קד, ד): "משרתיו אש להט".

(ח) "תקוּנָא תמינאי: זעירין נחתין בגרונא ומחפין קדלא" - הינו: לקבל פח מאדום, להכניע אויבים הפונים ערף.

"זעירין" - זה בחינת 'פח אדום', בחינת (ירמיה מט, טז; עובדיה א, ב): "קטן נתתיה בגוים".

"נחתין בגרונא" - בחינת 'חרב הנ"ל', בחינת (תהלים קמט, ו): "רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות".

(ט) "תקוּנָא תשיעָאָה: רברבין וזעירין נחתין בשקולא" - הינו: בחינת 'ארץ ישראל שנהלקה לשבטים', שהם בחינת (תהלים קד, כח): "חיות קטנות עם גדלות".

"באלין אשתכח גבר תקיף" - הינו: כשבא לבחינת 'ארץ-ישראל', אזי נקרא: "גבר תקיף".

כי קדם שבא לבחינת 'ארץ-ישראל' - אזי: "אל יתהלל הגר במפתח" (מלכים-א כ, יא). אבל אחר-כך בשנוצח - אז נקרא: "איש מלחמה" (שמות טו, ג).

גם קדם שאמר התורה הזאת, ספר איזה זמן מקדם, מעשה נוראה שראה במקום שראה, בהקיץ או בחלום, ואמר: שהתורה ט' תקונין הנ"ל, היא פרוש על המראה הנוראה הזאת שספר.

לְהַנִּיר! וְרָצַתִי אַחֲרֵיהֶם, וְרֵאִיתִי גַר דְּלוֹק תָּלוּי
בְּאוֹיֵר! וּבָאוּ הַשְּׂרָרוֹת, וְהַשְּׁלִיכוּ הַזְּכוֹת אֶל
הַנֵּר, וְנִפְלוּ מֵהַנֵּר נִיצוּצוֹת לְתוֹךְ פִּיהֶם.
וְהַחֲזִיר עֲצָמוֹ הַנֵּר, וְנִעְשָׂה מִהַנֵּר 'נֶהָר',
וְשָׂתוּ בָּלֶם מִהַנֶּהָר.

וְנִעְשָׂו 'בְּרִיּוֹת' בְּקֶרֶבָם. וּכְשִׁפְתָּחוּ לְדַבֵּר,
יֵצְאוּ מֵהֶם הַ'בְּרִיּוֹת'. וְרֵאִיתִים
רָצִים וְשָׁבִים. וְאִינָם 'מִין אָדָם', וְלֹא 'מִין
חַיָּה', רַק 'בְּרִיּוֹת'.

וְאַחֲרֵיכֵן הִתְיַעֲצוּ לַחֲזֹר לְמִקְוָמָם.
וְאָמְרוּ: "אֵיךְ נוּכַל לַחֲזֹר
לְמִקְוָמֵנוּ"?! - עָנָה אֶחָד: "נִשְׁלַח לְהֶאָחָד
הָעוֹמֵד שָׁם וְאִזְחַז הָרֵב מִשְׁמַיִם לְאַרְצֵךְ"! -
וְאָמְרוּ: "אֵת מִי נִשְׁלַח"?! - וְהִתְיַעֲצוּ:
"לְשַׁלַּח לְהַבְּרִיּוֹת"! - וְהִלְכוּ הַ'בְּרִיּוֹת' לְשָׁם,
וְרָצַתִי אַחֲרֵיהֶם!

וְרֵאִיתִי אוֹתוֹ: 'מְאִים', עוֹמֵד מִשְׁמַיִם
לְאַרְצֵךְ, וְחָרְבוּ בְּיָדוֹ מִשְׁמַיִם לְאַרְצֵךְ,
וְלָהּ כַּמָּה פִּיּוֹת! - הִינֵנוּ: פֶּה אֶחָד, הִינֵנוּ חֵד
(שְׁקוֹרֵינוּ: "שֶׁאֲרָף") לְמִיתָה. וּפֶה אֶחָד עַל עֲנִיּוֹת.
וּפֶה אֶחָד עַל חֲלָשׁוֹת. וְכֵן כַּמָּה פִּיּוֹת עַל
שָׂאֵר עוֹנְשִׁים.

וְהִתְחִילוּ לְבַקֵּשׁ: "שִׂיזָה זְמַן רַב הִיוּ לָנוּ
יְסוּרִים מִמֶּךָ, עֲתָה הִיָּה לָנוּ
לְעֶזֶר וְהִבֵּא אוֹתֵנוּ אֶל מְקוֹמֵנוּ"! - וְאָמַר:
"אִינִי יוֹכֵל לְעֶזֶר אֶתְכֶם!"

וּבִקְשׁוּ: "תֵּן לָנוּ הַפֶּה שֶׁל מִיתָה, וְנִהְרַג
אוֹתָם"! - וְלֹא רָצָה. וּבִקְשׁוּ: "פֶּה
אַחֵר"! - וְלֹא רָצָה לִתֵּן לָהֶם שׁוֹם 'פֶּה' (הִינֵנוּ:
'שֶׁאֲרָף')! - וְחָזְרוּ.

בְּתוֹךְ-כֵּן בָּא פְּקֻדָּה: "לְהַרְג אֶת
הַשְּׂרָרוֹת"! - וְהִסִּירוּ אֶת
רֵאשִׁים.

בְּתוֹךְ-כֵּן חָזַר הַמַּעֲשֶׂה כְּשֶׁהָיָה: שֶׁהָיָה
אֶחָד שׁוֹכֵב עַל הָאָרֶץ כַּנֵּל
וּסְבִיבוֹ עֲגוּלִים וְכוּ', וְרָצוּ לְהַשְּׂרָרוֹת וְכוּ' הַכֵּל
כַּנֵּל. רַק עֲתָה רֵאִיתִי: שֶׁהַשְּׂרָרוֹת לֹא
הַשְּׁלִיכוּ הַזְּכוֹת אֶל הַנֵּר, רַק לָקְחוּ הַזְּכוֹת,
וְהִלְכוּ לְהַנֵּר, וְשָׁבְרוּ אֶת לֶבֶם, וְהִתְחִילוּ
לְבַקֵּשׁ בְּתַחֲנוּנִים לְפָנֵי הַנֵּר.

וְנִפְלוּ נִיצוּצוֹת מֵהַנֵּר לְתוֹךְ פִּיהֶם, וּבִקְשׁוּ
בְּתַחֲנוּנִים עוֹד. וְנִעְשָׂה מִהַנֵּר 'נֶהָר'
וְכוּ', וְנִעְשָׂו הַ'בְּרִיּוֹת' כַּנֵּל. וְאָמְרוּ לִי:
"שְׂאֵלוּ יַחֲיוּ"! כִּי הָרֵאשׁוֹנִים נִתְחַיְבוּ הַרְיָגָה,
עַל שֶׁהַשְּׁלִיכוּ הַזְּכוֹת לְהַנֵּר, וְלֹא בִקְשׁוּ
בְּתַחֲנוּנִים כְּמוֹ אֵלֶּה.

וְלֹא יָדַעְתִּי מַה זֶה. וְאָמְרוּ לִי: "לֵךְ אֶל
הַחֶדֶר הַזֶּה, וְיֹאמְרוּ לְךָ פְּרוֹשׁ עַל
זֶה"! - וְהִלְכָתִי לְשָׁם, וְהָיָה יוֹשֵׁב שָׁם זֶקֶן
אֶחָד, וְשָׂאֲלָתִיו עַל זֶה. וְתַפֵּס זֶקְנוֹ בְּיָדוֹ,
וְאָמַר לִי: "הֲרֵי זֶקְנִי הוּא פְּרוֹשׁ עַל
הַמַּעֲשֶׂה!"

וְשָׂאֲלָתִיו: "אִינִי יוֹדֵעַ עֲדִין"! - וְאָמַר לִי:
"לֵךְ אֶל הַחֶדֶר הַזֶּה, וְשָׁם
תִּמְצָא פְּרוֹשִׁי!"

וְהִלְכָתִי לְשָׁם, וְרֵאִיתִי הַחֶדֶר אָרוֹךְ וְרָחֵב
עַד אֵין קֶץ, וְכֵל מְלֵא כְּתָבִים,
וּבְכָל מְקוֹם שִׁפְתַּחְתִּי, רֵאִיתִי פְּרוֹשׁ עַל
הַמַּעֲשֶׂה.

כַּל־זֶה שָׁמַעְתִּי מִפִּי-הַקְּדוֹשׁ פֶּה אֶל פֶּה.
וְאָמַר: שְׁכָל הַתּוֹרוֹת שֶׁהוּא אוֹמֵר
יֵשׁ בָּהֶם רְמִזִּים מִהַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה. וְהַתּוֹרָה
הַמִּתְחַלֶּת "תִּשְׁעָה תְּקוּנֵיךְ" (ח"א כ), הוּא
כֵּל פְּרוֹשׁ עַל זֶה הַמַּעֲשֶׂה. וְהַמְשַׁכֵּל יִבִּין
שָׁם כַּמָּה רְמִזִּים נִפְלְאִים (עַל תּוֹרָה ח"א כ הַנֵּל)
מִזֵּאת הַמַּעֲשֶׂה.

עֵינַי־שָׁם מה שכתוב שם: **"שנפתח הלב,**
בבחינת (תהלים קח, מא): **"פתח**
צור ויזובו מים" - בחינות נהרות הנ"ל.

והבן־שם כל התורה היטב, ותזכה להבין
 איזה רמזים בעלמא, בזאת
 המראה הנוראה הנ"ל.

זה שהיה שוכב על הארץ, ואחר־כך ראה
 והנה איננו, והשיבו לו: **"שנתקרר**
ונגוע' וכו' - זה בחינת: **"הנשמה' המבאר**
בהתורה הנ"ל, שהיא מסבלת ביסורין פת
במלח תאכל' וכו' (אבות פ"ו מ"ד), **עין־שם.**
ואפשר מרמז על מה שנאמר שם במשנה,
אחר: "פת במלח תאכל' וכו' - "ועל הארץ
תישן".

ואפשר לזה מרמז מה שכתוב לעיל:
"שהיה שוכב על הארץ, וסביבות
הנ"ל פמה עגולים וכמה בלי סדר" - כי כלם
מקבלים מהנשמה הנ"ל, כי כל 'באורי'
התורה' נמשך על־ידה.

ואפשר זהו שמרמז: **"שהיו עושים**
בשפתותיהם" - הינו: שהיו
 מגלים **'באורי־התורה' הנ"ל, ועל־כך**
כשנתקרר ונגוע האמצעי' הנ"ל שהוא מרמז
להנשמה' הנ"ל, הפסיקו כלם לעשות
בשפתותיהם ולדבר - כי כש'הנשמה' הזאת
נצטננת, שהוא בחינת 'הסתלקות' שלה, אזי
אין פח להמשיך 'באורי־התורה', כמבאר
במאמר הנ"ל, עין־שם היטב.

ודוק מאד בעיון גדול במעשה הנ"ל,
 ובהתורה הנ"ל, ותזכה להבין עוד
 כמה רמזים נוראים.

וזה **"שרצו לה'שררות' והתחילו לטען**
עמהם" - הינו: ענין מריבה וקטטה -

זה בחינת **'מחלקת' שנעשה על הצדיקים**
על־ידי 'הסתלקות באורי־התורה'.

ואפשר: **"שה'שררות' מרמזים על** (במדבר
 כ, יב"ג): **"משה ואהרן'**
שנסתלקו בשביל מי מריבה", על שטעו
הטעות המבאר שם בהתורה הנ"ל, שלא
בקשו בתחנונים, והבן היטב.

וענין ה'נר': שנפלו ניצוצות לתוך פיהם,
 וחזר ה'נר' ונעשה נהר' וכו' כנ"ל -
 זה בחינת דבורים חמים שממשיכים מלב־
 העליון, על־ידי שנכמרו רחמי השם יתברך
 עליו, ונפתח לב־העליון, ונשפע מלב־
 העליון דבורים, ועל־ידי־יזה ממשיך 'באורי־
 התורה' גם־כן משם, בבחינת: **"פתח צור**
ויזובו מים" וכו', כמו שכתוב שם.

וזה בחינת: מה שחזר ה'נר' ונעשה נהר' -
 כי **"הנר מרמז על הלב, שהוא נר**
דלוק" (דניאל ז, ט), כידוע (תקוני־זהר ע:).

ובתחלה נפלו ניצוצות משם לתוך פיהם
 - זה בחינת דבורים חמים
 שנמשך מהלב, שנקרא בהמעשה הנ"ל **"נר"**
כנ"ל.

ואחר־כך זה ה'נר' בעצמו נחזר ונעשה
'נהר' - זה בחינת 'באורי'
התורה' שנמשך גם־כן מהלב' הנ"ל, שהוא
בחינת 'נר' כנ"ל, בבחינת: "פתח צור ויזובו
מים" כנ"ל.

ומה שהשליכו הזכיות - הינו: שהזכירו
 הזכיות והמעשים טובים שלהם,
 והשתמשו ב'מטה־עז' בשביל 'המשכת־
 התורה'. וזהו הטעות שטעו, כמבאר שם
 עין־שם.

והבריות שנעשו בקרבם, ואחר־כך
כשפתחו פיהם יצאו - זה

בְּחִינַת 'פְּחוּת הַרוּחָנִיּוֹת', שֶׁהֵן ה'מְלָאכִים' שֶׁנִּבְרָאִים מ'אוֹתֵיזוֹת־הַתּוֹרָה' שֶׁמְחַדְּשִׁין, וְהֵם מְקַבְּלִים כַּח מְאֹדוּם - שֶׁהוּא בְּחִינַת: זֶה שְׂאוּחֵז הַחֶרֶב בְּיָדוֹ הַמְּבַאֵר בְּהַמְעֶשֶׂה - כִּי הוּא מְמַנֶּה עַל הַחֶרֶב, וְהוּא מְמַנֶּה עַל כָּל הָעוֹנְשִׁים לְעֹנֵשׁ אֶת הָרָשָׁעִים.

וְזֶה בְּחִינַת כַּמָּה מִיָּנִי פִּיּוֹת וְחֻדוּדִין שִׁישׁ לְחַרְבוֹ - כִּי לְפַעְמִים צָרִיכִין לְעֹנֵשׁ הָרָשָׁעִים בְּחַרְבָּא וּבְקַטְלָא, וְלְפַעְמִים בְּעוֹנְשִׁים אַחֲרִים, כַּמְּבַאֵר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּד.

וּמַחְמַת הַפְּגָם וְהַטְּעוּת הַנִּלְכָּד, לֹא רָצָה לִתֵּן לָהֶם שׁוּם 'פָּה' ו'חֹד' ('שְׂאֲרָף') מִהַחֶרֶב - כִּי לֹא רָצָה לִתֵּן לָהֶם שׁוּם כַּח, בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר כ, יח): "וַיֹּאמֶר לֹא תַעֲבֹד בִּי" וְכוּ, עֵינֵי-שָׁם הֵיטֵב - כִּי צָרִיכִין לְשַׁבֵּר הַלֵּב דוֹקָא, וּלְבַקֵּשׁ בְּתַחֲנוּנִים.

וַאֲהֵ-עַל-פִּי שְׁלוֹקְחִין בְּיָדָם ה'זְכִּיּוֹת', הֵינּוּ: ה'מְטַהֲעֵז' - הוּא בְּשִׁבִיל עֲנִין אַחֵר, לְהַכְנִיעַ הָרַע שֶׁבַעֲדָה. אָבֵל 'הַמְּשַׁכֵּת־הַתּוֹרָה', צָרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים.

וְזֶה "שֶׁבִקְשׁוּ פֶּה" (הֵינּוּ: "שְׂאֲרָף") שֶׁל מִיתָה, וְלֹא רָצָה לִתֵּן, וּבִקְשׁוּ 'פָּה אַחֵר', וְלֹא רָצָה גַם-כֵּן" - כִּי רָצוּ לְעֹנֵשׁ אוֹתָם בְּחַרְבָּא וּקַטְלָא, וְלֹא רָצָה לִתֵּן לָהֶם זֶה הַכַּח.

"וּבִקְשׁוּ עַל-כָּל-פָּנִים עוֹנֵשׁ אַחֵר לְעֹנֵשׁ אֶת הָרָשָׁעִים, וְלֹא רָצָה לִתֵּן לָהֶם כָּלֵל" - הַכָּל מַחְמַת ה'טְעוּת' הַנִּלְכָּד.

וְזֶה שֶׁבִקְשׁוּ: "שִׁיתֵן לָהֶם כַּח, כִּדֵּי שְׂיוּכְלוּ לְחַזֵּר" - זֶה מְרַמֵּז: שֶׁיִּבְאוּ לְאַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל - כִּי הֵם צָרִיכִין לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ אִיזָה כַּח לְעֹנֵשׁ הָרָשָׁעִים כִּדֵּי לְבוֹא לְאַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל. וְהֵבֵן הֵיטֵב.

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ לָזֶה שֶׁהַחֶרֶב בְּיָדוֹ: "שִׁזָּה זְמַן רַב הָיָה לָהֶם יְסוּרִים מִמֶּנּוּ" - זֶה בְּחִינַת מַה שֶׁאָמְרוּ לְאֹדוּם (בַּמִּדְבָּר כ, יד): "אַתָּה יָדַעְתָּ אֵת כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מְצַאֲתָנוּ". "אַתָּה" דִּיקָא - כִּי כָּל הָעוֹנְשִׁים עַל-יָדוֹ, עֵינֵי-שָׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּד.

וְזֶה שֶׁאָמַר הַזְּקֵן: "שִׁזְקֵנוּ" הוּא פְּרוּשׁ עַל הַמְעֶשֶׂה" - כִּי כָּל הַתּוֹרָה הַנִּלְכָּד, מְרַמֵּז בְּבְחִינַת 'זְקֵן', בְּ"תַשְׁעָה תְּקוּנִין וְקִירִין דְּאֶתְמַסְרוּ לְדַקְנָא" עֵינֵי-שָׁם.

וְעַל-כֵּן אַחֲרֵיכֵן כְּשֶׁחָזַר וְנַעֲשָׂה מַעֲשֵׂה הַנִּלְכָּד: שֶׁהָיָה אֶחָד שׁוֹכֵב עַל הָאָרֶץ וְכוּ' כַּנִּלְכָּד, אִזְ נִשְׁמְרוּ ה'שְׁרָרוֹת', וְלֹא הִשְׁלִיכוּ הַזְּכִּיּוֹת אֶל הַנֵּר, רַק לָקְחוּ הַזְּכִּיּוֹת, וְהִלְכוּ לְהַנֵּר, וְשָׁבְרוּ אֶת לֵבָם, וְהִתְחִילוּ לְבַקֵּשׁ בְּתַחֲנוּנִים. וְאָמְרוּ: "שֶׂאלוּ יְחִיו!" - כִּי הָרֵאשׁוֹנִים נִתְחַיְבוּ הַרְיָגָה עַל שֶׁהִשְׁלִיכוּ הַזְּכִּיּוֹת לְהַנֵּר, וְלֹא בִקְשׁוּ בְּתַחֲנוּנִים כְּמוֹ אֵלּוּ.

הֵינּוּ כַּנִּלְכָּד: שֶׁעַקֵּר הַטְּעוּת שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ הָיָה: שֶׁלֹּא הִמְשִׁיךְ מִיָּמֵי הַתּוֹרָה עַל-יְדֵי 'רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים', רַק עַל-יְדֵי 'מְטַהֲעֵז' - שִׁזָּה בְּחִינַת "הַפָּאת הַצּוֹר" וְכוּ, כְּמוֹ שֶׁמְבַאֵר שָׁם. וְעַל-כֵּן עָתָה נִשְׁמְרִים לְדַבֵּר וּלְבַקֵּשׁ רַק בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, וְעַל-יְדֵי-זֶה יְחִיו.

יְהִי רָצוֹן שֶׁיִּבּוֹא מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ, וַיִּבְיָאֵנוּ לְשָׁלוֹם לְאַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשָׁה, וְאִז יִתֵּקֵן הַכָּל בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ. אָמֵן. כֵּן יְהִי רָצוֹן.

וְדוּק הֵיטֵב מְאֹד מְאֹד בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּד וּבְהַמְעֶשֶׂה, וְתִבִּין עוֹד רַמְזִים נִפְלְאִים, וְתִרְאֶה נִפְלְאוֹת־הַשֵּׁם לְפִי הַשְּׁגָתְךָ, מַה מְאֹד עִמְקוֹ מַחְשְׁבוֹתָיו.

אם אַמְנָם אַחַר כְּלִיָּזָה, אַף אִם מוֹצְאִים אֵיזָה רְמָזִים בְּעֵלְמָא, עֲדִין "הַדְּבָרִים סְתוּמִים וְחֲתוּמִים עַד עֵת קֵץ" (על-פי דְּנִיָּאל יב, ט) - עִם-כְּלִיָּזָה, מָה שְׁאִפְשֵׁר לָנוּ לְהַשִּׁיג אֵיזָה רְמָז בְּעֵלְמָא בְּמִרְאָה נִפְלְאָה וְנִזְרָאָה כְּזוֹ, מָה טוֹב לְהַנְשָׁמָה.

כִּי הוּא זְכוּת גְּדוֹל לְהַנְשָׁמָה, שְׂיִזְכֶּה שְׂיִהְיוּ מִחֲשָׁבוֹתָיו מְשׁוֹטְטוֹת בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא מְאֹד זְצוּק"ל, אֲשֶׁר אֵין עֲרֹךְ אֱלֹיו וְכוּ'. [מְאָרִיךְ שֵׁם בְּשִׁבְחֵי וְגִדְלַת רַבְּנוּ ז"ל].

[עֵינִן בְּפִרְפְּרָאוֹת-לְחֻכְמָה' לְהִרְבּוֹ מְטַשְׁעֵהֲרִין ז"ל בְּתוֹרָה כ' הַנ"ל - יְתֵר בְּאוּר עַל הַמִּרְאָה הַנ"ל].

[עֵינִן בְּאֵרִיכוֹת בְּלִקוּטֵי-הַלְכוֹת' הַלְכוֹת גְּזוּלָה ה', דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הַנ"ל, עַל-פִּי דְרָךְ מוֹסֵר וְעֲצוֹת לְעִבּוּדֵי-הַשֵּׁם הַשִּׁיף לְכָל אָדָם בְּכָל זְמַן" (לְשׁוֹן מוֹהַרֲנ"ת שֵׁם בְּאוֹת כב). וְעֵינִן עוֹד בְּלִקוּטֵי-הַלְכוֹת: קְדוּשָׁה דְסִדְרָא ה, לו; דְּבָרִים הַנּוֹגְעִים בְּסִעוּדָה ד; תְּשַׁעֲהָ בְּאֵב וְתַעֲנִיּוֹת ד, כב; לֹא-יִלְבַּשׁ ב].

"עֵינִן לֹא הֶאֱמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִישְׁנִי וְגו'. הִמָּה 'מִי מְרִיבָה' אֲשֶׁר רְבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת ה'"
(בְּמִדְבָר כ, יב-יג)

יז

(ח"א ה, ד)

כְּשִׂאתָה שׁוֹמַע מְרִיבוֹת שְׂבִין הַצְּדִיקִים - תִּדַע: שְׂזָה מִשְׁמִיעִין אוֹתָךְ 'תּוֹכַחָה', עַל שְׂפָגְמַת בְּטַפֵּי מַחָה, שְׁעַל־זָה נֶאֱמַר (מְשָׁלִי ב, יט): "כָּל בָּאִיָּה לֹא יִשׁוּבוּן, וְלֹא יִשִּׁיגוּ אֲרָחוֹת חַיִּים", שִׂאתָה דְבוּק בְּסִטְרָא-דְּמוֹתָא, בְּחִינַת חֲמִץ'.

וְבוֹדֵאֵי אִם לֹא הָיָה נִפְגָּם מַחָה, לֹא הָיָה נִשְׁמַע לָךְ מְרִיבוֹת שְׂבִין הַצְּדִיקִים.

וְאֵין הַמְרִיבָה אֶלָּא בְּשִׁבְיָךְ - כְּדִי שְׂתָשׁוּב: מ'מֹת' ל'חַיִּים, מ'חֲמִץ'

לְמִצָּה, מ'חִי"ת' ל'ה"א, וְתָשׁוּב מ'יִרְאָה-רְעָה, מ'קוֹל-פָּגוּם, מ'חֻכְמָה-פָּגוּמָה לְיִרְאָה-טוֹבָה, לְקוֹל-טוֹב, לְחֻכְמָה-טוֹבָה.

וּכְשִׂתְשָׁמַר אֵת מַחָה מִבְּחִינַת חֲמִץ', שְׁלֹא יִהְיֶה אָטוּם - אֲזִי יִפְגַּע קוֹלְךָ בְּגִלְגֻלְתָּךְ, וְיִתְעַבֵּד רַעַם, וְיִתְפַּשֵּׁט עַקְמִימִיּוֹת שְׁבִלְבָבְךָ, וְאֲזִי תִזְכֶּה לְשִׁמְחָה.

וְזָה פְּרוּשׁ (תְּהֵלִים פּא, ח): **"אֶעֱנֶךָ בְּסִתְרֵי רַעַם, אֲבַחֲנֶךָ עַל מִי מְרִיבָה סִלְה".**
"מִי מְרִיבָה" - זָה בְּחִינַת מִצָּה, בְּחִינַת מ'חִי' - עַל-יְדֵי-זָה נַעֲשֶׂה רַעְמִים'.

יח

(ח"א מח)

'צִירֵי' - זָה בְּחִינַת: "וַיִּצֹר" (בְּרֵאשִׁית ב, ז), "יִצִּירָה לְטֹב יִצִּירָה לְבִישׁ, יִצִּירָה לְשָׂכָר יִצִּירָה לְעֻנְשׁ" (זֹהַר בְּרֵאשִׁית כז. בְּרֵכוֹת סא), בְּחִינַת 'דִּין וְרַחֲמִים'. בְּחִינַת 'בִּינָה' שְׁשֵׁם נוֹצֵר הוֹלֵךְ וְכוּ'.

וְהִיא בְּחִינַת 'סִפָּה', כְּמוֹ שְׂכָתוּב (תְּהֵלִים קלט, יג): **"תְּסַפְּנִי בְּבֶטֶן אִמִּי".**

וְהִיא בְּחִינַת 'פַּח הַתְּפִלָּה', מָה שְׂמַתְפַּלְלִין בְּכַח וְכוּ'. וְה'חֶסֶד' הוּא בְּחִינַת 'סִפָּה', בְּחִינַת "חֲבוּק יָד יָמִין" (זֹהַר פְּנִיחָס רִיד:); וְכוּ'.

אֲבָל ה'דְּבוּרִים שְׂאִינָם קְדוּשִׁים' - גּוֹרָם שְׂנַתְעוֹרֵר 'סִפַּת נוֹצְרִים', 'סִפַּת עִפּוּס', שֶׁהוּא 'חֲבוּק דְּסִטְרָא-אֲחָרָא' וְכוּ'.

וְעַקֵּר 'אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל' - עַל-יְדֵי "פַּח מְעֻשָׂיו" וְכוּ' (תְּהֵלִים קיא, ו; רַש"י בְּרֵאשִׁית א, א). אֲבָל כְּשֶׁפַּח הַזָּה, הֵינּוּ בְּחִינַת 'סִפָּה', נִפְגָּם - אֲזִי גּוֹבְרִים 'אֲמוֹת הָעוֹלָם', 'יָמִין שְׂקֵר' (תְּהֵלִים קמד, ח"יא), וְנַעֲשֶׂה מ'רַבִּי" 'רִיב' וְכוּ' וְכוּ'.

וְזָה פְרוּשׁ (דברים לב, נא): **"בְּמִי מְרִיבֶת"** -
זֶה בַּחֲנִינֵת מִי הַחֲסָדִים, בַּחֲנִינֵת סִפְהָ,
שֶׁמְצַלֶּת מְרִיב לְשׁוֹנוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים
לא, כא): **"תִּצְפְּנֶם בְּסִפְהָ מְרִיב לְשׁוֹנוֹת"**.

"קָדֵשׁ" (דברים שם) - תְּרַגְמוּ: **"רְקֵם"**,
לְשׁוֹן רְקֵם וְצִיר, בַּחֲנִינֵת צִירִי,
שֶׁמְמַנּוּ יְצִירַת הַוּלָד.

"מְדַבֵּר צִיִּין" (דברים שם) - לְשׁוֹן "צִיִּי הַר
הַבְּרָזִל" (ספד לב), לְשׁוֹן "תְּמָרִים"
(שם), לְשׁוֹן תְּמוֹרָה וְחִלּוּף.

פְּרוּשׁ: **"כִּי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא צִוָּה לָהֶם
שִׁידְבְּרוּ אֶל הַסֵּלַע, כְּדִי שִׁילְמְדוּ
יִשְׂרָאֵל קַל-יִזְחָמוּר עַל שֶׁכָּר וְעָנָשׁ"**, כְּפִרוּשׁ
רש"י (דברים שם, דבור-הַמִּתְחִיל: "עַל אֲשֶׁר לֹא קִדְשְׁתֶּם
אוֹתִי").

**וְהֵם פָּגְמוּ בַּה' דְּבוֹר, וְגָרְמוּ חֲסוֹן וְשָׁלוֹם
הַתְּגַבְּרוֹת שֶׁל הָרִיב לְשׁוֹנוֹת, וְגָרְמוּ
הַתְּגַבְּרוֹת יְמִין שֶׁקָּר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים
קמד, ח"א): "אֲשֶׁר פִּיהֶם דָּבַר שׁוֹא וַיְמִינֶם
יְמִין שֶׁקָּר" וכו'.**

וְזָה פְרוּשׁ: **"צִיִּין"** - לְשׁוֹן תְּמוֹרָה,
תְּמוֹרַת קָדֵשׁ, תְּמוֹרַת צִירִי, תְּמוֹרַת
סִפְהָ-דְּקִדְשָׁה - נַעֲשֶׂה סִפְהָ בְּקִלְפָה חֲסִי-
וְשָׁלוֹם.

וּבְשִׁבִיל-זָה עָנָשׁ (דברים שם, נב): **"כִּי
מִנְגִּד תִּרְאֶה וְשָׁמָּה לֹא
תָּבוֹא"** - כִּי אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הוּא מִ"בַּח
מַעֲשָׂיו" (עין בְּפָנִים).

י.ט

(ח"א סא, א-ד-ה)

עַל-יְדֵי אַמּוֹנֵת חֲכָמִים - יִזְכֶּה לְהוֹצִיא
וּלְקַבֵּל מִכָּל מַה שְׁלוֹמֵד בַּתּוֹרָה

"מִשְׁפָּטֵי אֲמַת" (תהלים יט, י), **'הַנְּהַגוֹת יִשְׂרָאֵל'
לְעִבּוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ.**

אָבֵל כְּשֶׁפּוֹגֵם בְּאַמוֹנַת-חֲכָמִים - אִזִּי
נִדוּן בְּמוֹתְרוֹת, וְעוֹלִים עֲשָׂנִים
סְרוּחִים אֶל הַמַּח, וּמַעֲרָבִים וּמְבַלְבְּלִין
דַּעְתּוֹ, וְאִינוּ יָכוֹל לְהוֹצִיא מִשְׁפָּטֵי אֲמַת
וְהַנְּהַגוֹת אֲמַתִּיּוֹת.

וְעַל-יְדֵי-זָה אֵין לוֹ עֵצָה שְׁלֵמָה לְעוֹלָם,
וְהוּא תָּמִיד מְסַפֵּק וְעֹצֵתוֹ
חִלּוּקָה.

אֵךְ מִי שֶׁכָּבַד נִשְׁקַע בְּאֵלוֹ הַמוֹתְרוֹת - יֵשׁ
**'מִים' שֶׁמְטַהֵר מִזֹּאת הַטְּנֶפֶת, בְּבַחֲנִינֵת
(יחזקאל לו, כח): "וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים
וְטַהַרְתֶּם, מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם
אֲטַהֵר אֶתְכֶם"**.

וְאִזִּי בָּא לְעֵצָה שְׁלֵמָה - כִּי עַל-יְדֵי הַמִּים
הַנִּלְנֵעִים אֶצְלוֹ עֲצוֹת שְׁלֵמוֹת,
בְּבַחֲנִינֵת (משלי כ, ה): **"מִים עֲמֻקִּים עֵצָה בְּלֵב
אִישׁ"**.

וְאֵלוֹ ה' מִים - הֵם בַּחֲנִינֵת מַחְלֶקֶת,
בַּחֲנִינֵת (במדבר כ, יג): **"מִי מְרִיבָה"** -
בַּחֲנִינֵת מַחְלֶקֶת שֶׁנִּקְרָא פְּלִגְתָּא, בַּחֲנִינֵת
(תהלים סח, י): **"פְּלִגְ אֶלְקִים מְלֵא מִים"**.

כִּי עַל-יְדֵי ה' מַחְלֶקֶת שְׁבֵא עָלָיו, הוּא שֶׁב
בַּתְּשׁוּבָה וּמִתְקַן פְּגָם אַמּוֹנַת-חֲכָמִים.

כִּי עִקַּר ה' מַחְלֶקֶת שְׁבֵא עַל הָאָדָם, הוּא
מַחְמַת פְּגָם אַמּוֹנַת-חֲכָמִים, וְלִפִּי גְדֹל
הַפְּגָם בֵּן בָּא עָלָיו מַחְלֶקֶת. וְעַל-כֵּן עַל-יְדֵי
ה' מַחְלֶקֶת, יוֹכֵל לְהַתְּבוֹנֵן אֵיךְ פְּגָם בְּאַמוֹנַת
חֲכָמִים, וְלָשׁוּב עַל-יְדֵי-זָה לְאַמוֹנַת חֲכָמִים.

נ.

(לקוטי־הלכות, נשיאת־כפים ה, טז)

עקר הפגם הפאת־הצור, הִיָּה בְּחִינַת 'פגם־
הדבור', כִּמוֹ שְׁכַתּוּב (במדבר כ, כד):
"בְּאִשֶּׁר מָרִיתֶם פִּי בְּמִי מְרִיבָה" וכו'.

כי עקר הפגם הִיָּה: על שלא דברו אל
הסלע, כִּמוֹ שְׁצִוּוּ הַשָּׁם־יִתְבָּרַךְ (שם):
"וְדַבַּרְתֶּם אֶל הַסֶּלַע" - שְׁבֻזָּה הָיָה מְרִאִים
גְּדֹל 'פַּח הַדְּבוּר' שְׁלָהֶם, שֵׁישׁ לוֹ כַּח לְהוֹצִיא
הַמַּיִם בְּגַשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת.

כי כִּמוֹ שֶׁהָיוּ מוֹצִיאִים מַיִם בְּגַשְׁמִיּוֹת - בְּךָ
הָיוּ מוֹצִיאִים מִיַּמֵּי דַעַת הַתּוֹרָה
בְּרוּחָנִיּוֹת. וְעַל־יְדִיזָה הָיָה נִתְקַדֵּשׁ שֵׁם־
שָׁמַיִם, כִּי הָיוּ הַכֹּל רוֹאִים גְּדֹל כַּח הַדְּבוּר,
וְהָיוּ הַכֹּל מִשְׁתַּדְּלִים לְהַמְשִׁיךְ הַקִּדְשָׁה עַל
עֲצָמָם עַל־יְדֵי הַדְּבוּר.

וְכַל־זֶה גָּרַם הַמְּרִיבָה וְהַמְּחַלְקֵת, בְּחִינַת
"מִי מְרִיבָה" - שְׁעַל־יְדִיזָה
בְּלִבּוֹ גַּם דַּעַת מוֹשֶׁה, כִּמוֹ שְׁכַתּוּב (קהלת ז, ז):
"כִּי הָעֵשֶׂק יְהוֹלֵל חָכֶם" וכו', כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַז"ל (שמות־רפ"ב ו, ב).

"וַיֵּצֵא אֱדוֹם לְקִרְאָתוֹ בְּעַם פְּבַד וּבְיַד חֲזָקָה.
וַיִּמָּאן אֱדוֹם נֹתֵן אֶת יִשְׂרָאֵל עֶבֶר בְּגַבְלוֹ"
(במדבר כ, כ"א)
- עֲנִיֵן 'קִלְפַת אֱדוֹם' -

נא.

(ספר־המדות, הוראה ה; למוד ח"ב יז)

מִי שֶׁמְחַמֵּיר לְאַחֲרִים וּמְקַל לְעַצְמוֹ,
וְאוֹמֵר עַל מַה שֶּׁלֹּא שָׁמַע שְׁשָׁמַע -
עַל־יְדִיזָה אֵינּוּ זוֹכֵה לְרֹאוֹת בְּיַפִּי הַמְּלֻךְ,
כִּי ה'קִלְפָה שֶׁל אֱדוֹם' שֶׁהוּא 'יְרֵאָה רָעָה',
מְחַשֵּׂיךְ מְאוֹד עֵינָיו מִלְּהַסְתַּכֵּל בְּיַפִּי פָּנָיו
הַמְּלֻךְ.

"וַיֵּרְאוּ כָּל הָעֵדָה פִּי גּוֹעַ אֶהְרֹן, וַיִּבְכוּ אֶת
אֶהְרֹן שְׁלֹשִׁים יוֹם כָּל בַּיִת יִשְׂרָאֵל. וַיִּשְׁמַע
הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עַרְדַּי יוֹשֵׁב הַנְּגֹב" (במדבר כ, כט; כא, א)
- עֲנִיֵן 'הַסְתַּלְקוֹת אֶהְרֹן הַבְּהֵן' -

נב.

(לקוטי־הלכות, שלוחין ה, יז)

"וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל נָסְעוּ מִבְּאֵרֵת בְּנֵי יַעֲקֹב
מִזְסֵרָה שָׁם מֵת אֶהְרֹן וְכוּ', וַיִּכְתֹּהן
אֶלְעָזָר בְּנוֹ תַחְתֵּיו" (דברים י, ז).

אָמְרוּ רַז"ל (תנחומא חקת יח): וּמִזְבֵּא בְּפִרוּשׁ
רַשִׁי: "וְהֵלֵא בְּהַר הָהָר מֵת? - אֵלֵא
שֶׁחֲזָרוּ לְאַחֲזִרְיָהֶם עַל־יְדֵי מֶלֶךְמֵת הַכְּנַעֲנִי
וְכוּ', וּבְנֵי לְוֵי הַחֲזִירוֹם וְכוּ', וְאֵז חֲזָרוּ
וְהַסְפִּידוּהוּ וַנִּדְמָה לָהֶם כְּאֵלוֹ אֵז מֵת וְכוּ'".

הֵינּוּ: שֶׁהַצַּדִּיק אֵינּוּ מֵת כֻּלָּל, רַק מְצַדְדוּ
כְּשֵׁאִין מְחַפְּשִׁין אוֹתוֹ כְּרֹאוֹי וְכוּ',
וְכַנֵּ"ל.

וְזֶהוּ: "שָׁם מֵת אֶהְרֹן" - כִּי אֵז הַרְגִּישׁוּ
מִיָּתְתוֹ כְּאֵלוֹ מֵת שָׁם, כִּי אֵז הַבֵּינוּ
קִלְקוּלָם וּפְגָמָם.

כִּי כְּשֶׁאֶהְרֹן נִסְתַּלַּק, כְּתִיב (במדבר כ, כט):
"וַיֵּרְאוּ כָּל הָעֵדָה פִּי גּוֹעַ אֶהְרֹן", וְאָמְרוּ
רַז"ל (תנחומא חקת יז): "שֶׁאָמְרוּ יִשְׂרָאֵל, אִפְשָׁר
אָדָם שֶׁעֲצֵר הַמַּגְפָּה וְעָמַד בְּנֶגֶד מֶלֶךְאֲדִ-
הַמּוֹת, יָמוּת? - וְהֵרְאוּ אוֹתוֹ לָהֶם מִטַּל
בְּמִטָּה וְכוּ'".

וְאַחֲר־כֵּן כְּתִיב (במדבר כא, א): "וַיִּשְׁמַע
הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עַרְדַּי כִּי מֵת
אֶהְרֹן" וכו', כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (ראש־השָׁנָה ג.
תענית ט).

הֵינּוּ: כִּי יִשְׂרָאֵל פָּגְמוּ בְּזֶה שֶׁהִרְהוּ אַחַר
מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר, וְלֹא רָצוּ לְהֵאֱמִין

שמת אהרן, באלו חסוֹשְׁלוֹם הַסְּתִירוֹ אוֹתוֹ
בַּפְּנִיָּהם, כְּדִי לִתֵּן גְּדֻלָּה לְאַלְעָזָר בְּנוֹ.

וְאִף־עַל־פִּי שֶׁהִזְכִּירוּ גְּדֻלַּת וּמַעֲלַת אֶהְרֹן
שֶׁעָמַד נֶגֶד מְלֶאכֶת הַמּוֹת
וְעָצַר הַמַּגִּפָּה, וְאִישׁ כֵּזֶה אֵיךְ שִׁיף שְׂיָמוֹת? -
אִף־עַל־פִּי־כֵן פָּגְמוּ כַּנֶּגֶד כְּבוֹד מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר
שֶׁהִרְהוּ אַחֲרֵיהֶם.

וְאִז הִכְרַח מֹשֶׁה: לְהִרְאוֹת לְהֵן אֶת אֶהְרֹן
מִטַּל בְּמִטָּה, לֹאמֵר: שִׁבּוּדֵי הָאֱמֶת כֵּן
הוּא, שֶׁאֶהְרֹן לֹא מַת וְהוּא חַי וְקַיִם, וּמִטַּל
בְּמִטָּתוֹ בְּמִנוּחָתוֹ בְּשָׁלוֹם, אֲשֶׁרֵי לוֹ - אָבֵל
אִף־עַל־פִּי־כֵן מַצְדִּיכֶם הוּא מַת.

וְאַתֶּם צְרִיכִים לְקַבֵּל קִדְשַׁת אֶהְרֹן הַכֹּהֵן,
עַל־יְדֵי אַלְעָזָר בְּנוֹ, שֶׁצִּוָּה הַשֵּׁם -
יִתְבָּרַךְ לְמַסֵּר כָּל כַּחוֹ וּגְדֻלָּתוֹ שֶׁל אֶהְרֹן
לְאַלְעָזָר, וְעַל־יְדֵי 'אַלְעָזָר' אַתֶּם יְכוּלִין בְּכָל
עֵת לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵיכֶם קִדְשַׁת אֶהְרֹן הַכֹּהֵן
הָרִאשׁוֹן, אִם תַּחֲפֹשׂוּ וְתִבְקְשׁוּ אֶת קִדְשַׁתוֹ
כְּרִאוּי.

**וּמַחֲמַת הַפָּנִים שְׁלֵהֶם - גְּרָמוּ "שִׁשְׁמַע
הַכֹּנְעָנִי מִלֶּךְ עָרֹד שֶׁהוּא עַמְלֶק"**
(תַּרְגוּם־יוֹנָתָן וְרַש"י בַּמִּדְבָּר כ"א, א; בַּמִּדְבָּר־דְּבָרָה י"ט, כ),
"שִׁמַּת אֶהְרֹן וְנִסְתַּלְקוּ עֲנָנֵי כְבוֹד" (שָׁם; רֵאשִׁי -
הַשָּׁנָה ג. תַּעֲנִית ט).

**כִּי "עַמְלֶק הוּא מַעֲזֵלִים רְצוּעָה מְרֻדוֹת
לְיִשְׂרָאֵל"** (תַּנְחוּמָא חֲקַת יח), כִּי הוּא
'זִהְמַת־הַנְּחָשׁ', 'זִהְמַת הָעֶרְב־רֹב' שֶׁל
מִצְרַיִם, בַּחֲנִינַת 'זִהְמַת הָרַע שֶׁבַּמִּדְבָּה',
בַּחֲנִינַת נְבִיאֵי־הַשִּׁקָּר, בַּחֲנִינַת 'מִנְהִיגִים שֶׁל
שִׁקָּר' שֶׁבְּכָל דוֹר וְדוֹר - שְׂרוּצִים בְּכָל־פַּעַם
לְהַסְתִּיר וּלְהַעֲלִים אֱמֶתֶת קִדְשַׁת הַצְּדִיק־
הָאֱמֶת, וּבַפְּרָט אַחַר הַסְּתַלְקוֹתָיו וְכַנ"ל.

וְעַקֵּר כַּחוֹ חַסוֹשְׁלוֹם הוּא: כְּשֶׁאֵין יִשְׂרָאֵל
מְחַפְּשִׁין אוֹתוֹ כְּרִאוּי. וְעַל־כֵּן אִז
דִּיקָא בָּא עֲלֵיהֶם 'הַכֹּנְעָנִי' שֶׁהוּא 'עַמְלֶק'.

וְהָיוּ צְרִיכִים אִז לְשׁוֹם אֵל לֵב כְּלִיָּה,
לְחַפֵּשׂ אוֹתוֹ עֵתָה עַל־כָּל־פְּנִים
כְּרִאוּי.

אָבֵל הַבַּעַל־דְּבָר מִתְגַּבְּרָה בְּכָל־עֵת, וְהַסִּיתֶם
לְשׁוֹב לְאַחֲזוּרֵיהֶם, וְהַכֵּל בַּעֲצַת רָאשֵׁי
הַמִּתְנַגְּדִים שֶׁל מֹשֶׁה וְאֶהְרֹן, שֶׁהֵם דָּתָן
וְאָבִירָם וְכִיּוֹצֵא בָהֶם, הִינּוּ: שֶׁחָזְרוּ לִילֶךְ
וּלְשׁוֹב לְמִצְרַיִם, שֶׁהוּא הָרַע שֶׁל הַמִּדְבָּה.

כִּי זֶה עֵקֶר הַתְּגַבְּרוֹת וְהַסְּתַת הַבַּעַל־דְּבָר,
שֶׁמִּבְקֵשׁ תּוֹאֲנוֹת וְעַל־לוֹת, לְשׁוֹב לְכָל
חַסוֹשְׁלוֹם לְזִהְמַת הַמִּדְבָּה, בַּפְּרָט אַחַר
הַסְּתַלְקוֹת הַצְּדִיק שֶׁאוֹמֵר: הֲרִי כְּבֹר אֲפֹס
תִּקְוָה חַסוֹשְׁלוֹם, וְעַמְלֶק מִתְגַּבְּרָה, שֶׁהוּא
בַּחֲנִינַת עֲצֵם הַתְּגַבְּרוֹת הַיִּצְר־הָרַע, שֶׁמִּתְעוֹרָר
בְּהַתְּגַבְּרוֹת עֲצוּם בְּכָל־פַּעַם, וְעֵתָה מָה נַעֲשֶׂה
עוֹד.

וְהַכְּסִילִים חוֹזְרִים לְאַחֲזוּרֵיהֶם - שֶׁזֶהוּ
בַּחֲנִינַת מָה שֶׁקוֹרֵין 'חַסִּידִים
נְפוּלִים' רַחֲמָנָא־לְצַלְחָן, שֶׁזֶה גְּרוּעַ מִהַכֵּל, כְּמוֹ
שֶׁשִּׁמְעֵתִי מִפִּי־הַקְּדוֹשׁ (שִׁיחוֹת־הַר"ן קיט).

אָבֵל "בְּנֵי לְוִי הַחֲזִירוּם" [כַּנ"ל בְּרַש"י דְּבָרִים י,
ז] - כִּי עֵקֶר קִיּוּם הָעוֹלָם בְּכָל דוֹר,
הוּא עַל־יְדֵי בַּחֲנִינַת 'בְּנֵי לְוִי', שֶׁהוּא בַּחֲנִינַת
אוֹתָם שֶׁאֵינָם טוֹעִים בַּעֲגָל וּבְכָל הַנְּסִיווֹנוֹת
שֶׁנִּסּוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, שֶׁכָּל־
הֵם בַּחֲנִינַת 'פָּנִים־אֲמוּנָה' וְכוּ', וּבְנֵי לְוִי דְּבָקוּ
בַּהֵשֵׁם וּבְמֹשֶׁה רַבֵּם, וְלֹא טָעוּ אַחֲרֵי
הַמִּתְנַגְּדִים וְהַחוֹלְקִים עַל 'מֹשֶׁה־רַבְּנוֹ', וְהֵם
קִיָּמוּ אֶת כָּל הָעוֹלָם.

וְעַל־כֵּן בְּאֱמֶת זְכוּ: שֶׁהַבְּדִיל הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ
אוֹתָם אֵלָיו לְעַמֵּד לְפָנָיו לְשִׁרְתוֹ
וְכוּ', וְעַל־כֵּן גַּם בְּמַלְחָמָה הַזֹּאת שֶׁל הַכֹּנְעָנִי
שֶׁהוּא עַמְלֶק, שֶׁבָּא עֲלֵיהֶם אַחַר הַסְּתַלְקוֹת
אֶהְרֹן, שֶׁהַתְּגַבְּרָה בָּהֶם הַבַּעַל־דְּבָר כָּל־כַּף עַד

בְּדַאִי, עַל-יְדֵי הַבֵּן אוֹ הַתְּלָמִיד שֶׁמִּמֶּלֶא
מְקוֹם אָבִיו וְרַבּוֹ.

כִּי זֶה כָּלֵל גָּדוֹל: שְׂאִין הַצַּדִּיק מִסְתַּלַּק מִן
הָעוֹלָם, עַד שֶׁנוֹלָד אַחֵר תַּחֲתָיו, כְּמוֹ
שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (יומא לח:): "עַד שֶׁלֹּא מַת עָלַי,
זָרְחָה שֶׁמָּשׂוּ שָׁל שְׁמוֹאֵל הָרַמְתִּי" - וְכֵן
הַרְבֵּה שֶׁחָשְׁבוּ שָׁם. אָבֵל צְרִיכִין לְחַפֵּשׂ
וּלְבַקֵּשׁ אַחֵר זֶה הַרְבֵּה הַרְבֵּה, בְּפֶרֶט בְּדוֹרוֹת
הַכְּלוּי.

וְעַל-כֵּן כִּשְׁהַסְפִּידוֹ כְּרֹאֵי עַל אַהֲרֹן, שֶׁזָּהוּ
בַּחֲנִינֵת הַחֲפוּשׁ וְהַבִּקְשָׁה כְּרֹאֵי
אַחֵר הַצַּדִּיק כְּנִ"ל - אִזְ דִּיקָא: "וַיִּכְהֶן אֶלְעָזָר
בְּנֵו תַּחֲתָיו" - כִּי רַק אִזְ נִתְּכַהֵן אֶלְעָזָר
בְּשִׁלְמוֹת תַּחַת אַהֲרֹן, וְזָכוּ לְקַבֵּל הַתְּקוּנִים
הַנֶּעֱשִׂים עַל-יְדֵי הַכְּהֵן-הַגָּדוֹל שֶׁמְכַפֵּר עַל כָּל
יִשְׂרָאֵל.

אִתְּ-עַל-פִּי שֶׁאֶלְעָזָר מְצַדוֹ כְּבָר נִתְּכַהֵן
עַל-פִּי הַדְּבוּר כְּרֹאֵי - אָבֵל
מֵאַחֵר שֶׁלֹּא קִבְלוּ יִשְׂרָאֵל קַדְשָׁתוֹ כְּרֹאֵי, כִּי
הִרְהוּ אַחֲרָיו כְּנִ"ל - עַל-כֵּן מְצַד יִשְׂרָאֵל
עֲדִין לֹא נִתְּכַהֵן כְּרֹאֵי, וְגַם אֶפְלוּ בְּעַצְמוֹ לֹא
הִיְתָה קַדְשָׁת כְּהִנְתּוֹ בְּשִׁלְמוֹת, כִּלְזִמֵּן שֶׁלֹּא
קִבְלוּ יִשְׂרָאֵל קַדְשָׁתוֹ כְּרֹאֵי, וְכִמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַז"ל (בְּרֻכּוֹת לב.): "כְּלוּם נָתַתִּי לָךְ גְּדֻלָּה אֲלֵא
בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל וְכוּ"'.
אָבֵל עַכְשָׁו: "וַיִּכְהֶן אֶלְעָזָר בְּנֵו תַּחֲתָיו",
עַל-יְדֵי שֶׁחֲפָשׂוּ אַחֵר 'אַהֲרֹן' וְכוּ,
וְכִנֵּ"ל.

כִּי כֵּן צְרִיכִים בְּכָל-עֵת, בְּפֶרֶט כְּשֶׁנִּסְתַּלַּק
הַצַּדִּיק-הָאֵמֶת, שֶׁצְרִיכִין לְבָבוֹת וְלִסְפֹּד
עָלָיו הַרְבֵּה.

אָבֵל צְרִיכִין לְזָהֵר מְאֹד, שֶׁלֹּא לְהַפְשִׁל עַל-
יְדֵי-זֶה לֹאמַר: "שֶׁכְּבָר מַת הַצַּדִּיק

שֶׁחָזְרוּ לְאַחֲרֵיהֶם - עָמְדוּ 'בְּנֵי לֵוִי'
בְּאִמְתָּתָם, וְרַדְפוּ אַחֲרֵיהֶם, וְהַחֲזִירוּם אֶל
הַקְּדֻשָּׁה לְשׁוּב וְלִילוּד לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל.

וְאִז שָׁבוּ בְּתִשׁוּבָה, וְהִסְתַּכְּלוּ כָּל יִשְׂרָאֵל
בְּעַצְמָם שֶׁפָּגְמוּ הַרְבֵּה, וְחָזְרוּ וְהִסְפִּידוּ
אֶת אַהֲרֹן כְּאֵלוֹ מַת אִז, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים י
ו): "שָׁם מַת אַהֲרֹן" וְכוּ'.

כִּי רָאוּ שֶׁכָּל מִיתָתוֹ הוּא מְצַדָּם, וְרַק עַכְשָׁו
הֵם מְרַגְּשִׁים עֵינָן 'מִיִּתַת אַהֲרֹן',
שֶׁמִּיתָתוֹ הוּא רַק מְצַדְנוּ כְּנִ"ל, וְעַל-כֵּן
צְרִיכִין לְבָבוֹת וְלִסְפֹּד עָלָיו הַרְבֵּה בְּכָל-עֵת,
עַד שֶׁנִּמְשָׁךְ קַדְשָׁתוֹ עָלֵינוּ בְּכָל-פַּעַם.

וְזָהוּ שֶׁכְּתוּב שָׁם: "וַיִּכְהֶן אֶלְעָזָר בְּנֵו
תַּחֲתָיו". וְהוּא פְּלִיאָה עַל-פִּי פְּשׁוּטוֹ
שֶׁל פְּרוּשׁ רַש"י, כִּי אִם תִּרְץ מַה שֶׁכְּתוּב
"שָׁם מַת אַהֲרֹן", "שֶׁהוּא מִחֲמַת שֶׁחָזְרוּ
וְהִסְפִּידוּהוּ וְכוּ" - עֲדִין קֶשֶׁה הַרְבֵּה עַל מַה
שֶׁכְּתוּב שָׁם: "וַיִּכְהֶן אֶלְעָזָר בְּנֵו תַּחֲתָיו".
וְהִלֵּא כְּבָר נִתְּכַהֵן אֶלְעָזָר תַּכְּף בְּמִיתַת אַהֲרֹן,
כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּפֶרֶשׁת חֻקַּת!?

אִךְ הַתּוֹרָה מְרַמְזֶת לָנוּ: שֶׁיִּשְׂרָאֵל הַתְּחִילוּ
לְתַקֵּן פְּגָמָם הַנִּ"ל שֶׁהִרְהוּ אַחֵר מִשֶּׁה
וְאֶלְעָזָר וְכוּ, כְּנִ"ל, וְלֹא חֲפָשׂוּ אֶת אַהֲרֹן
כְּרֹאֵי וְכִנֵּ"ל.

וְעַתָּה עַל-יְדֵי ה'הַסְפֵּד' שֶׁהִרְגִּישׁוּ מִיִּתָּתוֹ
כְּרֹאֵי וְכִנֵּ"ל, וְהַתְּחִילוּ לְהַתְּנַעֲנַע
אַחֲרָיו וְלְחַפְּשׂוּ כְּרֹאֵי - אִז דִּיקָא: "וַיִּכְהֶן
אֶלְעָזָר בְּנֵו תַּחֲתָיו".

כִּי רַק עַתָּה נִמְשָׁךְ בְּשִׁלְמוֹת הַתְּקוּן שֶׁל
הַכְּהֵן-הַגָּדוֹל שֶׁל 'אֶלְעָזָר' שֶׁנִּתְּכַהֵן
תַּחַת 'אַהֲרֹן אָבִיו' - כִּי כֵּן הַדְּבָר: שֶׁבְּכָל-פַּעַם
שֶׁבוֹכִין עַל ה'הַסְתַּלְקוֹת-הַצַּדִּיק', וּמְחַפְּשִׁין
וּמְבַקְּשִׁין אוֹתוֹ כְּרֹאֵי - אִזִּי מוֹצֵאִין קַדְשָׁתוֹ

וְאִפְסֵם תִּקְנֶה חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וְלֹא נִשְׂאָר עוֹד בְּעוֹלָם חֲלִיפְתּוֹ וְהִשְׁאֲרְתּוֹ! - כִּי זֶהוּ פָּנֵם עֲצוּם מְאֹד, כִּי בּוֹדֵאֵי הַצְּדִיק לֹא מֵת, וּבּוֹדֵאֵי נִשְׂאָר הַשְׁאֲרֵת קִדְשָׁתוֹ אֶצֶל בְּנָיו וְתַלְמִידָיו, רַק שְׁצָרִיכִין לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אַחֵר זֶה מְאֹד מְאֹד וְכֵנ"ל.

וְעַל-יְדֵי כָּל חֲפוּשׁ וּבִקְשָׁה - מוֹצֵאִין בּוֹדֵאֵי קִדְשָׁת הַשְׁאֲרֵתוֹ אֶצֶל בְּנָיו וְתַלְמִידָיו, שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת: "שֵׁם מֵת אַחֵרֶן וַיִּבְחַן אֶלְעָזָר בְּנֵו תַחֲתָיו", "אִז" דִּיקָא, וְכֵנ"ל.

"עֲשֵׂה לָךְ שָׂרָף, וְשִׂים אֹתוֹ עַל נֶס, וְהָיָה כָּל הַנְּשׂוּף וְרָאָה אֹתוֹ וְחָי. וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה נַחֵשׁ נַחֲשֵׁת, וַיִּשְׁמְהוּ עַל הַנֶּס, וְהָיָה אִם נִשְׂוֹף הַנַּחֵשׁ אֶת אִישׁ, וְהִבִּיט אֶל נַחֵשׁ הַנַּחֲשֵׁת וְחָי" (במדבר כא, ח"ט)

וכי נחש ממית, או נחש מחיה. אלא בזמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה, ומטעבדין את לבם לאביהן שבשמים, היו מתרפאים. ואם לאו, היו נמוקים. (רש"י; ראש השנה פ"ג מ"ח)

נג.

(חיי-מוהר"ן קמג)

כְּשָׁבָא מֵאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל אָמַר תּוֹרָה עַל פְּסוּק (במדבר כא, ח): "עֲשֵׂה לָךְ שָׂרָף וְשִׂים אֹתוֹ עַל נֶס", בְּלִיל-שַׁבָּת.

וְאַחֲרֵי-כֵן בְּסַעֲדָה-שְׁלִישִׁית אָמַר תּוֹרָה עַל פְּסוּק (ישעיה מג, ב): "כִּי תַעֲבֹר בְּמַיִם אַתָּה אֲנִי". וְזֹאת הַתּוֹרָה כְּבָר נִדְפַס בְּלִקוּטֵי א' (סימן עג). וְזֹאת הַתּוֹרָה הָיְתָה יִקְרָה וְגִדּוּלָה בְּעֵינָיו מְאֹד.

נד.

(לקוטי-הלכות, נטילת-ידיים לסעודה ו, צט)

"וְהָיָה אִם נִשְׂוֹף הַנַּחֵשׁ אֶת אִישׁ, וְהִבִּיט אֶל נַחֵשׁ הַנַּחֲשֵׁת וְחָי" (במדבר כא,

ט), אָמְרוּ רַז"ל (ראש השנה פ"ג מ"ח; כט): "וְכִי נַחֵשׁ מִמִּית אוֹ מְחִיָּה? אֵלֵּא בְּזִמְן שִׁישְׂרָאֵל מִסְתַּכְּלִין כָּל־פִּי מַעְלָה, הָיוּ מִתְרַפְּאִין. וְאִם לֹא, הָיוּ נִמוּקִין".

זֶה בְּחִינַת דְּמָזִים - לְהוֹרוֹת: שְׁצָרִיכִין הַכֹּל לְהִסְתַּכֵּל כָּל־פִּי מַעְלָה, הֵינוּ: בְּחִינַת דְּמָזִים שְׂבֻדְעָת', שֶׁהֵם עֵקֶר ה'אֲרֵת-הַדְּעָת', לְהִתְבּוֹנֵן בְּכֻלְיָהּ עַל-יְדֵי ה'דְּמָזִים הַקְּדוּשִׁים' שֶׁל ה'דְּעָת' - לְהִתְחַזֵּק לְשָׂאֵר עַל עַמְדוֹ וְכו'.

כִּי לְפַעְמִים יֵשׁ שְׂאִין מוֹעִיל ה'דְּמָזִים', וְצָרִיךְ עוֹד לַעֲשׂוֹת עֲבָדָא לְזֶה, כְּמוֹ מֹשֶׁה שֶׁעָשָׂה אִז נַחֵשׁ נַחֲשֵׁת, שֶׁרָמַז לָהֶם 'רְאֵת-הָעֵנֶשׁ', שֶׁאֵל יִשְׂכַּחוּ שִׁישׁ נַחֲשִׁים שְׂרוּפִים, שֶׁהֵם 'עֵנֶשִׁים קָשִׁים וּמָרִים'.

עַל-כֵּן אַתָּה מְכַרַּח לְהִסְתַּכֵּל כָּל־פִּי מַעְלָה, כִּי אֵין מְקוֹם לְבָרַח מֵעֵנֶשִׁיו הַקָּשִׁים וְהַמָּרִים גַּם בְּעוֹלָם-הַזֶּה, מְכַל-שֶׁכֶן לְאַחַר מִיתָה בְּגִיהֶנֶם וּכְפִי-הַקָּלַע וְגִלְגוּלִים וְכו', רַחֲמָנָא-לְצַלָּן, כִּי-אִם לְהִסְתַּכֵּל אֵלָיו יִתְבַּרַךְ, וְלִשְׂאֵת עֵינָיו לְמָרוֹם תָּמִיד, בְּבְחִינַת (תהלים קכג, א) "אֵלֶיךָ נִשְׂאֵתִי אֶת עֵינָי" וְכו'.

וְכֵמוֹ שֶׁרָמַז לָנוּ אֲדַמו"ר ז"ל וְאָמַר (שיחות-הַר"ן ה): שֶׁעֵקֶר הוּא 'רְאֵת-הָעֵנֶשׁ'. אַף-עַל-פִּי שֶׁכֶּתוּב בְּסִפְרֵים שְׁצָרִיכִין דִּיקָא 'רְאֵת-הַרְוֵמָמוֹת' וְכו' - אָבֵל בְּאֵמַת: הַלּוֹאֵי שֶׁנִּזְכָּה לְהַנְצִיל מִמֶּה שְׁצָרִיכִין לְהַנְצִיל עַל-יְדֵי 'רְאֵת-הָעֵנֶשׁ'. וְכֵן שֶׁמַּעֲנֵנוּ בְּשֵׁם כְּפֹה צְדִיקִים גְּדוּלִים שֶׁאָמְרוּ: שֶׁהֵעֵקֶר הוּא 'רְאֵת-הָעֵנֶשׁ'. וְרָמַז לָנוּ אִז הֵיטֵב הֵיטֵב: כְּפֹה וְכֵמָה צְרִיכִין לְהִתְיָרָא וְלִפְחֹד מ'רְאֵת-הָעֵנֶשׁ' וְכו'.

וְזֶה בְּחִינַת "נַחֵשׁ הַנַּחֲשֵׁת" שֶׁעָשָׂה מֹשֶׁה, וְרָמַז לָהֶם עַל-יְדֵי-זֶה: "לְהִסְתַּכֵּל

כָּל־פִּי מַעֲלָה - הינו: על-ידי 'יראת-הענש', וכנ"ל. כי העקר הוא הרמזים-האמתיים 'וכנ"ל. ועל-ידי-זה לחם משה, בחינת הצדיק-האמת, מלחמת עמלק, להציל חלושי הכח, שלא יהיו נפרדים מתוך הקבוצה-הקדוש, מתוך הענני פבוד.

כי ענין ה"נחש נחשת", נסתבב על-ידי 'מלחמת עמלק', פמוכן בפרוש רש"י שם ובפרשת עקב על פסוק (דברים י, ז): "ובני ישראל נסעו מבארות בני יעקן מוסרה" וכו' - "שכיון שבא עליהם מלחמה זאת שהיא מלחמת עמלק, חזרו לאחוריהם וכו'. ואז עשה משה נחש נחשת וכו'".

כִּמוּ שְׂאֵמְרוּ חַז"ל (קדושין ל: על במדבר כא, יד): "את והב בסופה", "לא זזו משם עד שנעשו אוהבים זה לזה".

זָה שְׂאֵמְרוּ רַז"ל (אבות פ"ה מ"ז): "מחלקת שהיא לשם-שמים סופה להתקים" - הינו: שבאמת היא 'אהבה' כנ"ל. וזה: "סופה להתקים" - בחינת 'אהבה', כמו שכתוב: "את והב בסופה" כנ"ל.

"ואשד הנחלים אשר נטה לשבת ער ונשען לגבול מואב" (במדבר כא, טו)

כיון שבאו ישראל לעבר, נודעו עיניו הקר של ארץ-ישראל, בטפחה היוצאת להקביל פני גבירתה. (רש"י: במדבר-דב"ה יט, כה)

כז.

(לקוטי-הלכות, ברפת-הרי"ח ד, יח)

זֶה כָּל־בְּכַל הַדְּבָרִים שֶׁבִקְדָשָׁה: כשאדם רוצה לעשות איזה דבר שבקדשה כדי לזכות לתכלית הטוב שזוכין על-ידי מצוה הזאת.

אֲזִי אֵי-אֶפְשֶׁר לֹא לְהַגִּיעַ לְקִדְשָׁה זֹאת, כי אם כשמיסיעין לו מן השמים, ומאירין עליו ההארה בהעלם משדש הקדשה הזאת שהוא רוצה להגיע אליה, ובלא זה לא היה אפשר לו לעולם להגיע לקדשה זאת.

לְמַשְׁלָל: לענין קיום מצוה אחת - כגון: כשאדם רוצה לזכות לקנות אתרוג נאה ומיניו, ויש לו מניעות רבות על זה, כגון שאין אתרוגים מצויים, או שהם ביקר גדול, והוא עני ואין לו ממון לקנותו. והוא משתוקק ומתגעגע ומתיגע ביגיעות ומחפש דרכים אין להשיג ולהגיע לקנות האתרוג.

"על בן יאמר בספר מלחמת ה'" (במדבר כא, יד)

כה.

(ח"א נח, ה)

כְּשֶׁהַחֲכָמָה בְּקִיּוּמָה וּבִשְׁלֵמוּתָה, אזי הוא בבחינת (זהר בראשית לב:): "חד עאל בין תרין" - שיכול ללחם "מלחמת ה'" (במדבר כא, יד), בבחינת (קהלת ט, יח): "טובה חכמה מפלי קרב".

"את והב בסופה" (במדבר כא, יד)

כו.

(ח"א נו, ח)

מְחַלְקֵת, הוא 'הפך הדעת'. אך יש מחלקת שהוא לשם-שמים, שהוא באמת דעת גדול מאד, יותר מהדעת של שלום, והיא אהבה ושלום גדול.

אָזִי: "הִבָּא לְטָהַר מְסִיעֵיךָ לֹא" (יזמא לח:).
וה'סיוע דלעלא' הוא ממקור שרש
הקדשה של המצוה הזאת שהוא עוסק
להגיע.

דְּהִינּוּ: לענין זה שרוצה לקנות אתרוג,
אזי שולחין עליו הארה מלמעלה,
משרש קדשת האתרוג. וזאת הקדשה
הולכת לסיעו ולחזק רצונו נגד המניעות
שמתגברים עליו, עד שזוכה למצא האתרוג.
וזה בחינת: "הִבָּא לְטָהַר מְסִיעֵיךָ לֹא" - פי
ה'סיוע' הוא מ'שרש הקדשה' הזאת
שהוא רוצה להשיגה. וכן הוא בכל המצוות.

וְלוֹלֵי זֹאת - לא היה באפשרי להאדם
לעמוד בנגד המניעות העומדים
בנגדו למנעו מן הקדשה, כמו שאמרו רז"ל
(סכה נד: קדושין ל:): "אלמלא הקדוש-ברוך-
הוא עוזרו, היה נופל בידו". והעזר והסיוע,
הוא מ'זאת הקדשה' בעצמה, כנ"ל.

וּבְפָרְט: בפאדם רוצה להשיג איזה
קדשה הנוגעת לכלל יהדותו -
כגון: להתקרב לצדיקים וכשרים-אמתיים
וכו', או פשרוזה לבוא לארץ-ישראל שהיא
'בכליות הקדשה' - שאזי מתגברים בנגדו
המניעות בלי שעור, ואם לא היה הקדוש-
ברוך-הוא עוזרו - לא היה אפשר לו לשבר
המניעות ולבוא להצדיק או לארץ-ישראל.

אך השם-יתברך עוזרו ומסיעו בכל פעם,
והסיוע הוא: ששולח עליו הארה
וקדשה מהצדיק בעצמו, או מארץ-ישראל
בעצמה, ועל-ידי ההארה הזאת, יש לו פח
לשבר המניעות, ולבוא לארץ-ישראל
ולהצדיק-האמת, כנ"ל.

וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶּׁפָּרַשׁ רַש"י עַל פְּסוּק
(במדבר כא, טז): "וְאֵשׁ הַנְּחָלִים אֲשֶׁר

נָטָה לְשַׁבֵּת עָרָה - "שִׁפּוֹן שָׂרְצוּ יִשְׂרָאֵל
לְכַנֵּס לְאָרֶץ, חָרַד הָהָר שֶׁל אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל,
וּבָא לְקִרְאָתָם כְּהִתֵּן לְקִרְאָת פְּלֵה וְכוּ".

הִינּוּ כֵּן: ל: שִׁמְחַמַּת שָׂרְצוּ לְכַנֵּס לְאָרֶץ-
יִשְׂרָאֵל - בא 'קדשת ארץ-ישראל'
לקראתם, וסיעה אותם להכניע האמורי
והאמזת, שהם בחינת המונעים מארץ-
ישראל. ואז מחמת שרצו כל ישראל לכנס
לארץ-ישראל, נתעוררה 'קדשת ארץ-
ישראל', ויצאה לקראתם בהארה גדולה כל-
כך, עד שגם בגשמיות נתקרב החרב ובא
לקראתם.

"וּמִשֵּׁם בְּאֵרָה, הוּא הַבְּאֵר אֲשֶׁר אָמַר ה'
לְמֹשֶׁה, אֲסֹף אֶת הָעַם וְאֶתְנָה לָהֶם מַיִם"
(במדבר כא, טז)

נח.

(ח"א נח, א-ב-ה)

'בְּאֵר' וְעֵנָן וְמֵן, כלם חזרו בזכות
'משה', כמו שאמרו חז"ל (תענית ט:
- על זכריה יא, ח): "ואכחיד שלשת הרועים
בְּיָרַח אֶחָד": "וכי בירח אחד מתו"!

וְתָרְצוּ (שם): "פי בהסתלקותם של 'אהרן'
ו'מרים', נסתלקו 'ענן' ו'באר' -
וחזרו בזכות 'משה'. וכשנסתלק 'משה', אזי
נסתלקו 'באר' ו'ענן' ו'מן' - והוי כאלו מתו
כל השלש בירח אחד".

ו"משה היה נשמתו כלול מ'שלשה
אבות" (זהר ויצא קנ. מהשמות-הזהר),
והיה לו פח להמשיך אליו ה'שלשה
השפעות: (א) 'באר', (ב) 'ענן', (ג) ו'מן' - פי
"כלם [כל השלשה השפעות] חזרו בזכות משה"
(תענית ט:).

כל". אמר הקדוש ברוך הוא: איני מבקש לא 'תרעומותיכם' ולא 'קלוסיכם', לפיכך לא נתן להם רשות לומר 'שירה', אלא על ה'באר', מפני שהיו מחבבין אותה, שנאמר (שם כא, יז): "עלי באר ענו לה".

"באר חפרוה שרים, פרוה נדיבי העם במחוקק במשענתם וממדבר מתנה" (במדבר כא, יח)

אמר רב מתנה: מאי דכתיב: "וממדבר מתנה" - אם משים אדם עצמו במדבר זה שהכל דשין בו, תלמודו מתקיים בידו. ואם לאו, אין תלמודו מתקיים בידו. (ערובין נד.)

ל

(ח"א יד, ה)

"אין אדם זוכה לתורה, אלא על-ידי שפלות", כמו שאמרו חז"ל (ערובין נד. על במדבר כא, יח): "וממדבר מתנה".

שישבר גאותו מ'ארבע' בחינות 'שפלות' - כי צריך האדם להקטין עצמו: - א) לפני גדולים ממנו. ב) ולפני בני-אדם בערבו. ג) ולפני קטנים ממנו. ד) ולפעמים שהוא בעצמו קטן-שבקטנים, וצריך להקטין עצמו בנגד מדרגת עצמו, וידמה בעיניו שהוא למטה ממדרגתו, בבחינת (שמות טז, כט): "שבו איש תחתיו".

לא

(ח"ב כו; ספר-המדות, 'שכרות' ח"ב ד)

'משה' הוא מלבש בכל אחד ואחד מישראל, בכל איבר ואיבר, ומזכיר כל איבר ואיבר שיעשה המצוה השייכה לאותו איבר.

כי "רמ"ח מצוות בנגד רמ"ח איברים" (מדרש תהלים לב; זהר וישלח קע:). ועל-פן **'משה' נקרא "מחוקק"** (במדבר כא, יח; דברים לג, כא), **"שהוא גימטריא רמ"ח"** (בעל-הטורים

"באר מים חיים" (בראשית כו, יט) - זה בחינת 'אברהם', 'מימי החסד'. ו'אברהם התחיל להפך בארות' (שם כא, כה; כו, טד"ח).

ו'ענו' - זה בחינת 'צחק', בחינת: 'השך ענו וערפל' (דברים ד, יא), בחינת: 'ותכהין עיניו מראות' (בראשית כז, א).

ו'מן' - זה בחינת 'עקב', בחינת: 'לרעות ביעקב עמו' (תהלים עח, עא).

ו'משה' שהיה כלול מ'אבות' - נאמר בו (שמות ב, טז): **"וישב משה על ה'באר"**. וכתוב בה (שם כד, יח): **"ויבא משה בתוך הענו"**. וכתוב בה (שם טז, טז): **"ויאמר משה אליהם, 'הוא' הלחם"**. וכו'.

כי על-ידי ה'דעת', באים 'תלת הנ"ל' - שהם: 'אכילה' ו'שתיה'. 'אכילה' וכו'. 'שתיה' כלול ב'דעת', בבחינת (ישעיה נה, א): **"הוי כל צמא לכו למים"**, שהיא 'באר', בחינת (משלי ה, טז): **"ונוזלים מתוך באר"**. 'מלבושים' וכו'.

"אז ישיר ישראל את השירה הזאת, עלי באר ענו לה" (במדבר כא, יז)

כט

(ספר-המדות, אכילה ח"ב טו; נגינה ח"ב ה)

מה פשאדם שותה, מתחיל לזמר ולנגן, ולא כן באכילתו - מחמת שאמרו 'שירה' על ה'באר' (במדבר כא, יז), ולא אמרו 'שירה' על ה'מן'.

[הרב מטשענהרין ז"ל צ"ח להמדרש (שמות-רבה כה, ז): ולמה לא אמרו 'שירה' על ה'מן', פשם שאמרו על ה'באר' (במדבר כא, יז)?! - אלא על ה'מן' היו מוציאים דברי תפלות, שנאמר (במדבר יא, ו): 'ועתה נפשנו יבשה אין

בראשית מט, י; מגלה-עמקות פרשת חקת) - שְׁמֹזְכִיר רמ"ח מצוות.

וְעַל-יְדֵי הַשְּׂכָרוֹת, שׁוֹכַח אֹתָם, בְּבַחֲנִית (משלי לא, ה): "פֶּן יִשְׁתַּח וְיִשְׁכַּח מִחֻקֵּי" - שְׁעַל-יְדֵי הַשְּׂתִיָּה וְהַשְּׂכָרוֹת, שׁוֹכַח רמ"ח מצוות של משה.

לב.

(ח"ב עב)

עַל-יְדֵי שְׁזוֹכִין לְרֹאוֹת עֲצָמוֹ עִם הַצְּדִיק-הָאֵמֶת - מְקַבְּלִין גְּדֻלָּה וְשִׂרְרָה. וְעַקֵּר הַגְּדֻלָּה הַיָּא שְׁפִלוּת וְכוּ'.

כִּי עַל-יְדֵי שְׁרוּאִין אֶת-עֲצָמָם עִם הַצְּדִיק-הָאֵמֶת, וְהַצְּדִיק מְסַתְּפֵל בּוֹ - עַל-יְדֵי-זֶה מִתְּנוּצֵץ מַחוּ וְדַעְתּוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה מְקַבֵּל גְּדֻלָּה וְשִׂרְרָה בְּפִי עֶרְבוֹ, בְּחִינַת (שְׁמוֹת יח, כא): "וְאֵתָה תַחֲזֶה מִכָּל הָעָם, וְשָׁמַתְ עֲלֵיהֶם שְׂרֵי אֲלָפִים שְׂרֵי מֵאוֹת".

כִּי עַל-יְדֵי שְׁיַחֲזֶה מֹשֶׁה וְיִסְתַּכֵּל בְּעַם - עַל-יְדֵי-זֶה בְּעֲצָמוֹ הוּא מְשִׁים אֹתָם "שְׂרֵי אֲלָפִים" וְכוּ'.

כִּי עַל-יְדֵי הַסְּתַפְלוּתוֹ בָּהֶם, מְקַבֵּל כָּל-אֶחָד גְּדֻלָּתוֹ, עַל-יְדֵי הַתְּנוּצָצוֹת מַחוּ שְׁמִתְנוּצֵץ, עַל-יְדֵי הַהַסְּתַפְלוּת שְׁמִסְתַּכֵּל בּוֹ 'חֲכַם-הַדּוֹר', בְּחִינַת 'מֹשֶׁה'.

וְעַל-יְדֵי-זֶה זֹכָה לְבִאֲוֵרֵי-הַתּוֹרָה, לְחִדּוּשֵׁי-דְאוּרֵי-תֵא, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִמְשָׁךְ 'בוֹשָׁה'. וְעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה 'תְּשׁוּבָה', כִּי עַקֵּר הַתְּשׁוּבָה הַיָּא עַל-יְדֵי הַ'בוֹשָׁה'.

זֶה פְרוּשׁ (בַּמִּדְבָּר כא, יח): "בְּאֵר הַחֲרוּתָ שְׂרִים, כְּרוּתָ נְדִיבֵי הָעָם בְּמַחֲקָ בְּמִשְׁעֲנָתָם וּמִמִּדְבָּר מִתְּנָה".

"בְּאֵר" - זֶה בְּחִינַת 'בִּאֲוֵרֵי-הַתּוֹרָה', 'חִדּוּשֵׁי-דְאוּרֵי-תֵא', שְׁזוֹכִין הַשְּׂרִים' שֶׁל יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי שְׁמִסְתַּכֵּל בָּהֶם בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', שְׁעַל-יְדֵי-זֶה מְקַבֵּל כָּל אֶחָד אֶת גְּדֻלָּתוֹ כְּרֵאוֹי לוֹ. וְעַל-יְדֵי 'בִּאֲוֵרֵי-הַתּוֹרָה', זוֹכִין לְבוֹשָׁה וְתְשׁוּבָה' כְּנ"ל.

זֶהוּ: "בְּאֵר חֲפְרוּתָ שְׂרִים". "חֲפְרוּתָ" - זֶה בְּחִינַת 'בוֹשָׁה', כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (ישעיה כד, יג): "וְחֲפְרָה הַלְּבָנָה וּבוֹשָׁה הַחֲמָה". כִּי עַל-יְדֵי 'בִּאֲוֵרֵי-הַתּוֹרָה', בְּחִינַת 'בְּאֵר', זוֹכִין לְבוֹשָׁה'.

זֶהוּ: "חֲפְרוּתָ שְׂרִים" - הֵינּוּ שְׂרִים' הַנ"ל, בְּחִינַת "שְׂרֵי-אֲלָפִים שְׂרֵי-מֵאוֹת" וְכוּ'.

זֶהוּ: "כְּרוּתָ נְדִיבֵי הָעָם". "נְדִיבֵי הָעָם" - זֶה בְּחִינַת 'תְּשׁוּבָה', כְּמוֹ שְׁפָרַשׁ רַש"י עַל פְּסוּק (שׁוֹפְטִים ה, ב): "בְּהַתְּנִדָב עָם, בְּהַתְּנִדָב לְבָם לְתְשׁוּבָה".

זֶהוּ: "בְּמַחֲקָ בְּמִשְׁעֲנָתָם" - "מַחֲקָ" (בַּמִּדְבָּר כא, יח; דְּבָרִים לג, כא), "דָּא מֹשֶׁה" (בְּבִא-בְתָרָא טו). גַּם "מַחֲקָ"ק, בְּגִימַטְרִיא רמ"ח" (בְּעַל-הַטּוֹרִים בְּרֵאשִׁית מט, י; מְגַלֵּה-עֲמֻקּוֹת פְּרַשְׁת חֻקַּת) - הֵינּוּ: בְּחִינַת הַשְּׁפִלוּת שֶׁל מֹשֶׁה' שְׁמִלְבָּשׁ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּרמ"ח אֵיבָרָיו, בְּכָל אֵיבָר וְאֵיבָר.

"בְּמִשְׁעֲנָתָם" - זֶה בְּחִינַת 'תְּחִיָּה', כְּמוֹ שְׁדָרְשׁוּ רַז"ל (פְּסָחִים סח). עַל פְּסוּק (זְכָרְיָה ח, ד): "וְאִישׁ מִשְׁעֲנָתוֹ בִּידּוֹ", "עֲתִידִין צְדִיקִים שְׁיַחֲיוּ מֵתִים" וְכוּ'.

זֶהוּ: "בְּמַחֲקָ בְּמִשְׁעֲנָתָם" - הֵינּוּ: שְׁיַחֲיוּ נַחֲיָה הַשְּׁפִלוּת שֶׁל מֹשֶׁה' שֵׁשׁ בְּכָל הַרמ"ח אֵיבָרִים שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, עַל-יְדֵי הַתְּשׁוּבָה'.

וְזָהוּ: "וּמִמְדָּבָר מִתְּנָה". "מְדָבָר" - הִינּוּ:
 'שְׂפָלוֹת' - "שְׂמִשִּׁים עֲצָמוֹ
 פִּמְדָּבָר", כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ רַז"ל (ערוֹבִין נד.). עַל-
 יְדֵי־זֶה: "מִתְּנָה" - הִינּוּ: 'שֶׁבֶת', כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ
 רַז"ל (שֶׁבֶת י:): "מִתְּנָה טוֹבָה יֵשׁ לִי בְּבֵית גְּנֹזִי
 וְשֶׁבֶת שְׂמָה" - כִּי עֵקֶר 'תַּעֲנוּג עוֹלָם־הַבָּא,
 בְּחִינַת 'שֶׁבֶת', בְּחִינַת 'חַיִּים־נִצְחָיִים', יִהְיֶה רַק
 לְה'שְׂפָלוֹת' שֶׁל כָּל אֶחָד.

וְזֶה שְׂכָתוֹב (אִיּוֹב לט, כח): "סִלַּע יִשְׁכַּן
 וַיִּתְלַנֵּן". "סִלַּע" - זֶה ה'בָּאֵר', בְּחִינַת
 'בְּאוּרֵי־הַתּוֹרָה', בְּחִינַת: "בָּאֵר חֲפְרוּהָ
 שָׂרִים" כַּנִּלְכָּד.

וְזָהוּ (שָׁם שָׁם, כט): "מִשָּׁם חָפַר אֶכְל" -
 בְּחִינַת 'בוֹשָׁה' כַּנִּלְכָּד. כִּי עַל־יְדֵי
 'בְּאוּרֵי־הַתּוֹרָה', זוֹכֶה ל'בוֹשָׁה'.

וְזָהוּ: "מִשָּׁם חָפַר אֶכְל" - כִּי הוּא מִתְבַּיֵּשׁ
 לְהוֹשִׁיט הָאֶכְל לְפָיו, עַל־יְדֵי
 ה'בוֹשָׁה' שֶׁבָּאָה אֵלָיו.

וְזָהוּ (שָׁם): "לְמַרְחֹק עֵינָיו יִבְטֹו" - הִינּוּ:
 שְׂרוּאָה וּמִבֵּיט אֵיךְ הוּא רְחוֹק
 מִהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ.

לג.

(סִפְרֵ־הַמִּדּוֹת, לַמּוֹד מַה)

"כְּשֶׁעוֹשָׂה אָדָם אֶת־עֲצָמוֹ הַפֶּקֶר לְלַמֵּד
 תּוֹרָתוֹ לְכָל, הַתּוֹרָה נִתְּנָה לוֹ
 בְּמִתְּנָה".

(עַל־פִּי גְמָרָא נְדָרִים נה. "מֵאִי דְכָתִיב (בְּמִדְבָר כֹּא, יח):
 "וּמִמְדָּבָר מִתְּנָה" וְכוּ', פִּינּוֹן שֶׁעוֹשָׂה אָדָם אֶת־עֲצָמוֹ
 כְּמִדְבָר שֶׁהוּא מְפָקֵר לְכָל, תּוֹרָה נִתְּנָה לוֹ בְּמִתְּנָה").

לד.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, רֵאשִׁי־חֲדָשׁ ד, ט)

וְזֶה בְּחִינַת (בְּמִדְבָר כֹּא, יח): "בָּאֵר חֲפְרוּהָ
 שָׂרִים כְּרוּהָ נְדִיבֵי הָעַם בְּמַחֲקָה

בְּמִשְׁעָנְתָם", וְדָרְשׁוּ רַז"ל (בְּמִדְבָר־רַבָּה יט, כו):
 "שְׂכָל נָשִׂיא וְנָשִׂיא הָיָה מִמְשִׁיךְ בְּמַקְלוֹ
 מִימֵי הַבָּאֵר לְשִׁבְטוֹ".

כִּי "בָּאֵר מַיִם חַיִּים" (בְּרֵאשִׁית כו, יט; שִׁיר־
 הַשִּׁירִים ד, טו) - זֶה בְּחִינַת 'הַתְּגָלוֹת אֹר
 אֵיךְ־סוּף', שֶׁהוּא 'מְקוֹר חַיִּים', כְּמוֹ שְׂכָתוֹב
 (יִרְמְיָהוּ ב, יג): "הָעוֹזְבֵי מְקוֹר מַיִם חַיִּים" וְכוּ'.

וְאֵי־אֶפְשָׁר לְהַמְשִׁיךְ 'מִימֵי הַבָּאֵר', שֶׁהֵם
 'הַתְּגָלוֹת אֶלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ', כִּי
 אִם עַל־יְדֵי 'צְדִיקֵי־הַדּוֹר', שֶׁהֵם בְּחִינַת
 'שְׁנַיִם־עֶשְׂרֵי נְשִׂאִים' - שְׂכָל אֶחָד מִמְשִׁיךְ
 הָאֹר הַזֶּה לְשִׁבְטוֹ בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה.

בְּבְחִינַת: "בְּמַחֲקָה בְּמִשְׁעָנְתָם" - דְּהִינּוּ:
 עַל־יְדֵי ה'מַטָּה', שֶׁהוּא בְּחִינַת
 'מְחֻקָּק', בְּחִינַת 'חֲקִיקָה וְרִשְׁמִימָה', בְּחִינַת
 'צְמָצוּם' - שֶׁהַנְּשִׂאִים יוֹדְעִים אֵיךְ לְצַמְצֹם
 הָאֹר כְּרֵאוּי, לְהַמְשִׁיךְ בְּחִינַת 'מִימֵי הַבָּאֵר'
 לְשִׁבְטוֹ, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'הַתְּגָלוֹת מְלָכוּתוֹ
 יִתְבָּרַךְ' בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה וְכוּ'.

"וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּכָל עָרֵי הָאֱמֹרִי"

(בְּמִדְבָר כֹּא, כג-כד-כה)

- עֲנִין "דְּרָבֵי הָאֱמֹרִי" -

לה.

(ח"א יח, ג)

כָּל־זִמְן שָׂאִין לְאָדָם 'אֱמוּנָה' בְּשִׁלְמוֹת
 שָׂאִין שְׁלָמוֹת אַחֲרָיו - בּוֹדָאֵי אֵין
 לוֹ לְקַבֵּל הַמְּלוּכָה וְהַהֲנָהגָה.

וְאֶפְלוּ מִי שֶׁמֵּאֲמִין בְּאִיזָה דְבָר שֶׁהוּא
 מ"דְּרָבֵי הָאֱמֹרִי" (שֶׁבֶת פ"ו מ"י; שֶׁבֶת
 סז: תּוֹסֵפְתָא שֶׁבֶת פ"ח) - אֶת־עַל־פִּי שֶׁהוּא
 מֵאֲמִין בְּהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, אֶפְלוּ מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ
 אֱמוּנָה גְדוֹלָה.

בִּיה שֶׁעֲתָא דְחֵיל מִשָּׁה, הִיךְ יָכִיל לְאַעֲקָרָא רְשִׁימָא דְרִשְׁתִּים אַבְרָהָם. אָמַר: וְדָאֵי הָא יִמְיָנָא דִילֵי מִית [אֲהֲרֹן הִכְהֹן זְרוּעַ זְמִין שְׁלִי נִסְתַּלְמַן]. דְּהָא יִמְיָנָא בַּעֲיָא לְהָאֵי. אֵי נִימָא הָא אֶלְעָזָר, יִמְיָנָא דְסִיְהָרָא הוּא, וְלֹא דִילֵי. וְהָאֵי אֶת לִימְיָנָא הוּא, דְאַבְרָהָם לִימְיָנָא הוּא.

מִיָּד אָמַר קוּדְשָׁא-בְרִיךְ-הוּא: "אֵל תִּירָא אוֹתוֹ", לֹא תִדְחַל לְהֵהוּא אוֹת דִּילֵיהּ, וְאַפִּילוּ לִימְיָנָא לֹא אֶצְטְרִיךְ. "כִּי בִידְךָ נִתְתִּי". שְׁמַאלָא דִילְךָ יַעֲקֹר לֵיהּ מַעְלָמָא, דְּהָא הוּא פְּגִים רְשִׁימָא דִילֵיהּ, וּמֵאֵן דְּפָגִים לְהָאֵי אֶת, אֶתְחַזִּי לְאַתְעֲקָרָא מַעְלָמָא, כֹּל שְׁכֵן שְׁמַאלָא דִילְךָ דְאִיהוּ יְדָךְ, יַעֲקֹר לֵיהּ מַעְלָמָא.

בְּגִין כֹּךְ אֶתְעֲקֹר מַעְלָמָא, וְאַפִּילוּ דְאִיהוּ תַקְיָפָא מִבְּנֵי גְבַרְיָא, וּבַעֲא לְשִׁיבָאָה לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, כֹּפֵל בִּידֵיהּ דְּמִשָּׁה וְאַשְׁתַּצִּי. בְּגִין כֹּךְ כֹּלָא שְׂצִיאוּ יִשְׂרָאֵל, בְּנוֹי וְכָל עַמִּיהּ וְכָל דִּילֵיהּ. כְּמָה דְכַתִּיב (בַּמִּדְבָּר כֹּא, לה): "וַיִּכְּרוּ אוֹתוֹ וְאֶת בְּנָיו וְאֶת כָּל עַמּוֹ" וְכו'.

(אֲהֲרֹן חֲסֵת קַפֵּד).

לז.

(ח"א נה, ו-ז-ט)

צָרִיךְ לְתַקַּן בְּתַפְלֹתוֹ בְּחֵינַת שְׁלֹשׁ קוֹלוֹת.

"קוֹל כְּפִיל בְּרַב דְּבָרִים" (קְהֵלֶת ה, ב) - לְהַעֲלוֹת הַנוֹפְלִים בְּאִמוּנוֹת כְּזָבִיבוֹת, לְאִמוּנָה אֲמִתִּית שֶׁהִיא ה'תַּפְלָה' וְלִקְבַּע בְּלִבָּם אִמוּנָה שְׁלֵמָה.

"קוֹל עֲנוֹת אֲנֹכִי שׁוֹמֵעַ" (שְׁמוֹת לב, יח) - לְכַוֵּן מְאֹד בְּתַפְלֹתוֹ, וְעַל-יַדֵּי-זָה מְתַקֵּן אֶת לֵב אוֹתָם שֶׁשְׁכָּלָם יוֹתֵר מִמְּעַשִּׂיהֶם וְהַשְׁכָּל מַחֲטִיאֵם, וְהוּן הוּן הַפִּילוֹסוֹפִים וְכו', וּבַפְּרָט הַנוֹאֲפִים הָעוֹסְקִים בַּחֲכָמַת הַפִּילוֹסוֹפִיָּא וְכו'.

"כָּל הַיּוֹם כָּלִמְתִּי נִגְדִי וְכו' מִקּוֹל מְחַרְחָה וּמְגַדֵּף" (תְּהִלִּים מד, טז-יז) - לְהַפְּךָ כָּל הַבְּזִיוֹנוֹת וְחַרְפוֹת מְשׁוֹנְאִים, לְכָבוֹד.

וְדַע: שְׁלָאוּ כָּל אָדָם יָכוֹל לְתַקַּן קוֹלוֹת הַנִּלְבָּט בְּתַפְלֹתוֹ - כִּי לְפַעְמִים הַקּוֹלוֹת הַנִּלְבָּט הֵם יוֹצְאִים מִרְשָׁעִים גְּדוֹלִים כָּל-כָּף,

כִּי ה'מְנַהִיגוֹת', עֲקָרָה בְּבַחֲיַנַת רַחֲמִים, וְעַקֵּר ה'רַחֲמִים' ב'הֶסְרַת עִבּוֹ"ם, אֶפְלוּ שְׁמֹץ עִבּוֹ"ם'.

וְאַפְלוּ כְּשֶׁהוּא אוֹמֵר: "צָבִי הַפְּסִיקוּ" (סְנֵהֲדָרִין סה:), אֵין לוֹ רַחֲמָנוֹת בְּשִׁלְמוֹת - עַד שֶׁיִּפְשֵׁשׁ עֲצָמוֹ שְׁלֹא יִשְׂאֵר אֶצְלוֹ 'אִמוּנוֹת' שְׁאִין צָרִיךְ לְהֶאֱמִין, וְשִׁיְהִיהַּ "תָּמִים עִם ה' אֶלְקִינוּ" (דְּבָרִים יח, יג).

לו.

(ח"א נה, ו)

הַהֲנַהֲגוֹת וְאִמוּנוֹת כּוֹזְבוֹת - הֵם בְּחֵינַת "דְּרָכֵי הָאֱמוּרִי" (שְׁבַת פ"ו מ"י; שְׁבַת סז: תּוֹסֵפְתָא שְׁבַת פ"ח), כִּי "פִתִּי יֶאֱמִין לְכָל דְּבָר" (מְשַׁלֵּי יד, טו).

וְזֶהוּ בְּחֵינַת 'אַרְז', בְּחֵינַת (עֲמוֹס ב, ט): "וְאֲנֹכִי הִשְׁמַדְתִּי אֶת הָאֱמוּרִי אֲשֶׁר כָּנְבָה אַרְזִים גְּבָהוּ". וְה'גְּבוּהֵי-קוֹמָה', עַל-פִּי הָרַב הֵן 'כְּפִסְלִים' וְכו'. וְזֶה בְּחֵינַת "דְּרָכֵי אֱמוּרִי", שְׁאִין לָהֶם שׁוּם שְׁכָל, מְחַמַּת "כִּי כָנְבָה אַרְזִים גְּבָהוּ", הֵם מְאִמְיָנִים 'אִמוּנוֹת רַבּוֹת כְּזָבִיבוֹת'.

"וַיֵּצֵא עוֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן לְקַרְאָתָם וְכו'. וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אֵל תִּירָא אוֹתוֹ" (בַּמִּדְבָּר כֹּא, לג-לד)
- עַנְיֵן 'עוֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן' -

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אֵל תִּירָא אוֹתוֹ" (בַּמִּדְבָּר כֹּא, לד), תְּרִיךְ 'אוֹתוֹ' אֵינּוֹן שְׁלִימִין בְּאוֹרֵייתָא בְּתִרְיִן וְוִי"ן, חַד דָּא, וְחַד וְכו', מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּאֵינּוֹן 'אוֹת' מִמֶּשׁ וְכו'. אוֹף הִכָּא דִּין 'אוֹתוֹ', דָּא עוֹג דְּאַתְדַּבֵּק בְּאַבְרָהָם, וּמֵאֲנִשִּׁי בִיתִיהּ הָוָה (פְּרָמִי-דְּרַבֵּי-אֶלְעָזָר פ"ט: עֵין עֲרִי-חִיִּים טַעַר מִט פ"ט), וְכַד אֶתְגָּזֵר אַבְרָהָם מֵה פְּתִיב (פְּרָאשִׁית יז, כז): "וְכָל אֲנִשִּׁי בִיתוֹ" וְכו'. דָּא עוֹג דְּאַתְגָּזֵר עַמִּיהּ, וְכַבִּיל הָאֵי אֶת חַדִּישָׁא. - בִּינּוֹן דְּחַמָּא עוֹג, דִּישְׂרָאֵל מְקַרְבִּין גְּבִייהּ, אָמַר הָא וְדָאֵי אָנָּא אֶקְדִּימָנָא זְכוּתָא דְקָאִים לוֹן, וְדָא שׁוּי לְמַבְלִיהּ.

עד שכל מי שעומד בנגודם, מספן נפשו, וצריך לזה תפלה גדולה כמו תפלת 'משה-רבנו' עליו השלום.

ואפלו משה רבנו היה ירא מעוג מלך הבשן, כי אחיזת עוג' היה סמוך לימין שהיא ארץ-ישראל, עד שאמר הקדוש-ברוך-הוא למשה (במדבר כא, לד): "אל תירא אתו", כי אמר: "הא ימינא דילי אסתלק" (זהר חקת קפד). ועוג אחיזתו בימין, שהוא מבני ביתא דאברהם (זהר שם), וארצו סמוך לארץ-ישראל, ובשביל-זה היה ירא משה ממנו להתגרות.

כל-שכן שאר בני-אדם, שצריך מאד לפשפש את-עצמו, ולהבין שרש הרשע איך אחיזתו, אם יוכל להתגרות בו ולשיצאה לו.

וזהו שאמר אבא-שאול (נדה כד:): "קובר מתים הייתי, פעם אחת רצתי אחר צבי, ונכנסתי בקולית [בעצם הירדן] של מת, ורצתי אחריו שלש פרסאות, וצבי [ולחשיג את הצבי] לא הנעתי, וקולית לא פלתי. וכשחזרתי לאחורי, אמרו לי: של עוג מלך הבשן היתה".

"קובר מתים הייתי" - שהיתה השתדלותו תמיד לראות בהפרת רשעים, שפחיהם קרויין מתים" (ברכות יח:).

"פעם אחת רצתי אחר צבי" - כי עקר מפתן של רשעים, הוא על-ידי המשכת קדשת ארץ-ישראל, בבחינת "שב לימיני" (תהלים קי, א), וארץ-ישראל "צבי היא לכל הארצות" (יחזקאל כ, ו).

"ונכנסתי בקולית של מת" - שרצה לתקן קולות הנ"ל.

"ורצתי אחריו שלש פרסאות" - בחינת התפלה, שהם שלש תפלות, ועל-ידם מתנוצץ אור שלשת אבות, כדי להמשיך אור ארץ-ישראל, בחינת 'צבי'.

"וצבי לא הנעתי, וקולית לא פלתי" - שלא השיג בחינת ארץ-ישראל, בטול קולות הנ"ל.

"וכשחזרתי לאחורי" - הינו: אחר גמר תפילתי, שאז פוסע האדם לאחוריו שלש פסיעות.

"אמרו לי: של עוג מלך הבשן היא" - ואין כל אדם יכול לתקן קולות כאלו, כי "אחיזתו בימין", ואפלו משה רבנו היה ירא מפניו, עד שהבטיחו הקדוש-ברוך-הוא: "אל תירא אותו", כמובא בזהר (שם).

ובשביל-זה - בחינת רשע כ'עוג', נקרא 'פליט', כמו שכתוב (בראשית יד, יג): "ויבא הפליט", "זה עוג" (נדה סא. בראשית-רבה מב, ח) - "שרצה שיהרג אברהם וישא את שרה" (בראשית-רבה שם). והקדוש-ברוך-הוא כבש משפטו ממנו זמן רב, עד זמן משה רבנו.

ובשביל-זה נקרא 'פליט', בבחינת (איוב כג, ז): "ואפלטתה לנצח משפטי" - שנמלט מהמשפט זמן בביר וכו'.

[שיח-טרפיק-קדש ח"ו לא: לענין המבאר בתורה נ"ה במאמר 'אבא-שאול' לענין ארץ-ישראל: "וצבי לא הנעתי", שמרמז על ארץ-ישראל, שהיא נקראת ארץ הצבי, אמר רבנו ז"ל: "אבל אני כן השגתי את הצבי" (אבער איד האב דעם הערש יא געכאפט) - כי זכה להיות בארץ-ישראל, על אף כל המכשולים והנסיונות הקשות, מה שלא זכו בו שאר צדיקים].

לח.

(ח"ב ה, ב"ג-בסוף)

"עקר התפלה היא רחמים ותחנונים"
(אבות פ"ב מ"ג), **ועקר ה'רחמים' תלוי ב'דעת'.**

וכשהסטרא-אחרא יונקת מה'רחמנות', מ'פגם-הדעת', הינו 'דעת דסטרא-אחרא' שיונק על-ידי 'נפילת הדעת-דקדושה', בבחינת (בראשית ג, א): 'והנחש היה ערום' - אז נפגם ה'רחמנות', ונעשה 'פעם' ו'אכזריות'. ועל-ידי-זה נקטן ה'דעת'.

ואז מתגבר 'תאות-נאוף' חסו-ושלום - כי יש 'שלשה מחין' באדם, וכל אחד הוא מחצה פרוסה בפני זאת התאווה. - ומאלו ה'שלשה מחין' נמשך 'שלשה מיני רחמנות' וכו'.

וזוהו בחינת 'שלש תפלות ביום' - כי כל 'תפלה' הוא בחינת 'מח מיוחד' מה'שלשה מחין', בחינת 'שלשה מיני רחמנות' התלויים במח, כי "עקר התפלה, היא רחמים ותחנונים", כנ"ל.

ועל-כן ב'שהדעת נפגם, מזה בא חס-ושלום' תאות-נאוף' כנ"ל.

ואזי אי-אפשר להתפלל בבחינת 'רחמים ותחנונים', ואז התפלה בבחינת דין (שמכרח להתפלל מצד הדין ואינה רחמים ותחנונים) וקפץ לפטר התפלה מעליו). ואז הסטרא-אחרא יונקת מהתפלה, וכולעת אותה.

ואז צריכים 'בעל-פה' גדול שיוכל להתפלל תפלה בבחינת 'דין', לעשות 'פלילות עם קונו' (סנהדרין מד פב), בחינת 'מטה עז'.

והסטרא-אחרא רוצה לבלע גם התפלה הזאת, אך היא עומדת בבית-הבליעה שלה, ומכרחת על-ידי-זה להקיא כל מה שבלעה, כל הקדשות של הדעת והרחמנות והתפלות שבלע, בבחינת (איוב כ, טז): "חיל בלע ויקאנו".

ולא די שהוא מקיא ומוציא כל הקדושה שבלע, אף גם מכרח להקיא ולהוציא עצמות החיות שלו ממש, מקרבו ומבטנו, בבחינת (שם): "מבטנו ירשנו אל".

וזוהו בחינת גרים שמתגירין - שהיו תחלה מ'עצמות הסטרא-אחרא' ממש, ועכשו חוזרין אל ה'קדושה'.

ועל-ידי ה'גרים' שמתגירין - נתרבה ונתגדל כבודו יתברך. ועל-ידי-זה זוכין ל'התפשטות-הנבואה'. ועל-ידי-זה נתברר ה'מדמה', וזוכין ל'אמונה' בשלמות.

ועל-ידי-זה זוכין לה"שיר חדש שיתער לעתיד", בחינת קולו של המזכיר הראוי. ואז הוא מוסיף ונותן ריח טוב בהנשמות על-ידי תוכחתו.

וזוהו פרוש מאמר רז"ל על 'עוג מלך הבשן' (ברכות נד):

"אמר: מחנה ישראל כמה הוי, תלתא פרסי. אזיל ואעקר טורא בת תלתא פרסי, ואשדי עליהו".

[אמר 'עוג' לעצמו: מחנה ישראל מה גדלו? שלש פרסאות! - אלך ואעקר הר שמדתו שלש פרסאות, ואשליך עליהם ואהרגם].

"עקר טורא בת תלתא פרסי, ואותבה ארישה. איתי עלה קומצא ונקבוה, ונחת עלה אצנארה.

להלך ועקר הר בן שלש פרסאות, והניחו על ראשו, לשאתו אל מחנה ישראל ולהשליכו עליהם. אלא שהביא הקדוש-ברוך-הוא 'נמלים' על ההר, והם נקבו בו חור, ונפל ההר סביב צוארו של 'עוג' כאשר ראשו בחור.

"בעא למשלפה, משכנה שנה להאי גיסא ולהאי גיסא".

[רצה 'עוג' להוציא מעליו. התארכו שניו ונמשכו לצד זה ולצד זה וחדרו להר, ולא יכל להוציא].

"משה במה הוי, עשר אמין. שקל נרנא בת עשר אמין, ושור עשר אמין, ומחיה בקרסלה, וקטלה".

[משה' במה הנה גבוה? עשר אמות! לקח משה גרן שארכו עשר אמות, וקפץ לגבה עשר אמות, והכה 'עוג' בקרסולו, והרגו].

כי "עוג הנה אחיזתו בימין" (זהר חקת קפד), והנה יונק מה'דעת-דקדשה', ורצה להתגבר על ישראל.

וזה שאמר: "מחנה ישראל במה הוי, תלתא פרסי". "מחנה ישראל" - זה בחינת 'קדשת המחנה של ישראל', שהוא על-ידי שמירה מתאות-נאות, בחינת (דברים כג, טו): "והיה מחנה קדוש".

ועקר השמירה, הוא על-ידי בחינות "תלתא פרסי", הינו: 'תלת מחין, שכל אחד הוא 'מחצה פרוסה' בפני תאנה זו כנ"ל.

"אזיל ואעקר טורא בת תלתא פרסי, ואשדי עליהו". "טורא" - זה בחינת ה'תפלה', בבחינת (ישעיה נה, ז): "והביאותים אל הר קדשי, ושמהתים בבית תפלותי".

וזהו: "בת תלתא פרסי" - כי ה'תפלה' נמשכת גם-כן מ'שלש המחין, בחינת 'מחצות פרוסות' - שמשם נמשך

'שלשה מיני רחמנות', בחינות 'שלש תפלות' ביום כנ"ל.

הינו: שהסטרא-אחרא שיש לה יניקה מן ה'דעת', בחינת 'עוג' - היא רוצה לעקר חסין-שלום תפלות ישראל, להמשיכם אליהם ולבלעם.

וזהו שאמר: "ואשדי עליהו" - כי עקר רצונו, הוא רק להמשיך אליו 'תפלות ישראל' להתאחז בהם.

אבל אחר-כך פשהם אצלו חסין-שלום, אזי מרצה לחזר ולהשליכם על ישראל - כי מאחר שכבר ינק מהם, אזי אף-על-פי שהוא מעצמו מחזיר ומשליכם לישראל, עדין הם פגומים, על-ידי שיש לו יניקה מהם.

"אזל עקר טורא בת תלתא פרסי, ואותבה ברישה" - הינו: שהתגבר ועקר תפלות ישראל, בחינת "טורא בת תלתא פרסי".

"ואותבה ברישה" - שהמשיך ה'תפלות', בחינות 'דעת ורחמים', לתוך הראש והמח שלו, בחינות: "והנחש הנה ערום" כנ"ל.

"איתי קומצא" - זה בחינות התפלה של ה'בעל-בח', שהיא בבחינת 'קמוץ' ו'דין', בחינות "מטה עז" הנ"ל.

"ונקבוה" - זה בחינת (חבוקוק ג, יד): "נקבת במטיו ראש פרזו" - כי על-ידי התפלה בבחינת 'קמוץ ודין' של ה'בעל-בח', משברין ומכניעין אותו, כי היא עומדת בבית-הבליעה שלו, בבחינת (איוב מא, יד): "בצוארו ילין עז".

וְזָהוּ: "וְנָחַת אֲצוּאֶרְהָ" - שְׁהִיא עוֹמֶדֶת בְּצוּאָרוֹ.

וְזָהוּ: "בָּעָא לְמִשְׁלָפָה" - כִּי הוּא מְכָרַח לְהוֹצִיא וּלְהַקִּיא כָּל הַקְדָּשׁוֹת שֶׁל הַתְּפִלוֹת וְהַדַּעַת שְׁבֹלַע, בְּבַחֲיִנַת: "חֵיל בָּלַע וַיִּקְאֵנוּ" כַּנ"ל.

וְזָהוּ: "מִשְׁכּוּהָ שְׁנָה" וְכוּ' - כִּי לֹא דִי שְׁמַקִּיא וּמוֹצִיא קְדָשָׁת תְּפִלַּת יִשְׂרָאֵל וְכוּ', אִף גַּם "מִבְּטָנוּ יוֹרִישָׁנוּ אֵל", שְׁמַכְרַח לְהוֹצִיא עֲצָמוֹת חַיּוֹתוֹ מִמָּשׁ, שְׁזָהוּ בְּחִינַת אֲזָרִים.

וְזָהוּ בְּחִינַת: "מִשְׁכּוּהָ שְׁנָה" - בְּחִינַת (שִׁיר-הַשִּׁירִים ה, יד): "מַעֲיּוֹ עֲשֵׂת שֵׁן" - הִינּוּ: שְׁמַכְרַח לְהוֹצִיא עֲצָמוֹת חַיּוֹתוֹ מִתּוֹךְ קַרְבּוֹ וּמַעֲיּוֹ.

"מֹשֶׁה כַּמָּה הוּא, עֶשֶׂר אַמִּין". "מֹשֶׁה" - הוּא בְּחִינַת נְבוּאָה, כִּי מֹשֶׁה רַבֵּן שֶׁל כָּל הַנְּבִיאִים.

וְזָה בְּחִינַת עֶשֶׂר אַמִּין - בְּחִינַת עֲשָׂרָה מִדְּרָגוֹת שֶׁל נְבוּאָה. כִּי עַל-יְדֵי מִטָּה עִז' הַנ"ל, שֶׁעַל-יְדוֹ נִתְגַּלָּה ה' כְּבוֹד, זֹכִיךְ לְנְבוּאָה כַּנ"ל.

"שֶׁקֶל נִרְגָּא בַת עֶשֶׂר אַמִּין". "נִרְגָּא" - זֶה בְּחִינַת כְּלִי-מְלָאכָה שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית. וְזָהוּ: "בַת עֶשֶׂר אַמִּין" - בְּחִינַת "עֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת שֶׁבָּהֶם נִבְרָא הָעוֹלָם" (אָבוֹת פ"ה מ"א), בְּחִינַת כְּלִי-מְלָאכָה שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית.

כִּי עַל-יְדֵי נְבוּאָה - זֹכִיךְ לְאַמוּנָה, בְּחִינַת עֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת. כִּי עַל-יְדֵי אַמוּנָה - מְאֻמִּינִים בְּחִדוּשֵׁי-הָעוֹלָם, שֶׁהֵשִׁים יִתְבָּרֵךְ בְּרָא הַכֹּל בְּעֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת. וְעַל-יְדֵי אַמוּנָה - זֹכִיךְ לְחִדוּשֵׁי-הָעוֹלָם שְׁלֵעָתִיד, וְאֵז יִתְעַר "שִׁיר חֲדָשׁ" הַנ"ל.

וְזָהוּ: "וְשׁוֹר עֶשֶׂר אַמִּין" - זֶה בְּחִינַת הַשִּׁיר שְׁלֵעָתִיד, שֶׁהוּא שִׁיר פְּשׁוּט' וְכוּ', שֶׁהוּא יו"ד אוֹתִיּוֹת, בְּחִינַת עֶשֶׂר אַמִּין.

וְזָהוּ: "וְשׁוֹר" - בְּחִינַת (שִׁיר-הַשִּׁירִים ב, ח): "מְדַלָּג עַל הַהָרִים מְקַפֵּץ עַל הַגְּבָעוֹת". "הָרִים וְגְבָעוֹת" - הֵם בְּחִינַת רִיחֹת, בְּבַחֲיִנַת (שָׁם ד, ו): "אֲלֶךְ לִי אֶל הַר הַמּוֹר וְאֶל גְּבַעַת הַלְּבוֹנָה" - הִינּוּ: הַרְיחֹת הַגְּדֻלִים בָּגֵן, עַל-יְדֵי קוֹל הַנְּגוֹן שֶׁמְשַׁקָּה אֶת הַגֵּן.

וְזָהוּ: "מְדַלָּג" - זֶה בְּחִינַת ה' מְדוּת' שֶׁל הַנְּגוֹן שְׁקוֹרִין מְאֻסָּן [מְדוּת], שֶׁנַּעֲשִׂין עַל-יְדֵי דְלוּג וּקְפִיצָה עַל הַנִּמְיִן שֶׁבַּפְּנּוֹר.

וְזָה הַנְּגוֹן - הוּא בְּחִינַת ה' קוֹל' הַנ"ל, בְּחִינַת "קוֹל יַעֲקֹב" (בְּרֵאשִׁית כז, כב), שְׁמַכְנִיעַ עֲקֵב דְסִטְרָא-אַחֲרָא, בְּבַחֲיִנַת (שָׁם כה, כו): "וַיִּדּוּ אַחֲזַת בְּעֵקֵב עֶשׂוֹ".

וְזָהוּ: "וּמַחֲיָה בְּקַרְסֵלָה וּקְטִלָּה" - שֶׁהִפָּה וְהַכְנִיעַ עֲקֵב דְסִטְרָא-אַחֲרָא עַל-יְדֵי בְּחִינַת קוֹל הַנְּגוֹן הַנ"ל.

לקוטי תפלות

פרשת חקת

מפתח התפלות

[א] "ויקחו אליה פרה אדמה תמימה" - שנזכה על-ידי תפלותינו, לכל התקונים של ה'פרה אדמה' (ח"א נה).

[ב] "זאת התורה אדם פי ימות באהל", "אין התורה מתקימת, אלא במי שממית עצמו עליה" - שנזכה להמית עצמנו על התורה, ולשפר ולבטל ולהמית כל התאוות ומדות רעות (ח"א קי).

[ג] "המה מי מריבה" - בענין 'מי מריבה' ו'באורי התורה', ולהכניע המתנגדים והמונעים מלבוא לארץ-ישראל ולשאר דברים שבקדשה (ח"א כ).

[ד] "ויצא עוג מלך הבשן לקראתם וכו'." ויאמר ה' אל משה אל תירא אתו" - שנזכה להכניע ולבטל 'קלפת עוג מלך הבשן', ונזכה להשיר-חדש שיתער לעתיד (ח"ב ח).

ותהיה תפלתנו בשלמות גדול בתכלית השלמות, עד שיתתקן על-ידי תפלותינו, כל התקונים שנתתקנו על-ידי ה'פרה אדמה' ששרף משה רבנו במדבר.

☪ [א] לקוטי-תפלות ח"א נה ☪

(על-פי לקוטי-מוה"רן ח"א נה, 'אבא שאול אומר')

"ויקחו אליה פרה אדמה תמימה" (במדבר יט, ב)

שנזכה על-ידי תפלותינו,

לכל התקונים של ה'פרה אדמה'

חמים כגחלי אש, כמו שכתוב: "חם לבי בקרבי, בהגיגי תבער אש, דברתי בלשוני".

ונזכה לדבר תמיד דבורים קדושים בחמימות ובהתלהבות גדול דקדשה, וכל דברינו יהיו כגחלי אש, ועל-ידי-זה נזכה להמשיך באורי התורה מלב העליון.

ותזכנו לחדש בתורה תמיד, חדושין-דאורייתא, חדושין אמתיים דקדשה, חדושין שיהיו לה לנחת ולרצון לפני כסא כבודך, חדושין שתתפאר בהם בכל העולמות.

ואזכה להמשיך תמיד דבורים חמים כגחלי אש, על-ידי תפלה ותחנונים.

ותזכני להתפלל אליך בהתקשרות נשמות ישראל, שתהיה תפלתנו תפלת רבים ולא תמאס את תפלתנו, כמו שכתוב: "הן אל כביר ולא ימאס".

ויתוסף ויתגדל למעלה תוספות קדשה רבה ועצומה על-ידי תפלתנו, ועל-ידי-זה נזכה להמשיך באורי התורה מלב העליון אשר שם פתובים כל באורי התורה.

ותזכנו שגלך בדרכה של תורה, ונזכה לקיים דברי רבותינו זכרונם-לברכה, אשר גלו לנו דרכה של תורה: "לאכל פת במלח, ומים במשורה נשטה", ובתורה נהיה עמלים תמיד.

❁ [ב] לקוטי-תפלות ח"א קי ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קא, 'בקרוב עלי מרעים')

"זאת התורה אדם פי ימות באהל" (במדבר יט, יד)

"אין התורה מתקיימת, אלא במי שממית עצמו עליה" (ברכות סג)

שנזכה להמית עצמנו על התורה, ולשבר ולבטל ולהמית כל התאוות ומדות רעות

רחם עלינו למען שמך, וזכנו להתמיד בתורתך הקדושה בהתמדה גדולה, פי הם חיינו וארך ימינו, ובהם נהגה יומם ולילה.

ונזכה להמית עצמנו על התורה, עד שתתקיים בדינו. ונזכה לשבר ולבטל ולהמית כל התאוות רעות וכל המדות רעות שבגופנו, על-ידי עסק ועיון התורה באמת.

❁ [ג] לקוטי-תפלות ח"א כ ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כ, 'תשעה תקונין')

"המה מי מריבה" (במדבר כ, יג)

בענין 'מי מריבה' ובאורי התורה, ולהכניע המתנגדים והמונעים מלבוא לארץ-ישראל ולשאור דברים שבקדשה

ותשפיע עלינו ברחמך הרבים, ותפתח את לבנו שנוכל להתפלל לפניך יהוה אלהינו בכל לב ונפש, ונזכה לשפך את לבנו כמים נכח פני אדני, שנשפך שיחנו ותפלתנו לפניך תמיד באמת, ברחמים ותחנונים.

עד שנעורר רחמך עלינו ויהמו ויכמרו רחמי לבך עלינו, עד אשר נזכה שתשפיע עלינו מלב העליון דבורים

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ 'בְּאוּרֵי
הַתּוֹרָה' מִהַנְּשִׂמָּה
הַקְדוּשָׁה הַסּוֹבֶלֶת מְרִירוֹת עַל שְׁעִבּוֹד
הַתּוֹרָה, אֲשֶׁר מִשָּׁם נִמְשָׁכִין כָּל הַחֲדוּשִׁין
וְכָל הַבְּאוּרִים שֶׁל הַתּוֹרָה.

וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ 'בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה' מִשָּׁם
בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, עַד שְׁאֲזָכָה
לְחִדּוֹשׁ תְּמִיד חֲדוּשִׁין-דְּאוּרֵי־תֵּא אֲמִתִּיִּים,
חֲדוּשִׁין דְּקְדוּשָׁה, חֲדוּשִׁין הַנִּמְשָׁכִין
מִתְּלִיסַר תְּקוּנָא דִּיקְנָא קְדִישָׁא, שֶׁהֵם
שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁהַתּוֹרָה נִדְרָשֶׁת בָּהֶן.

וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְּלֵנוּ מִכָּל מִינֵי מְרִיבוֹת
וּמַחֲלָקֹת, וְתִבְטַל שְׁנֵאת-
חַנּוּם מֵעֲלֵינוּ וּמֵעַל כָּל עַמּוּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל.

וְתֵן בְּלִבְךָ כָּל הַחֹלְקִים עָלֵינוּ, שִׁישׁוּבוּ
מִשְׁנֵאתָם וּמִמַּחֲלֻקוֹתָם, וְהֵט לְבָבְךָ
אֶל הָאֲמֵת, וְלֹא יַעֲזְרוּ עוֹד מְרִיבָה עָלֵינוּ
בְּחַנּוּם, וְתִשִּׁים שָׁלוֹם בֵּין עַמּוּךְ יִשְׂרָאֵל
לְעוֹלָם.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, חוּס וְחַמֵּל עָלֵינוּ
וְזַכְּנוּ לָבֵא לְכָל מָה שֶׁבִקְשָׁנוּ
מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁנִּזְכָּה לְדַבּוּרִים חַמִּים דְּקְדוּשָׁה,
וְלַחֲדוּשִׁין-דְּאוּרֵי־תֵּא אֲמִתִּיִּים.

וְנִזְכָּה שִׁיְהִיו נִבְרָאִין מִלְּאָכִים קְדוּשִׁים
מִכָּל דְּבוּר וְדַבּוּר שֶׁל חֲדוּשֵׁי-
תּוֹרַתְנוּ בְּקְדוּשָׁה וּבְטַהֲרָה. וְאֵלּוּ הַמְּלָאָכִים
הַקְדוּשִׁים יִצְטָרְפוּ וְיִתְחַבְּרוּ עִם כָּל
הַמְּלָאָכִים הַנִּבְרָאִים תְּמִיד עַל-יְדֵי
חֲדוּשֵׁי-תּוֹרָה שֶׁל צְדִיקִים-אֲמִתִּיִּים.

וְכָל אֵלּוּ הַמְּלָאָכִים הַקְדוּשִׁים, יִקְבְּלוּ
כַּח מַאֲדוּם הַמְּמַנֶּה עַל הַחֶרֶב

לְעַנּוֹשׁ אֶת הַרְשָׁעִים בְּחֶרֶב אֶת וְקִטְלָא, כְּדֵי
לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַעַר אֶת כָּל "מוֹצִיאֵי
דַּבַּת הָאָרֶץ רָעָה", שֶׁהֵם כָּלֵל כָּל
הַמוֹנָעִים וְהַמְּפַסְּיָקִים וְהַמְּעַכְּבִים מִלָּבֵא
לְאָרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

אִן שְׁתַּבִּיא "מֶרֶךְ בְּלִבְכֶם" לְבַל יִהְיֶה
לָהֶם כַּח לְעַכְבּ וּלְמַנַּע אוֹתָנוּ חֶסֶד-
וְשָׁלוֹם מֵאָרֶץ-יִשְׂרָאֵל, אוּ מִשְׂאָר כָּל
הַדְּבָרִים שֶׁבִקְדוּשָׁה.

מִלֵּא רַחֲמִים, חוּס וְחַמֵּל עָלֵינוּ, וְתֵן לָנוּ
כַּח בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְהַכְנִיעַ
וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל כָּל הַמְּעַכְּבִים וְהַמוֹנָעִים
מִן הַקְדוּשָׁה הַקְּמִים עָלֵינוּ בְּכָל עֵת,
וְרוּצִים לְהַתְּגַבֵּר חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, לְבַלְבֵּל
אוֹתָנוּ חֶסֶד-וְשָׁלוֹם מֵעֲבוֹדָתְךָ בְּאֲמֵת.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לְבָבְךָ,
חוּסָה עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
וְהִיָּה בְּעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ וְהִצִּילְנוּ מֵהֶם,
וּשְׁבוּר זְרוּעַם וְכַחֶם, שֶׁלֹּא יִהְיֶה לָהֶם
שׁוּם כַּח לְמַנַּע אוֹתָנוּ חֶסֶד-וְשָׁלוֹם מִשׁוּם
דְּבָר שֶׁבִקְדוּשָׁה, וְלֹא יוּכְלוּ לְבַלְבֵּל אוֹתָנוּ
וְכָל הַנְּלוּיִם אֵלֵינוּ כָּלֵל.

וְעֲזָרְנוּ אוֹתָנוּ, וְאֵת כָּל עַמּוּךְ בֵּית
יִשְׂרָאֵל הַחֹפְצִים בְּעֲבוֹדָתְךָ,
לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאֲמֵת, שִׁיְהִיָּה לָנוּ כַּח
לְהַכְנִיעַ אֶת הַרְשָׁעִים הַמְּתַנַּגְּדִים וְחוֹלְקִים
עַל הָאֲמֵת, הַרוּצִים לְרַחֵק אוֹתָנוּ
מֵעֲבוֹדָתְךָ בְּאֲמֵת.

וְתִתֵּן לָנוּ כַּח, לְעוֹרֵר עָלֵיהֶם מִשְׁפָּטֵי
הָאֲמוֹת, וְנִזְכָּה לְדוֹן אוֹתָם,
וּלְהַכְנִיעַ אוֹתָם בְּמִשְׁפָּטֵיהֶם.

וְעִזְרָנוּ שְׁנַצְלִיחַ בְּמִשְׁפָּטָם, וְכָל
הַחֹלְקִים וְהַמוֹנְעִים מִדְּרָכֵי
הַקְּדוּשָׁה הָאֱמִתִּיִּם, כָּלֵם יֵצְאוּ חִיבִים
בְּדִינֵיהֶם, וְנִשְׁפִּיל אוֹתָם עַדִּי אֶרֶץ עַל-יַדִּי
מִשְׁפָּטֵיהֶם, וְנוֹצִיא בְלָעָם מִפִּיהֶם.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לִבֵּנוּ, שְׁכֹנְתָנוּ
לְטוֹבָה כְּדֵי לְהַעֲמִיד הַדָּת הַקְּדוּשָׁה
עַל תְּלוּ, כְּדֵי שְׁנֹזְכָה לִילָךְ בְּדֶרֶךְ הַקְּדוּשָׁה,
”בְּדֶרֶךְ מַלְכוּ שֶׁל עוֹלָם”, וְאִין לָנוּ כַח
לְעֲנֹשׂ אֶת הָרָשָׁעִים כִּי-אִם בְּדִינֵיהֶם.

עַל-כֵּן חָמַל עָלֵינוּ, וְעַל כָּל עַמֶּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל הַמְּקַנְאִים ”קִנְאָת יְהוָה
צָבָאוֹת”, וְעוֹמְדִים לְדִין וּבָאִים בְּמִשְׁפָּטֵי
הָעֶפְרוֹם, כְּדֵי לְהַכְנִיעַ הָרָשָׁעִים הַחֹלְקִים
עַל הָאֱמֶת.

וְתַתֵּן לָנוּ כַח, שְׁנַצְלִיחַ בְּמִשְׁפָּטָם,
בְּאִפְן שְׁנֹזְכָה לְהַשְׁפִּילָם וּלְשַׁבְּרָם
וּלְהַכְנִיעֵם עַד עָפָר, כָּלֵם יִכְרְעוּ וַיִּפּוּלוּ
בְּמִשְׁפָּטָם, יִפְּלוּ וְלֹא יִקּוּמוּ.

וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם עוֹד שׁוֹם כַּח לְבַטֵּל
וּלְמַנְעַ אוֹ לְבַלְבֵּל אוֹתָנוּ חֵס-
וְשָׁלוֹם מִעֲבוּדַת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ.
וְנֹזְכָה עַל-יַדֵּי-זֶה לְהַעֲלוֹת מִשְׁפָּט דְּקְדוּשָׁה
מִבֵּין הַקְּלָפוֹת.

וְעִזְרָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ, שְׁלֵא יִהְיֶה לָהֶם פֶּה
לְדַבֵּר עֲתָק, עַל צְדִיקֵי-הָאֱמֶת,
וְעַל אֲנָשִׁים כְּשָׂרִים בְּאֱמֶת. וְתִסְכַּר אֶת
פִּיהֶם, שְׁלֵא יִדְבְּרוּ סָרָה בְּפָנַי הַהַמוֹן-עַם,
וְלֹא יַחֲלִישׁוּ דַעְתָּם חֵס-וְשָׁלוֹם, כִּי ”יִסְכַּר
פִּי כָל דוֹבְרֵי שְׁקֵר”.

בְּאִפְן שְׁתֹּזְכָה אוֹתָנוּ, לְבַטֵּל וּלְשַׁבֵּר כָּל
מִינֵי מְנִיעוֹת וּמְסָכִים וּמְפָסִיקִים,

הַמוֹנְעִים אוֹתָנוּ מִלִּבְּא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל,
וּמִשָּׂאֵר כָּל הַדְּבָרִים-שֶׁבְקְדוּשָׁה, וְנֹזְכָה
לְבֹא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מְהֵרָה, וּלְהַתְקַרֵּב
אֵלֶיךָ בְּאֱמֶת.

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת
חֲלִישוֹת כַּחֲנוּ בְּעַת הַזֹּאת, שְׂאִין
לָנוּ שׁוֹם כַּח לְשַׁבֵּר הַמוֹנְעִים וְהַמְעַכְּבִים
מֵאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וּמִכָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְקְדוּשָׁה,
בְּשׁוֹם דֶּרֶךְ מִכָּל הַדְּרָכִים הָאֵלוּ שֶׁהִזְכַּרְתִּי
לְפָנֶיךָ.

כִּי אִם בְּשִׁמְךָ הַגָּדוֹל לְבַד בְּטַחְנוּ, וְעַל
חֲסִדְךָ אָנוּ נִשְׁעָנִים, שְׁתוֹשִׁיעֵנוּ בְּגִדְל
רַחֲמֶיךָ וְחֲנִינוּתֶיךָ וּבְעֲצָם חֲמִלְתֶךָ, וּבְזִכּוֹת
וְכַח צְדִיקֵי-אֱמֶת, שְׁכַבְּר זָכוּ לְשַׁבֵּר כָּל
הַמְּנִיעוֹת, וְעָבְרוּ בְּשָׁלוֹם וּבְאוֹ לְאֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל, בְּזִכּוֹתָם וְכַחֵם לְבַד נִשְׁעָנְתִּי,
וּבְחֲסִדְךָ הַגָּדוֹל תְּמַכֵּתִי יְתִדוֹתִי, שְׁתַּחֲנַנִּי
גַם-כֵּן לְנִסְעַ וּלְבֹא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מְהֵרָה.

עִזְרָנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי, שְׁלֵא אֶתֵּן דָּמֵי לִךְ,
וְלֹא אַחֲרִישׁ וְלֹא אֶשְׁקֹט וְלֹא
אֶפְסִיק מִלְּהַתְפַּלֵּל עַל-זֶה תָּמִיד.

רַק אֲזַכָּה לְהַעֲתִיר וּלְהַרְבּוֹת בַּתְּפִלָּה
וְתַחֲנוּנִים עַל-זֶה תָּמִיד, עַד שְׁאֲזַכָּה
לְפַעַל בְּקִשְׁתִּי בְּרַחֲמִים אֲצִלְךָ, שְׁאֲזַכָּה
לְבֹא בְּחַיִּים חַיּוֹתֵי חַיֵּשׁ קַל מְהֵרָה לְאֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל.

וַיִּקְרָם בִּי מִקְרָא שְׁכָתוֹב: ”כִּי הִצַּלְתָּ
נַפְשִׁי מִמּוֹת, הֲלֹא רַגְלֵי מִדְּחִי,
לְהַתְהַלֵּךְ לְפָנַי אֱלֹהִים בְּאוֹר הַחַיִּים”,
אָמֵן וְאָמֵן.

הְרוּדְפִים אַחַר חֲלוּשֵׁי כַח שְׁבַע־מֶדֶד
יִשְׂרָאֵל.

אָנָּה יְהוָה, אַתָּה יַדְעַת פִּי אֵינן בָּנוּ כַח
לְעֵמֶד בַּפְּנִיָּה, חוֹסֶה עַל עַם עֲנִי
וְאֲבִיוֹן, עַל חֲלוּשֵׁי כַח כְּמוֹנוּ הַיּוֹם.
וּתְעוֹרֵר אֶת לֵב הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּם,
שְׁיִלְחֵמוּ בְּעַדְנוּ עִם כָּל צָרֵינוּ וְרוּדְפֵינוּ
בְּגַשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִּיּוֹת.

וּתְמַחֲרֵנוּ מִכָּל הַטְּמָאוֹת, וּבְכַרְט
מִפְּגַם־הַבְּרִית, בְּאִפְּן שֶׁלֹּא
אֶתְרַחֵק וְלֹא אֶשְׁתַּלַּח חֶסֶד־וְשָׁלוֹם חוּץ
לְמַחְנֵה יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר כָּל
הַטְּמָאִים וּבְכַרְט הַפּוֹגְמִים בַּבְּרִית
מִשְׁתַּלְּחִים מִשָּׁם.

אָנָּה יְהוָה מְלֵא רַחֲמִים, רַחֵם עָלַי,
וְהַעֲלֵנִי מִהֲרָה מִטְּמֵאָה לְטַהֲרָה.
וּזְכֵנִי, שְׂאֵגֵן בְּעַדֵי עַל־יַדֵי הַמַּחֲזִין וְהַשֹּׁכֵל,
בְּפָנַי כָּל הַרְהוּרִים וְתֵאוֹת־נְאוּף, שְׁיִהְיוּ
הַמַּחֲזִין שְׁלֵשָׁה מְחִיצוֹת פְּרוֹסוֹת בְּפָנַי
הַרְהוּרִים וְתֵאוֹה הַזֹּאת.

עַד שְׂאֲזֹכָה לְקַדְשֵׁת־הַבְּרִית בְּאֲמֵת,
וּתְאַסֵּף אוֹתִי לְתוֹף מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל,
מַחְנֵה הַקְּדוּשָׁה. וְנִזְכָּה לְקִים מִקְרָא
שְׁכַתוֹב: "וְהָיָה מִחֲנִיף קְדוֹשׁ", וְלַעֲבֹדָה
בְּאֲמֵת בְּאִימָה בְּפֶתַח בִּירְאָה וְאֶהְבֶּה
אֲמִתִּיּוֹת, כְּרִצוֹנָה הַטּוֹב מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

☉ [ד] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"ב ח ☉

(על־פי לקוטי־מוֹהַר"ן ח"ב ח, 'תקענו תוכחה')

"וַיֵּצֵא עוֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן לְקִרְאָתָם וְכוּ'. וַיֹּאמֶר
ה' אֵל מֹשֶׁה אֵל תִּירָא אֹתוֹ" (בַּמִּדְבָּר כ"א, ל"ג-ל"ד)
שְׁנִזְכָּה לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל 'קַלְפַת עוֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן',
וְנִזְכָּה לְהַשִּׁיר־חֲדָשׁ שְׁיִתְעַר לְעֵתִיד

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, תֵּן לִי חַיִּים וְאַחִיָּה
וְלֹא אֲמוֹת, תֵּן לִי חֶלֶק טוֹב
לְעוֹלָם־הַבָּא. זְכֵנִי זְכֵנִי, חֲנִנִי חֲנִנִי, עֲזָרְנִי
וְהוֹשִׁיעֵנִי, שְׂאֲזֹכָה לְשִׁמְעַ קוֹל הַשִּׁיר
וְהַנְּגוֹן הַזֶּה שְׁיִתְעַר לְעֵתִיד בְּעַת שְׁתַּחֲדָשׁ
אֶת עוֹלָמָךְ.

וּתְזַכְּנוּ לְהִתְקַרֵּב לְצְדִיק־אֲמִתִּי, אֲשֶׁר
כָּבֵד זָכָה לְקוֹל הַשִּׁיר הַזֶּה,
בְּאִפְּן שְׁיִהְיֶה רְאוּי לְהוֹכִיחַ אוֹתָנוּ וְאֵת כָּל
עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, לְעוֹרֵר רֵיחַ הַטּוֹב שֶׁל גֵּן־
עֵדֵן עַל־יַדֵי תוֹכַחְתּוֹ הַטּוֹבָה, שְׁיִהְיֶה לוֹ
כַח לְהַפְּךָ כָּל עוֹנוֹתֵינוּ לְזָכוּיּוֹת,
וְלַהַעֲלוֹתָנוּ מִטְּמֵאָה לְטַהֲרָה מַחֵל לְקַדְשׁ.
וַיִּמְשִׁיךְ עָלֵינוּ רֵיחַ גֵּן־עֵדֵן, וַיַּחֲזֵק אֶת
נַפְשֵׁנוּ וְרוּחַנוּ וַנִּשְׁמוֹתֵינוּ
בְּקַדְשָׁה חֲזָקָה וְנִכְוָנָה.

וַיְכַנִּיעַ לְפָנֵינוּ, אֶת כָּל צָרֵינוּ וְרוּדְפָנוּ,
וַיִּלְחוּם בְּעַדְנוּ מִלְחָמַת 'עוֹג
מֶלֶךְ הַבְּשָׁן', לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְעַקֵּר
וּלְכַלּוֹת וּלְבַטֵּל 'קַלְפַת עוֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן'
מִן הָעוֹלָם, עִם כָּל הַקְּלָפוֹת וְהַסְטָרִיִּן־
אוֹחֲרָנִין שְׁבַע־עוֹלָם, שֶׁהֵם זוֹהֵמַת הַנְּחָשׁ,

